

Europeiska unionens officiella tidning

C 79

femtiofjärde årgången

Svensk utgåva

Meddelanden och upplysningar

27 mars 2010

<u>Informationsnummer</u>	<u>Innehållsförteckning</u>	<u>Sida</u>
I	<i>Resolutioner, rekommendationer och yttranden</i>	
	YTTTRANDEN	
	Regionkommittén	
	81:a plenarsessionen den 5–7 oktober 2009	
2010/C 79/01	Yttrande från Regionkommittén om "En EU-strategi för Donauområdet"	1
2010/C 79/02	Yttrande från Regionkommittén om "De lokala och regionala myndigheternas prioriterade åtgärder för att förebygga våld mot kvinnor och förbättra stödet för våldsoffren"	7
2010/C 79/03	Yttrande från Regionkommittén om "Vitbok om anpassning till klimatförändring: en europeisk handlingsram"	13
2010/C 79/04	Yttrande från Regionkommittén om "En gemenskapsstrategi för förebyggande av katastrofer"	19
2010/C 79/05	Yttrande från Regionkommittén om "Grönbok: Transeuropeiska transportnät (TEN-T): en översyn av strategin"	23
2010/C 79/06	Yttrande från Regionkommittén om "En uppdaterad strategisk ram för europeiskt samarbete om utbildning"	27
2010/C 79/07	Yttrande från Regionkommittén om "En förenklad gemensam jordbrukspolitik i allas intresse"	33
2010/C 79/08	Yttrande från Regionkommittén om "Stockholmsprogrammet: Utmaningar och möjligheter i anslutning till ett nytt flerårigt program för ett område med frihet, säkerhet och rättvisa"	37

SV

Pris: 4 EUR

(forts. på nästa sida)

III Förberedande akter

Regionkommittén**81:a plenarsessionen den 5–7 oktober 2009**

2010/C 79/09	Yttrande från Regionkommittén om "Ett europeiskt järnvägsnät för konkurrenskraftig godstrafik"	45
2010/C 79/10	Yttrande från Regionkommittén om "Läkemedelspaketet"	50
2010/C 79/11	Yttrande från Regionkommittén om "Det framtida gemensamma europeiska asylsystemet II"	58
2010/C 79/12	Yttrande från Regionkommittén om "Progress-instrument för mikrokrediter"	71

I

(Resolutioner, rekommendationer och yttranden)

YTTRANDEN

REGIONKOMMITTÉN

81:A PLENARSESSIONEN DEN 5–7 OKTOBER 2009

Yttrande från Regionkommittén om ”En EU-strategi för Donauområdet”

(2010/C 79/01)

REGIONKOMMITTÉNS STÅNDPUNKT

- Regionkommittén ställer sig positiv till att Europeiska rådet den 18–19 juni 2009 uppmanade kommissionen att senast i slutet av 2010 lägga fram en EU-strategi för Donauområdet.
- Regionkommittén påpekar att en EU-strategi för Donauområdet syftar till att bringa mer välbefinnande, säkerhet och fred till medborgarna där.
- Regionkommittén konstaterar att Donauområdet består av stater både vid floden och i flodens avrinningsområde. Kommittén konstaterar vidare att Donauområdet består av EU-medlemsstater, kandidatländer, potentiella kandidatländer och stater som omfattas av den europeiska grannskapspolitiken.
- Regionkommittén anser att de lokala och regionala myndigheterna samt andra organ som ansvarar för regional utveckling är ofrånkomliga partner i en Donaustrategi. Dessa lämnar ett stort bidrag genom att på ett framgångsrikt sätt ge konkret form åt kommissionens koncept territoriell sammanhållning och gränsöverskridande samarbete. Berörda parter från näringsliv, vetenskap och kultur, miljöskyddsorganisationer samt olika samhällsinstitutioner har här en viktig roll att spela.
- Regionkommittén anser att de strategiska politiska områdena transporter, miljöskydd och energisäkerhet, ekonomi, säkerhet, utbildning och kultur, arbete, hälsa och sociala frågor bör vara de centrala områdena i en EU-strategi för Donauområdet.
- Regionkommittén konstaterar att Donauområdet, om man vill exploatera hela dess ekonomiska, sociala, miljömässiga och kulturella potential, bör betraktas som ett transnationellt europeiskt stöd-område.

Föredragande: Wolfgang Reinhart (DE-PPE), minister i delstaten Baden-Württembergs regering, med ansvar för federala frågor och Europaförfrågor

I. ALLMÄNNA KOMMENTARER

REGIONKOMMITTENS STÅNDPUNKT

1. Regionkommittén ställer sig positiv till Europeiska kommissionens förklaring vid ReK:s plenarsession i Bryssel den 8 oktober 2008 att det ska utarbetas en EU-strategi för Donau området, att jämföra med den strategi som redan finns för Östersjöområdet (1).

2. Regionkommittén ställer sig positiv till att Europeiska rådet den 18–19 juni 2009 uppmanade kommissionen att senast i slutet av 2010 lägga fram en EU-strategi för Donauområdet.

3. Regionkommittén ställer sig positiv till att den mellanregionala gruppen "Donauområdet" den 27 november 2008 inrättades inom ReK och stöder gruppens arbete.

4. Regionkommittén välkomnar den uppmärksamhet som Europaparlamentet ägnar Donau området och ställer sig positiv till strävandena att skapa en partiövergripande grupp också inom Europaparlamentet (2).

5. Regionkommittén påpekar att en EU-strategi för Donauområdet syftar till att bringa mer välstånd, säkerhet och fred till medborgarna där. Detta är något som gagnar hela EU, inklusive de lokala och regionala myndigheterna.

6. Regionkommittén konstaterar att makroregionerna i ett EU med numera 27 medlemsstater spelar en allt viktigare roll, framför allt för konceptet territoriell sammanhållning inom EU.

7. Regionkommittén konstaterar att Donauområdet består av stater både vid floden och i flodens avrinningsområde. Kommittén konstaterar vidare att Donauområdet består av EU-medlemsstater, kandidatländer, potentiella kandidatländer och stater som omfattas av den europeiska grannskapspolitiken.

8. Regionkommittén understryker Donauområdets europeiska perspektiv. Kommittén betonar samtidigt Donauområdets yttre dimension och betonar att Donauområdet kan bli en förebild för samarbetet med tredjeland.

(1) Danuta Hübner efterlyser en europeisk strategi för Donau, IP/08/1461.

(2) Skriftlig förklaring från Victor Boștinaru och Daciana Octavia Sărbu om inrättandet av en arbetsgrupp med uppgift att utarbeta och genomföra en strategi för Donau, PE422.681v01-00, inlämnad den 23 mars 2009.

9. Regionkommittén pekar på de djupgående politiska, ekonomiska och sociala reformer som ägt rum i Donauområdet sedan järnridåns fall. Detta är också orsaken till att kommissionen inkluderat denna omvandling som tema i sitt arbetsprogram för år 2009 (3) och i sitt meddelande till Europaparlamentet, rådet, Europeiska ekonomiska och sociala kommittén, Regionkommittén och Europeiska centralbanken: Fem år med ett utvidgat EU – Ekonomiska framsteg och utmaningar (4).

10. Regionkommittén ser den stödande effekt som Donauområdet har på europeisk nivå, det fortsatta stödet till demokrati och rättssäkerhet i detta område och stöder framför allt de stater i Donauområdet som inte är medlemmar i EU i deras fortsatta demokratiska utveckling.

11. Regionkommittén anser att samarbetet på lokal och regional nivå vid tillämpningen av de europeiska principerna subsidiaritet, närhet till medborgarna och partnerskap samt en god statsledning i tredjeland har en bärande roll och pekar på det mer värde som det lokala och regionala samarbetet medför i Donauområdet när det handlar om att föra kandidatländerna och potentiella kandidatländer närmare EU.

12. Regionkommittén erkänner de traditionella kulturella och historiska banden i hela Donauområdet och understryker de lokala och regionala myndigheternas bidrag framför allt på detta område.

13. Regionkommittén beaktar det internationella, regionala och lokala samarbete och de nätverk och institutioner som finns och verkar i och för Donauområdet och påpekar att deras erfarenhet och kunnande bör ges utrymme i dialogen med EU-institutionerna.

14. Regionkommittén stöder kommissionens arbete med att bygga upp effektiva och omfattande förbindelser med grannstaterna och skräddarsydda politiska och ekonomiska förbindelser med de enskilda regionerna och partnererna.

(3) Meddelande från kommissionen till Europaparlamentet, rådet, Europeiska ekonomiska och sociala kommittén samt Regionkommittén: Kommissionens lagstiftnings- och arbetsprogram för 2009 – Insatser nu för ett bättre EU, KOM(2008) 712 slutlig.

(4) Meddelande från kommissionen till Europaparlamentet, rådet, Europeiska ekonomiska och sociala kommittén, Regionkommittén och Europeiska centralbanken: Fem år med ett utvidgat EU – Ekonomiska framsteg och utmaningar, KOM(2009) 79 slutlig.

15. Regionkommittén understryker Donauområdets särskilda betydelse, roll och ansvar. Donau området består av EU-medlemsstater, kandidatländer, potentiella kandidatländer och stater som omfattas av den europeiska grannskapspolitiken. Detta område utgör ett viktigt gränssnitt mellan EU:s program inom sammanhållningspolitiken, åtgärderna för kandidatländerna och potentiella kandidatländer samt de program som utarbetats för de stater som omfattas av den europeiska grannskapspolitiken.

16. Regionkommittén betonar sin politiska roll inom den strategiska ramen, som ska bidra till att kommissionens europeiska grannskapspolitik och EU-strategin för Donauområdet kopplas till varandra. Regionkommittén känner till behoven på plats och är därför mycket väl lämpad att bedöma effekterna av sådana åtgärder och program.

17. ReK framhåller vikten av att man inom ramen för EU:s sammanhållningspolitik erkänner Donauområdet som en makroregion och understryker dess betydelse för den framtida territoriella utvecklingen inom EU och i grannländerna, på samma sätt som Östersjöregionen och Svartahavsregionen har erkänts.

18. Regionkommittén anser att framför allt innehållet i EU-strategin för Östersjöområdet kan tjäna som förebild för Donauområdet. I båda makroområdena arbetar man för att främja, d. komunistiska staters integration i EU och samarbetet med tredjeländ. I båda områdena kopplas interna EU-strategier samman med former av samarbete där stater utanför EU deltar. I detta avseende är det också lämpligt att hänvisa till erfarenheterna av den europeiska grannskapspolitiken som genomförts av de yttersta randområdena tillsammans med omgivande tredjeländer.

II. POLITISKA REKOMMENDATIONER

REGIONKOMMITTÉNS STÅNDPUNKT

En EU-strategi för Donauområdet

19. Regionkommittén ser i Europeiska rådets uppmaning till kommissionen, att senast i slutet av 2010 lägga fram en EU-strategi för Donauområdet, ett erkännande av Donauområdets betydelse för Europas framtida utveckling och för EU:s förhållande till grannländerna. Regionkommittén uppmanar kommissionen att göra de regionala och lokala myndigheterna och institutionerna delaktiga i arbetet med att utforma EU-strategin, tillvarata medlems staternas och de regionala och lokala myndigheternas befogenheter och deras interna befogenhetsfördelning och att använda sig av de befintliga institutionerna, rapporterings skyldigheterna och övervakningsprocesserna.

20. Regionkommittén anser att de lokala och regionala myndigheterna samt andra organ som ansvarar för regional utveckling är ofrånkomliga partner i en Donaustrategi. Dessa lämnar ett stort bidrag genom att på ett framgångsrikt sätt ge konkret form åt kommissionens koncept territoriell sammanhållning och

gränsöverskridande samarbete. Berörda parter från näringsliv, vetenskap och kultur, miljöskyddsorganisationer samt olika samhällsinstitutioner har här en viktig roll att spela.

21. Regionkommittén vill påpeka att de lokala och regionala myndigheterna samt regionala utvecklingsbyråer och andra regionala utvecklingsorgan, som på grund av sin närhet till medborgarna mycket väl känner till deras behov och önskemål, har en central roll att spela i arbetet med att planera, genomföra och vidareutveckla en sådan EU-strategi för Donau området som kommissionen aviserat.

22. Regionkommittén betonar den betydelse som Donauområdets utveckling har som ett viktigt inslag för en lyckad europeisk integration av stater, regioner och kommuner samt medborgare i detta område. Kommittén stöder Europaparlamentet, Europeiska rådet och kommissionen i deras ansträngningar att föra denna integration framåt.

23. Regionkommittén stöder omvandlingen av stabilitetspakten för Sydösteuropa till ett regionalt samarbetsnätverk (*Regional Cooperation Council*, RCC) under den sydösteuropeiska samarbetsprocessen (SEECF). Denna regionala anknnytning gagnar Donauområdets särskilda behov och krav.

Strategiska politiska områden

24. Regionkommittén anser att de strategiska politiska områdena transporter, miljöskydd och energisäkerhet, ekonomi, säkerhet, utbildning och kultur, arbete, hälsa och sociala frågor bör vara de centrala områdena i en EU-strategi för Donauområdet.

25. Regionkommittén pekar på de stora skillnaderna i ekonomisk prestationsförmåga mellan olika delar av Donauområdet. Att Donauområdet nu inkluderas i prioriteringarna för kommissionens arbete under 2010 och att Donauområdet uppfattas som en enhetlig storregion är en förutsättning för fortsatt integration och hållbar ekonomisk utveckling i området.

Transporter

26. Regionkommittén uppmanar kommissionen att i linje med EU:s hållbarhetsstrategi ta hänsyn till Donaus särskilda roll som en alleuropeisk transport- och vattenväg med en lovande framtid, som på ett avgörande sätt kan avlasta andra europeiska transportvägar. Genom att bygga ut infrastrukturen – på både vatten och land – hjälper man hela regionen att fungera som länk mellan väst och öst samt nord och syd och framför allt att förbättra sin egen konkurrensförmåga.

27. Regionkommittén föreslår att man snabbt slutför TEN-T-infrastrukturprojekten. Dessa bidrar nämligen på sikt till en bättre sammankoppling dels mellan Donauområdet och de europeiska transportvägar som redan finns, dels Donaustaterna sinsemellan. Kommittén uppmanar i detta sammanhang de medverkande lokala och regionala myndigheterna att finna lösningar på de problem och flaskhalsar som länge funnits och att genomföra dessa med hänsyn tagen till en hållbar utveckling.

28. Regionkommittén betonar att transporter och miljöskydd inte utesluter varandra utan tvärtom måste gå hand i hand. Regionkommittén betonar att en hållbar utveckling av Donauområdet bör vara det högsta målet. Man bör tillämpa grundprinciperna i den gemensamma förklaringen om "Utveckling av den inre sjöfarten och miljöskyddet i Donauområdet" från Internationella kommissionen för skydd av Donau (ICPDR) och Internationella kommissionen för floden Sava (ISRBC).

Miljöskydd och energisäkerhet

29. Regionkommittén pekar på att det krävs ett gränsöverskridande samarbete vad gäller miljö, den gemensamma kampen mot klimatförändringarnas effekter och skyddet mot översvämningar.

30. Regionkommittén anser att staterna i Donauområdet har en viktig roll att spela för energisäkerheten och betonar också Donaus roll som naturlig, förnybar energiresurs med en värdefull vattenkraftspotential. Exploateringen bör framför allt främjas i de fall där miljö och ekonomi kan sammanjämkas.

31. Regionkommittén hänvisar i detta sammanhang till sådana avtal som samarbetsavtalet om skydd och hållbart utnyttjande av Donau (skyddsavtalet för Donau⁽⁵⁾), som inrättade Internationella kommissionen för skydd av Donau (ICPDR) och trädde i kraft 1998, samt ramkonventionen om skydd och hållbar utveckling i Karpaterna. "Joint Statement on Guiding Principles for the Development of Inland Navigation and Environmental Protection in the Danube River Basin" (Gemensamt uttalande om riktlinjer för utveckling av transport på inre vattenvägar och miljöskydd i Donauområdet)⁽⁶⁾ är ett gott exempel på detta samarbete.

32. Regionkommittén uppmanar medlemsstaterna och de lokala och regionala myndigheterna i Donauområdet samt andra organ som ansvarar för regional utveckling att medverka i de miljöprogram som kommissionen främjar, t.ex. LIFE⁺-programmet (sanering av floder och flodstränder) och programmen för europeiskt territoriellt samarbete och programmet Intelligent energi för Europa, i syfte att främja lokala nätverksprojekt på energiområdet mellan de lokala myndigheterna i detta område.

33. Regionkommittén pekar på att åtgärderna för att genomföra vattenramdirektivet också är tänkta att bidra till att fiskbestånden bevaras på lång sikt. Fiskbestånden i Donausystemet är mycket artrika, omfattar flera endemiska fiskarter och förtjänar därför särskilt skydd.

⁽⁵⁾ Samarbetsavtalet om skydd och hållbart utnyttjande av Donau, som ingicks i Sofia den 29 juni 1994.

⁽⁶⁾ http://www.icpdr.org/icpdr-pages/navigation_and_ecology_process.htm

34. Regionkommittén framhåller betydelsen av gemensamma hållbara koncept inom turismen. Staterna i Donauområdet kan öka samarbetet, till exempel i samband med genomförandet av Esbo-⁽⁷⁾, Århus-⁽⁸⁾ och Bernkonventionerna⁽⁹⁾. Exemplet med Donaucykelleden visar tydligt att ett sådant samarbete kan vara till gagn för alla delaktiga.

35. Regionkommittén anser framför allt att ett erfarenhetsutbyte på dessa områden mellan de lokala och regionala myndigheterna samt andra organ som ansvarar för regional utveckling skulle bidra till utvecklingen i Donauområdet som helhet. Dessa instanser garanterar genom sin professionella kompetens och lokalkännedom att gemensamma koncept omsätts på ett meningsfullt sätt. De gemensamma överenskommelserna och samarbetet mellan regeringarna i många stater och regioner i Donauområdet visar hur ett målinriktat samarbete kan utformas.

Ekonomi

36. Regionkommittén pekar på att Donau också borde betraktas som en faktor som bidrar till en fortsatt ekonomisk utveckling av området. Detta gäller exempelvis sammankopplingen av vatten- och landsvägar samt hamnar och ekonomiska centrum i regionen.

37. Regionkommittén pekar på vikten av gränsöverskridande projekt, som bidrar till att övervinna gränsregionernas ekonomiska isolering och öka deras konkurrensförmåga och stabilitet.

38. Regionkommittén konstaterar att regionerna och kommunerna har en central roll att spela när det handlar om att stödja kontakter med små och medelstora företag.

39. Ett ökat stöd till gränsöverskridande och transnationella projekt också mellan icke-statliga organisationer, ekonomiska och sociala aktörer samt regionala och lokala myndigheter har enligt Regionkommittén generellt en central roll. I sammanhanget bör man beakta att samverkans effekterna mellan de gränsöverskridande, transnationella och interregionala programmen för territoriellt samarbete (mål 3) och mål 1- och mål 2-programmen utnyttjas. På så sätt kan man föra de stater, regioner och kommuner som ligger i Donauområdet men utanför EU närmare EU och framför allt förmedla värderingarna demokrati och rättssäkerhet till människorna på plats. ReK efterlyser ett förstärkt samarbete på områdena för tekniköverföring och forskning, med utnyttjande av föreliggande potential (mänskliga resurser, infrastruktur), i syfte att uppnå en hållbar ekonomisk utveckling i Donauområdet.

⁽⁷⁾ Konventionen om miljökonsekvensbeskrivningar i ett gränsöverskridande sammanhang, som ingicks i Esbo den 25 februari 1991.

⁽⁸⁾ Konventionen om tillgång till information, allmänhetens deltagande i beslutsprocesser och tillgång till rättslig prövning i miljöfrågor, som ingicks i Århus den 25 juni 1998.

⁽⁹⁾ Konventionen om skydd av europeiska vilda djur och växter samt deras naturliga miljö, som ingicks i Bern den 19 september 1979.

40. Regionkommittén anmodar behöriga nationella myndigheter i Donauländerna att vidta lämpliga åtgärder för att möjliggöra att lokala och regionala myndigheter framöver involveras i EGTS-instrumentet (europeisk gruppering för territoriellt samarbete), som förordning (EG) nr 1082/2006 ger möjlighet till.

Säkerhet

41. Regionkommittén påminner om att Donau är en starkt trafikerad flod som i framtiden förmodligen kommer att bli ännu mer trafikerad och understryker därför vikten av åtgärder för att öka trafiksäkerheten.

42. Regionkommittén hänvisar i detta sammanhang till Belgradkonventionen ⁽¹⁰⁾, i vilken sjöfarten på Donau regleras.

43. Regionkommittén uppmanar de stater som är belägna vid Donau att i fortsättningen gemensamt bekämpa alla former av gränsöverskridande brottslighet, framför allt organiserad brottslighet, narkotikasmuggling, olaglig invandring och människohandel.

44. Regionkommittén framhåller vikten av miljöskydd som en betydelsefull aspekt av den allmänna säkerheten, framför allt när det gäller att förebygga gränsöverskridande flodföroreningar samt översvämningar.

Utbildning och kultur

45. Regionkommittén bekräftar de lokala och regionala myndigheternas roll när det handlar om att främja den interkulturella dialogen. Städerna och regionerna är genom sin ofta heterogena befolkning särskilt lämpade att stödja dialogen mellan kulturer och religioner med sina direkta erfarenheter.

46. Regionkommittén hänvisar till att det regionala kulturarbetet med ursprungs- och hem områdena i länderna vid Donau fungerar som en bro genom vilken Europa växer samman.

47. Regionkommittén pekar på vikten av att man bygger ut partnerskapen mellan städerna, t.ex. nätverket DonauHanse®. Detta är nämligen en viktig åtgärd om man vill förverkliga det europeiska mottot "Förenade i mångfalden" genom direkt medborgardeltagande i EU. Den ömsesidiga dialogen bidrar inte bara till att bryta ned fördomar mellan kulturer utan är också en ram för ekonomiskt och socialt samarbete och hållbar utveckling och stimulerar på så sätt genomförandet av Lissabonstrategins mål.

48. Regionkommittén hänvisar till att institutioner som Europeiska Donauakademien, Andrassy Gyula-universitet i Budapest eller Institutet för Donauområdet och Centraleuropa (IDM) kan spela en viktig roll genom att den samlar den potential som finns och inkluderar nya målgrupper.

⁽¹⁰⁾ Konventionen om regelverket för sjöfarten på Donau, som ingicks i Belgrad den 18 augusti 1948.

Arbete, hälsa och sociala frågor

49. Regionkommittén passar med anledning av det europeiska året för bekämpning av fattigdom och social utestängning (2010) och det europeiska året för frivilligarbete (2011) på att påpeka att den sociala utvecklingen i Donauområdet måste fungera som ett nödvändigt stöd till den ekonomiska utvecklingen, så att övertygelsen om EU:s fördelar för alla medborgare förankras i samhället.

50. Regionkommittén tackar alla aktörer som sköter erfarenhetsutbytet med de statliga och icke-statliga organisationerna i Donauområdet för att påskynda utvecklingen på det sociala området och hälsoområdet. Kommittén uppmanar dem att fortsätta med detta stöd på alla nivåer.

Ett enhetligt stödområde i EU

51. Regionkommittén konstaterar att utvecklingen av konkurrenskraftiga och långsiktigt hållbara regioner får en allt viktigare roll i samband med globaliseringen och med tanke på förverkligandet av Lissabonstrategins mål.

52. Regionkommittén påpekar att Donauområdet för närvarande, under stödperioden 2007–2013, är kluvet mellan två transnationella stödområden som delvis överlappar varandra: EU-stödområdet Centraleuropa och EU-stödområdet Sydösteuropa. Delningen av det tidigare enhetliga central- och sydösteuropeiska stödområdet mellan Östersjön och Egeiska havet (CADSES) kan framför allt i Donauområdet på lång sikt inverka menligt på den territoriella, sociala och ekonomiska sammanhållningen. Donauområdets särskilda geografiska och kulturhistoriska betydelse, framför allt för sammanhållningen mellan Öst- och Västeuropa, gör att det till och med har en särskild politisk strategisk rumslig dimension. Detta borde man ta hänsyn till i ett självständigt samarbetsområde med tanke på dess geopolitiska betydelse.

53. Regionkommittén konstaterar att Donauområdet, om man vill exploatera hela dess ekonomiska, sociala, miljömässiga och kulturella potential, bör betraktas som ett trans nationellt europeiskt stödområde. Ett enhetligt EU-stödområde skulle leda till följande:

- Framför allt på de strategiska politiska områdena infrastruktur, vattenvägar, översvämningsskydd, energi och energisäkerhet, hållbar ekonomi samt miljöpolitik skulle möjligheterna i detta område kunna utnyttjas effektivt.
- Den gemensamma ekonomiska potentialen skulle kunna exploateras till fullo och på ett långsiktigt hållbart sätt.
- Samarbetet på nationell, regional och lokal nivå skulle kunna utvecklas vidare.

— Donauområdet skulle kunna uppfattas som ett gemensamt kulturellt och historiskt arv och ett gemensamt naturarv för hela Europa.

54. Regionkommittén uppmanar EU-institutionerna att under nästa stödperiod behandla Donauområdet som ett enhetligt transnationellt EU-stödområde. Instrumentet för stöd inför anslutningen och det europeiska grannskaps- och partnerskapsinstrumentet är flexibla åtgärder som syftar till att

till fullo integrera potentiella kandidatländer och tredjeländer i hela stödområdet. En fortsatt utveckling av detta stöd bidrar till en samstämmig utveckling i Donauområdet. I detta sammanhang föreslår vi att man undersöker om inte kommissionens ansvar för stödinstrumenten ERUF, instrumentet för stöd inför anslutningen, Europeiska grannskaps- och partnerskapsinstrumentet och programmen för europeiskt territoriellt samarbete kan handhas uteslutande av en enda avdelning vid kommissionen.

Bryssel den 7 oktober 2009.

*Regionkommitténs
ordförande*

Luc VAN DEN BRANDE

Yttrande från Regionkommittén om "De lokala och regionala myndigheternas prioriterade åtgärder för att förebygga våld mot kvinnor och förbättra stödet för våldsoffren"

(2010/C 79/02)

REGIONKOMMITTÉNS STÅNDPUNKT

- Kommittén betonar att våld mot kvinnor utgör en kränkning av de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna och ett hinder för att uppnå lika möjligheter för kvinnor och män.
- Kommittén erinrar om att man inte kommer att lyckas uppnå ekonomisk och social sammanhållning, som är en av EU:s hörnstenar, om halva befolkningen enbart på grund av att de är kvinnor hindras i sin personliga och yrkesmässiga utveckling och till och med hotas i sin fysiska och psykiska integritet.
- Kommittén framhäver insatserna från EU-institutionerna som erkänner vikten av subsidiaritets principen och de lokala och regionala myndigheternas roll på detta område, och stöder utvecklingen och samordningen av deras åtgärder.
- Regionkommittén uppmanar beslutsfattare på lokal och regional nivå att i sin programplanering och förvaltning beakta kvinnors säkerhet och möjliga sätt att förhindra övergrepp på offentliga platser, bland annat genom att vidta nödvändiga åtgärder i form av belysning i offentliga miljöer, planering av offentliga transporter och taxitjänster, utformning och planering av parkeringsplatser och parkeringshus samt bostadshus och offentliga byggnader.
- De lokala och regionala myndigheterna uppmanas hjälpa de institutioner som antar rättsakter att lagstifta utifrån ett jämställdhetsperspektiv och ta ett samlat helhetsgrepp mot det könsrelaterade våldet genom att se problemet i ljuset av könsdiskriminering och principen om jämställdhet. Våldet måste behandlas som ett strukturellt och politiskt problem som kräver ett starkt engagemang från alla offentliga myndigheter och samhället som helhet.

Föredragande: Juan Vicente Herrera Campo (ES-PPE), regionpresident i Kastilien-León

I. REGIONKOMMITTÉNS POLITISKA REKOMMENDATIONER

REGIONKOMMITTÉNS STÅNDPUNKT

1. Kommittén betonar att våld mot kvinnor utgör en kränkning av de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna och ett hinder för att uppnå lika möjligheter för kvinnor och män.
 2. Kommittén erinrar om att man inte kommer att lyckas uppnå ekonomisk och social sammanhållning, som är en av EU:s hörnstenar, om halva befolkningen enbart på grund av att de är kvinnor hindras i sin personliga och yrkesmässiga utveckling och till och med hotas i sin fysiska och psykiska integritet.
 3. Vi står inför ett universellt problem. Detta samhällsgissel påverkar alla kulturer, från öst till väst. Vid världskvinnokonferensen i Peking i september 1995 fastställdes att våld mot kvinnor är det mest förtäckta och vanligast förekommande våldsbrottet i världen: *"Våld mot kvinnor är ett uttryck för historiskt ojämlika maktförhållanden mellan kvinnor och män som har lett till manlig dominans och till att män diskriminerat kvinnor och hindrat dem från att utvecklas helt och fullt. Våld mot kvinnor (...) har sitt ursprung i kulturmönster som vidmakthåller kvinnors underordnade ställning i familjen, arbetslivet, lokalsamhället och samhället i stort"*.
 4. Kommittén konstaterar att i och med att kvinnor successivt har integrerats i det offentliga livet under det senaste århundradet har de berikat samhället med bidrag till kulturlivet, det akademiska livet, politiken, vetenskapen och ekonomin.
 5. Regionkommittén stödjer denna kamp för kvinnors frihet och fullständiga utveckling och fördömer de ideologier och metoder som hotar och begränsar dem. Våld mot kvinnor är ett brott mot de grundläggande principerna för ett demokratiskt samhälle.
 6. Kommittén konstaterar att det förekommer våld mot kvinnor inom alla grupper i samhället, oavsett utbildningsnivå och kulturell tillhörighet och i samtliga EU:s medlemsstater.
 7. Kommittén vill rikta uppmärksamheten mot denna oacceptabla kränkning av kvinnors och minderårigas rättigheter och friheter då de faller offer för detta våld.
 8. Kommittén understryker att både det förebyggande arbetet för att förhindra våld mot kvinnor och bekämpande av våld och erbjudande av lämpliga lösningar måste prioriteras i syfte att bevara kvinnornas fysiska och moraliska integritet och säkerställa jämställdhet mellan kvinnor och män, samt främja den ekonomiska och sociala regionalt och lokalt.
 9. Kommittén anser att det behövs en utvärdering av samhällsvillkoren med avseende på jämställdheten mellan kvinnor och män, vilken kan ligga till grund för effektiva åtgärder inom ramen för en socialpolitik som är anpassad till medborgarnas behov.
 10. Kommittén konstaterar att våldet mot kvinnor har sitt ursprung i sådan samhällsstruktur som vidmakthåller den bristande jämställdheten mellan kvinnor och män. För att undanröja den måste man prioritera strategier som syftar till att uppnå verklig jämställdhet mellan könen. Jämställdhet innebär att kvinnor och män ska ha samma möjlighet att forma samhället och sina egna liv, och förutsätter lika rättigheter, möjligheter och skyldigheter på livets alla områden.
- ### Lokalt och regionalt självstyre och subsidiaritet
11. Regionkommittén konstaterar att det är de regionala och lokala myndigheterna som befinner sig närmast medborgarna och därigenom har möjlighet att förmedla värden och genomföra ekonomiska samt utbildningsmässiga och socialpolitiska åtgärder i deras dagliga liv. I "Europeiska stadgan för jämställdhet mellan män och kvinnor", som utarbetats av Europeiska kommuners och regioners råd (CEMR) inom ramen för gemenskapens femte åtgärdsprogram för lika möjligheter, konstateras att konsolideringen av politiska åtgärder för jämställdhet mellan könen har större chanser att lyckas på regional och lokal nivå än på andra nivåer.
 12. Kommittén påpekar att de lokala myndigheter som har undertecknat ovannämnda stadga erkänner att könsrelaterat våld, såsom anges i artikel 22, utgör en kränkning av de mänskliga rättigheterna och de åtar sig att utforma och genomföra politiska insatser för att bekämpa detta våld.
 13. EU-institutionerna inser att deras förmåga att utnyttja de regionala och lokala myndigheternas metoder och resurser är avgörande för hur väl de olika åtgärderna lyckas. Dessa myndigheter, som befinner sig närmast medborgarna, är bäst lämpade att lyfta fram befolkningens åsikter och mest angelägna frågor, för att söka effektiva lösningar samt stödja och främja EU-politiken.
 14. Kommittén anser att de lokala och regionala myndigheterna har ett stort ansvar på detta område och att de dessutom har stor erfarenhet och välfungerande metoder och program inriktade såväl på offren som på förövarna.
 15. Kommittén framhäver insatserna från EU-institutionerna som erkänner vikten av subsidiaritetsprincipen och de lokala och regionala myndigheternas roll på detta område, och stöder utvecklingen och samordningen av deras åtgärder.

Framsteg på lagstiftningsområdet

16. Kommittén konstaterar att internationella deklarationer och nationella lagar vittnar om en allt starkare vilja att öka medvetenheten om att våld mot kvinnor är en kränkning av de mänskliga rättigheterna.

17. Kommittén noterar med intresse hur lagstiftningen med avseende på att utrota våldet mot kvinnor har utvecklats i de olika medlemsstaterna, regionerna och kommunerna. Kommittén noterar vikten av att uppmuntra utbyte av erfarenheter om lagstiftning och dess efterlevnad. Det framgår tydligt hur viktig denna fråga är och vilken betydelse lagstiftningen har för att utrota denna typ av våldshandlingar genom förebyggande åtgärder och en helhetssyn i fråga om offren.

18. Kommittén framhåller att en av de grundläggande principerna i gemenskapslagstiftningen är att uppnå jämställdhet mellan kvinnor och män i enlighet med Amsterdamfördraget från 1997 (artiklarna 2 och 3), där det anges att det är gemenskapens uppgift att främja jämlikhet mellan kvinnor och män genom att införa denna princip i all politik och alla program.

Begreppet våld mot kvinnor

19. Kommittén konstaterar att våld mot kvinnor kan definieras på olika sätt, men den mest allmänt accepterade definitionen återfinns i deklarationen om avskaffande av våld mot kvinnor, som FN:s generalförsamling antog genom resolution 48/104 av den 20 december 1993. I deklarationens första artikel återfinns följande definition: **varje könsrelaterad vålds handling som resulterar i fysisk, sexuell eller psykisk skada eller lidande för kvinnor, samt hot om sådana handlingar, tvång eller godtyckligt frihetsberövande, vare sig det sker i det offentliga eller privata livet.** I detta utkast till yttrande utgår vi från denna definition.

Regionkommitténs synpunkter

20. Kommittén anser att arbetet med att förhindra könsrelaterat våld är en av prioriteringarna i EU:s åtgärder för jämställdhet mellan könen, vilket Regionkommittén konstaterade i sitt yttrande av den 6 december 2006 om "Meddelande från kommissionen till rådet, Europa parlamentet, Europeiska ekonomiska och sociala kommittén samt Regionkommittén – En färdplan för jämställdhet 2006–2010".

21. Kommittén kan konstatera att ett stort antal länder har insett hur viktigt detta samhällsproblem är, och att det är nödvändigt att hitta övergripande lösningar. Den 27 november 2006 lanserade Europarådet en kampanj för att motverka våld mot kvinnor. Detta initiativ genomförs på tre nivåer, nämligen mellanstatlig nivå, nationell nivå (parlamentsnivå) samt lokal och regional nivå, eftersom det är viktigt att involvera de organ som befinner sig närmast medborgarna.

22. Kommittén anser att den befintliga informationen om detta problem inte ger uttömmande kunskaper. Kvinnors möjligheter att aktivt delta i samhällslivet påverkas klart negativt av denna situation.

23. Kommittén stöder bekämpningen av våld mot kvinnor genom förebyggande åtgärder och rekommenderar att man utnyttjar alla tjänster och sätt att informera invandrare, i synnerhet kvinnor och barn, om risker kopplade till potentiellt bedrägliga migrationserbjudanden och utnyttjande, ökar medvetenheten om problemet samt vidtar åtgärder för att stödja och skydda offren.

24. ReK anser att våldet mot kvinnor bör granskas ur en rad olika perspektiv och i alla dess olika former, för att man verkligen ska förstå hur komplext problemet är.

— Ur rättslig synpunkt undergräver det könsrelaterade våldet de demokratiska värderingarna och offrens grundläggande rättigheter.

— Å andra sidan måste man också uppmärksamma hälsoriskerna, eftersom våldet kan få allvarliga konsekvenser för de drabbade kvinnornas hälsa. (*Rekommendation 1582 om våld mot kvinnor i hemmet*, som antogs av Europarådets parlamentariska församling den 27 september 2002, visar att våld mot kvinnor i hemmet är den vanligaste orsaken i världen till dödsfall och bestående invaliditet bland kvinnor i åldersgruppen 16–44 år. Denna typ av våld orsakar fler dödsfall bland kvinnor i denna åldersgrupp än cancer, trafikolyckor och krig.)

— Ur social synvinkel bör man säkra att kvinnorna har tillgång till stödtjänster, exempelvis för att söka arbete och erhålla ekonomiskt stöd samt hjälp att finna en bostad.

— Dessutom bör man ta hänsyn till de utbildningsmässiga aspekterna, både i fråga om hur skolorna förmedlar värderingar och påverkan från alla andra socialiseringsfaktorer, exempelvis familjen och medierna.

25. Kommittén stöder de initiativ och projekt som genomförs av de lokala och regionala myndigheterna när det gäller att förhindra våldet mot kvinnor och förordar utbyte av god praxis.

26. ReK konstaterar att bekämpning av våld är en grundförutsättning för att skapa ett område med frihet, säkerhet och rättvisa i EU, men omfattningen av våldet och de åtgärder som krävs för att förhindra det har också stora ekonomiska och sociala konsekvenser.

27. Kommittén anser att människohandel för sexuella ändamål och alla andra former av utnyttjande kränker individens grundläggande rättigheter. Människohandel utgör en allvarlig kränkning av den enskilde individens människovärde och rätt att få bestämma över sitt liv och sin kropp. Människohandel för sexuella ändamål drabbar i första hand unga kvinnor och flickor och är en modern form av slavhandel som undergräver gemensamma europeiska värden och grundläggande mänskliga rättigheter och utgör således ett allvarligt hinder för social jämlikhet och jämställdhet mellan könen.

De ekonomiska konsekvenserna av våldet mot kvinnor

28. Kommittén vill fästa uppmärksamheten på de direkta och indirekta kostnader som våldet mot kvinnor innebär för medlemsstaternas lokala och regionala myndigheter. Konsekvenserna av våldet för offrens liv påverkar såväl deras arbetsliv som deras fysiska, psykiska och sociala hälsa. Våldet får också negativa effekter på andra familjemedlemmars hälsa och välmående, i synnerhet barn, och kostnaderna för att hantera de långsiktiga hälsoaspekterna faller ofta på de lokala och regionala myndigheterna. Förutom dessa indirekta kostnader, som innebär en förlust av tillgångar och tjänster och som påverkar offrens sociala välbefinnande, uppstår också direkta kostnader i form av de särskilda eller allmänna resurser som måste tas i anspråk till följd av våldshandlingarna. De tillgängliga uppgifterna om beloppen motiverar förebyggande program vars kostnader är mycket låga i jämförelse med våldets sociala kostnader.

29. Kommittén understryker de konsekvenser våldet får för hela samhället och att det därför måste behandlas som ett högprioriterat socialt problem. Våldets konsekvenser berör inte enbart enskilda individer, familjen och samhället utan det hämmar även den ekonomiska utvecklingen i alla länder.

30. Kommittén uttrycker oro över uppgifterna i en studie genomförd av Carol Hagemann-White för Europarådet 2006 om vilka åtgärder organisationens medlemsstater vidtagit för att bekämpa våldet mot kvinnor. Av rapporten framgår att mellan 12 och 15 % av alla europeiska kvinnor över 16 år har varit utsatta för våld i en parrelation någon gång i sitt liv, ibland till och med efter det att förhållandet tagit slut.

31. Kommittén stöder Daphneinitiativet, som inleddes 1997 i syfte att utrota våldet mot kvinnor i EU. För perioden 2007–2013 antogs programmet Daphne III, som ska bidra till att utveckla program för skydd av barn, ungdomar och kvinnor mot alla former av våld, samt uppnå en hög nivå på hälsoskydd och social sammanhållning. De sammanlagda medlen uppgår till 116,85 miljoner euro. Programmet stöder även användandet av tvärvetenskapliga nätverk. Allt eftersom de olika projekt som finansieras genom programmet utvecklas får man kunskap om de ansvariga organens behov och förutsättningarna för att de ska kunna agera.

Regionkommitténs rekommendationer

32. Kommittén uppmanar de lokala och regionala myndigheterna i medlemsstaterna att följa Världshälsoorganisationens rekommendationer om att stödja forskning om orsakerna till, följderna av och kostnaderna för våldet mot kvinnor och om effektiva åtgärder för att förebygga detta våld. Uppgifterna ska utgöra underlag för insatser och förebyggande åtgärder samt göra det möjligt att utvärdera om de åtgärder som vidtagits varit effektiva.

33. Kommittén uppmanar till nödvändigheten av att alla undersökningar innehåller uppgifter som är uppdelade efter kön, ålder, sociala förhållanden och andra könsindikatorer. Därigenom kan man få en klarare bild av situationen och anpassa de olika ekonomiska och sociala strategierna och åtgärderna i syfte att få till stånd ett mer jämlikt samhälle, med snabbare framsteg och högre ekonomiskt och socialt välbefinnande.

34. Kommittén föreslår att man skapar ett system och goda metoder, som gör det möjligt att samla in enhetlig, jämförbar statistik när det gäller våld och jämställdhetspolitik inom alla lokala och regionala myndigheter för att öka medvetenheten om detta problem och säkerställa effektiva åtgärder när man fattar politiska och ekonomiska beslut och beslut i andra relaterade frågor.

35. Vidare efterlyser kommittén en studie på EU-nivå om hur vanligt våldet mot kvinnor är i de olika regionerna i syfte att ta reda på problemets omfattning och lägga fram nya förslag till åtgärder för att förhindra detta våld. Undersökningarna måste genomföras med hjälp av enhetliga kriterier i vilka det fastställs begrepp och riktlinjer för insatsen.

36. Kommittén framhåller att det är nödvändigt att lägga större vikt vid utbildning, som tillsammans med familjen är den primära socialiseringsfaktorn för barn. Det är mycket viktigt att främja principen om lika möjligheter för kvinnor och män, samt utarbeta utbildningsprogram och strategier för att förhindra våld mot kvinnor och öka medvetenheten om detta våld på samtliga nivåer inom alla utbildningsområden.

37. Kommittén föreslår att man genomför kampanjer som syftar till att öka medvetenheten om detta problem hos hela befolkningen, för att människor ska sluta upp med att betrakta det könsrelaterade våldet som en privat angelägenhet och engagera sig i sökandet efter en lösning.

38. Kommittén efterlyser åtgärder mot aggressiva och diskriminerande beteenden som kränker kvinnors värdighet, samt specifika budskap riktade till olika samhällsgrupper (ungdomar, kvinnor som fallit offer för våld, manliga förövare, minderåriga, samt kvinnor och män som inte direkt berörs av frågan) för att säkra att hela befolkningen är involverad. Likaså bör förövarna straffas.

39. Kommittén betonar nödvändigheten av att i samhället undantränga de uppfattningar av maskulinitet och femininitet som bygger på ojämlig ekonomisk, social och politisk makt och som sprids via reklam, medier och läromedel. Vi måste föra fram alternativa, mer rättvisa och jämställda sätt att betrakta maskulinitet och femininitet.

40. Kommittén bekräftar att i de länder där de anställda inom skola, rättsväsendet och hälso- och sjukvården, på det psykologiska området, samt inom socialtjänsten och polisen har erhållit specialutbildning har man gjort goda framsteg med avseende på att upptäcka könsrelaterat våld på ett tidigt stadium och erbjuda offren mer specialiserad hjälp.

41. Kommittén uppmanar de lokala och regionala myndigheterna att öka säkerhetsåtgärderna när det gäller kvinnor som varit utsatta för våld genom lämpliga åtgärder som t.ex. en förstärkning av både de polisiära och de tekniska resurserna för att förbättra offrens psykiska och fysiska säkerhet.

42. Regionkommittén stöder det viktiga arbete som utförs av icke-statliga organisationer som på olika nivåer arbetar med att bekämpa våld mot kvinnor, och ställer sig positiv till ett aktivt samarbete med dessa icke-statliga organisationer, bland annat i form av lämpligt logistiskt och finansiellt stöd.

43. Kommittén föreslår att de lokala och regionala myndigheterna ska vidta åtgärder för att säkra att såväl offren som eventuella familjemedlemmar får tillgång till specialiserade, integrerade stödtjänster. Ett tillfälligt boende måste i mån av möjlighet omedelbart kunna erbjudas. Dessutom föreslås att specifika interventionsprogram genomförs för minderåriga, vilka också de bör betraktas som offer för det könsrelaterade våldet, eftersom de är extra utsatta p.g.a. sin låga ålder och sin beroendeställning gentemot föräldrarna.

44. Regionkommittén uppmanar beslutsfattare på lokal och regional nivå att i sin program planering och förvaltning beakta kvinnors säkerhet och möjliga sätt att förhindra övergrepp på offentliga platser, bland annat genom att vidta nödvändiga åtgärder i form av belysning i offentliga miljöer, planering av offentliga transporter och taxitjänster, utformning och planering av parkeringsplatser och parkeringshus samt bostadshus och offentliga byggnader.

45. De lokala och regionala myndigheterna uppmanas hjälpa de institutioner som antar rättsakter att lagstifta utifrån ett jämställdhetsperspektiv och ta ett samlat helhetsgrepp mot det könsrelaterade våldet genom att se problemet i ljuset av könsdiskriminering och principen om jämställdhet. Våldet måste behandlas som ett strukturellt och politiskt problem som kräver ett starkt engagemang från alla offentliga myndigheter och samhället som helhet.

46. Kommittén erinrar om de lokala och regionala myndigheternas åliggande att säkra jämställdhet mellan kvinnor och män på alla områden – ekonomi, utbildning, politik och sysselsättning – i enlighet med direktiv 2006/54/EG om genomförandet av principen om lika möjligheter och likabehandling av kvinnor och män i arbetslivet och direktiv 2004/113/EG om genomförande av principen om likabehandling av kvinnor och män när det gäller tillgång till och tillhandahållande av varor och tjänster. Ökad rättvisa och en bättre ekonomisk och social utveckling kan endast uppnås i de områden där frågan om likabehandling av män och kvinnor tas på allvar.

47. Kommittén understryker behovet av att främja utbyte av god praxis mellan de lokala och regionala myndigheterna när det gäller kampanjer för att öka medvetenheten, förebyggande åtgärder, utbildning av personal och stödtjänster för de kvinnor som fallit offer för våldet.

48. Kommittén rekommenderar att man där det saknas inrättade speciella enheter inom polismyndigheter, hälso- och sjukvården, rättsväsendet och socialtjänsten, som ingriper då det förekommer våld mot kvinnor så att de kan erbjuda särskilt stöd. Dessutom bör man undersöka möjligheterna att införa nödtjänster såsom anonyma, kostnadsfria telefonjourer och IT-tjänster för

online-rådgivning och anmälningsförfaranden för våldsoffer eller personer som utsatts för våldsbrott eller hot om våldsbrott. Genom dessa tjänster bör också tillgången förbättras till lämpliga medicinska och rättsmedicinska undersökningar och behandlingar samt posttraumatiska psykologiska och sociala stödtjänster och juridiskt stöd.

49. Kommittén föreslår att man inför speciella program som syftar till att förändra beteendet hos förövarna och därvid använda sig av kvalitetskriterier. Erfarenhetsutbyte bör uppmuntras för att optimera resurserna.

50. Kommittén uppmanar EU-institutionerna och de lokala och regionala myndigheterna i medlemsstaterna att genomföra särskilda, nödvändiga stöd- och uppföljningsprogram med kvalitetskriterier för kvinnor som utsatts för eller har utsatts för könsrelaterat våld, samt för deras familjemedlemmar.

51. Kommittén uppmanar de lokala och regionala myndigheterna att använda den definition av våld mot kvinnor som anges i FN:s generalförsamlings resolution 48/104 av den 20 december 1993.

52. Kommittén rekommenderar att man tillämpar specifika åtgärder när det gäller särskilt sårbara kvinnor, som exempelvis kvinnor med funktionshinder, invandrarkvinnor och kvinnor som bor i områden där socialtjänsten är otillräcklig, till exempel på landsbygden och i eftersatta stadsområden. Detta gäller också kvinnor som har särskilda behov på grund av en multipel social problembild, till exempel kvinnor med psykiska problem och kvinnor med missbruksproblem.

53. Kommittén anser att det krävs kraftiga insatser för att motverka människohandel och andra former av utnyttjande för sexuella ändamål, exploaterande anställningsformer (hushållsarbete, restaurangbranschen, barn- och äldreomsorgen, sjukvården m.m.), den kommersiella äktenskapsmarknaden, organhandel samt kvinnlig könsstympning och tvångsäktenskap. Man måste också utveckla och utvärdera existerande nationella och internationella modeller och metoder för att förebygga och få slut på nämnda former av våld. Generella insatser för att väcka opinion och öka allmänhetens medvetenhet är avgörande för att lösa problemet.

54. Kommittén anser att man bör vidta åtgärder för att informera om, förebygga och uppmärksamma kvinnlig könsstympning.

55. Kommittén föreslår att man lokalt och regionalt utarbetar program för integrering av misshandlade eller våldsutsatta kvinnor i samhälls- och arbetslivet genom att förmå arbetsgivarna att anställa dem eller genom att uppmuntra dem till egenföretagande. Vidare bör man främja deras karriärutveckling genom utbildnings- och handlingsplaner i syfte att de ska bli ekonomiskt oberoende.

56. Kommittén uppmanar de lokala och regionala myndigheterna att inrätta gemensamma mekanismer för samarbete och interinstitutionell samordning på olika områden för att förbättra de övergripande stödtjänsterna och uppföljningen av våldsoffren samt förbättra möjligheterna till åtal mot personer som anklagas för våldsbrott mot kvinnor i hemmet.

57. Regionkommittén uppmanar de institutioner som arbetar med frågor kring våld mot kvinnor (polis, sjukvårdsinrättningar och sociala tjänster) att utarbeta samordnade handlingsplaner på medellång och lång sikt för att bekämpa våld och säkerställa skydd av offer. Media är ett användbart instrument för spridning av information om sådana samordnade handlingsplaner och bör användas för att öka medvetenheten om dessa frågor.

58. Kommittén uppmanar medierna att agera på alla nivåer och bidra till att öka medvetenheten, att vidta förebyggande åtgärder och alla sådana åtgärder som syftar till och främja mekanismer som säkrar att information om våld mot kvinnor sprids på ett lämpligt sätt.

59. Kommittén föreslår att man inrättar ett europeiskt observationscentrum för våld mot kvinnor. Centrumet ska verka inom

det europeiska jämställdhetsinstitutet, som inrättades genom förordning (EG) nr 1922/2006, och via aktivt nätverkande främja och samordna de åtgärder som de lokala och regionala myndigheterna antar på detta område.

60. Med stöd av de andra EU-institutionerna och med utgångspunkt i de lokala och regionala myndigheterna vill Regionkommittén främja en EU-politik som grundar sig på respekt för kvinnors frihet och fulla deltagande i samhällslivet. Detta kan uppnås genom att utarbeta effektiva metoder för att förebygga våld genom utbildning och socialpolitik och genom att förbättra stödet till offren genom utbildning av olika yrkesgrupper och ett socialt stödnätverk som garanterar offren större personlig säkerhet.

Bryssel den 7 oktober 2009.

*Regionkommitténs
ordförande*

Luc VAN DEN BRANDE

Yttrande från Regionkommittén om "Vitbok om anpassning till klimatförändring: en europeisk handlingsram"

(2010/C 79/03)

REGIONKOMMITTÉNS STÅNDPUNKT

- ReK betonar att de lokala och regionala myndigheterna måste erkännas som centrala aktörer i kampen mot de negativa effekterna av klimatförändringarna, eftersom de är beredda att ta sin del av ansvaret och redan arbetar för att anpassa kommunerna och regionerna till effekterna.
- Klimatförändringarna kommer att få en direkt effekt på både tillgången och efterfrågan på energi. Värmeböljor och torka kommer att påverka elproduktionen medan våldsamma stormar och översvämningar kommer att medföra avbrott i elförsörjningen. Därför är det positivt att man i samband med de strategiska energirapporterna beaktar effekterna av klimatförändringarna.
- ReK förespråkar inrättandet av en övervakningsplattform för klimatförändringarna med stöd av kommissionen och med borgmästaravtalets framgångsrika modell som förebild. Plattformen skulle kunna bistå lokala och regionala myndigheter med att ta fram och utbyta lokal klimatkunskap.
- ReK håller med om att ekonomiska begränsningar är ett av de största hindren för klimatanpassning. De ekonomiska resurser som EU och medlemsstaterna i dag bidrar med är otillräckliga, och det är därför nödvändigt att ge kommuner och regioner ökade resurser som är öronmärkta för anpassning till klimatförändringarna.
- ReK anser att den kommande översynen av EU-budgeten och budgetplanen för perioden efter 2013 måste innebära att kampen mot klimatförändringarna prioriteras. Eftersom anpassningsåtgärderna i många fall genomförs på lokal nivå är det viktigt att lokala och regionala myndigheter får tillgång till EU-stöd.

Föredragande: Henning Jensen (DK-PSE), borgmästare i Næstved kommun

Referensdokument

Vitbok "Anpassning till klimatförändring: en europeisk handlingsram"

(KOM(2009) 147 slutlig)

I. POLITISKA REKOMMENDATIONER

REGIONKOMMITTÉNS STÅNDPUNKT

1. Regionkommittén välkomnar vitboken om anpassning till klimatförändringarna och de tillhörande bilagorna och anser att det är ett väl utarbetat och genomarbetat initiativ. ReK noterar att det råder enighet i forskarvärlden, inklusive FN:s klimatpanel, om att klimatförändringarna sker i en allt snabbare takt och att en stor del av förändringarna beror på fortlöpande och ökande växthusgasutsläpp från mänsklig verksamhet. Utmaningen består därför i att engagera alla berörda aktörer i en bred och långsiktig insats som kombinerar såväl förebyggande och begränsande åtgärder som anpassningsåtgärder.

2. ReK stöder Europeiska kommissionens breda ansats, som omfattar olika sektorskrav och som utgår från att anpassningen måste integreras på ett övergripande sätt på EU:s viktigaste politikområden.

3. Kommittén betonar att EU:s olika geografiska områden påverkas på olika sätt. I en europeisk handlingsram måste man beakta detta. Detta betyder största möjliga flexibilitet i de möjliga åtgärderna och en stringent tillämpning av subsidiaritetsprincipen. Endast på så sätt kan man ta tillräcklig hänsyn till regionala skillnader för att minska de ekonomiska, ekologiska och sociala effekterna.

4. ReK påpekar att klimatförändringarna inte är avhängiga av geografiska, organisatoriska eller administrativa gränser. Vi menar därför att en övergripande och gemensam angreppsmetod bör användas av lokala, regionala och nationella organ i områden med gemensamma särdrag, t.ex. vattendrag, flodmynningar, kust- och flodslätter, öar och yttersta randområden, men att anpassningsinsatserna, ur vertikal synvinkel, kräver ett nedifrån-och-upp-perspektiv. Vi rekommenderar att alla berörda myndighetsnivåer vidtar gemensamma anpassningsåtgärder för att fastställa de olika insatserna, det ekonomiska ansvaret och tidsfristerna för att uppnå de föreslagna målen samt möjliggöra samordnade insatser och ett gemensamt ansvar för resultaten.

5. Det är ytterst viktigt att säkerställa att de olika initiativen inte är kontraproduktiva eller överlappar varandra på olika myndighetsnivåer. Genom att i god tid involvera de lokala och regionala myndigheterna kan man säkerställa att förslagen kompletterar varandra eftersom kommunerna, städerna och regionerna kan tillhandahålla information om erfarenheter och beprövade lösningar på lokal och regional nivå.

6. En ambitiös och effektiv klimatpolitik kan förhindra att klimatförändringarna leder till växande sociala klyftor. Syftet är att lansera en grön "New Deal" genom åtgärder för att till exempel öka forskningen om klimatvänliga energilösningar, stärka sysselsättningen i miljövänliga sektorer och utveckla en miljömedvetenhet samt hjälpa anställda inom berörda sektorer att öka sin flexibilitet. Brist på lämplig utbildning och flexibelt tänkande är ett stort hinder för anpassning, både i lokala och regionala myndigheter och i den privata sektorn. Det kommer att krävas att projekterings- och byggbranschen samt de lokala myndigheternas planerings- och tillsynsorgan genomför investeringar och utbildning på lång sikt för att utveckla denna kompetens och se till att den genomsyrar deras arbete. En grön "New Deal" skulle också kunna bidra till att förebygga oönskad klimatrelaterad migration. Klimatutmaningen kan således omvandlas till en möjlighet att uppnå en hållbar miljövänlig ekonomisk tillväxt som ett medel i kampen mot finanskrisen, och det är därför viktigt att man skapar en koppling till de framtida prioriteringarna inom EU:s strategi för tillväxt och sysselsättning efter 2010.

Klimatförändringarnas inverkan på olika politikområden

7. Det är viktigt att använda en kombination av politiska instrument, däribland lokal strategisk planering. Det är ytterst viktigt att klimataspekter kan tas upp direkt i de lokala planeringsverktygen för att säkerställa att klimateffekterna verkligen beaktas.

8. ReK anser också att klimatförändringarna påverkar många områden och att infrastrukturer (byggnader, transporter, bilvägar, gator, energi, avloppssystem, högvattenskydd och vattenförsörjning), ekosystem samt jord- och skogsbruk belastas särskilt hårt av klimatförändringarna och att det därför behövs både sektors-specifika och sektorsövergripande verktyg inom dessa områden. Det är viktigt att man tillämpar en sektorsövergripande politisk strategi när man vidtar klimatanpassningsåtgärder, en strategi som dock inte får upphäva de ursprungliga målen för politiken på de olika områdena.

9. Kommittén delar synpunkten att utvecklingen av riktlinjer och mekanismer för att övervaka klimatförändringarnas effekter på folkhälsan skulle kunna bidra till att förbättra redskapen för att hantera exempelvis gränsöverskridande klimatrelaterade sjukdomar, som kommer att påverka allmänheten på olika sätt.

10. Kommittén betonar att det helhetsperspektiv och integrationstänkande som krävs för att välfungerande klimatanpassningslösningar ska kunna genomföras förutsätter offentlig tillsyn över de utvalda lösningsmodellerna inom skilda sektorer. Dessutom måste man räkna med synergieffekter både när det gäller ekonomi och miljö och spin off-effekter mellan olika sektorer.

11. ReK instämmer i att klimatförändringarna kommer att få direkta effekter på jord- och skogsbrukssektorn och på hela landsbygden och betonar att landsbygdsbefolkningens och jord- och skogsbruksföretagens anpassningsåtgärder har en allt viktigare roll att spela. För att genomföra en snar anpassning som mildrar effekterna på denna sektor är det nödvändigt att främja forskning kring klimat och jordbruk som tar hänsyn till jordbrukets särdrag i olika regioner. Begränsnings- och anpassningsåtgärder leder ofta till minskad avkastning eller ökade kostnader. När det gäller enskilda åtgärder måste man därför göra en avvägning mellan olika mål. Dessutom måste kostnaderna för begränsnings- och anpassningsåtgärderna vara försvarbara. Jordbrukssektorn har ett direkt ansvar för att landsbygdsområden tar itu med klimatutmaningarna när det gäller bland annat vattenmagasinering och vattenvård, växtskötsel, nyplantering av skog och skogsvård, utom i regioner där andelen skog överstiger 50 %, omställning av åkermark till ängsmark, ekologiskt jordbruk och skötsel av våtmarker. Stads- och tätortsnära landsbygd och jordbruksmark kan också komma att få en strategisk betydelse när det gäller att kunna skapa säkra fördröjningsytor för vatten, vid extrema väder och översvämningar.

12. ReK konstaterar att klimatförändringarna kommer att få effekter på skogarna och deras omgivande ekosystem. Klimatförändringarna kan inverka på virkesproduktionen och negativt påverka fritidsaktiviteter utomhus, vattenkvaliteten, den biologiska mångfalden och koldioxidlagringskapaciteten. Inom ramen för EU:s handlingsplan för skogen bör en diskussion inledas för att se klimatanpassningens konsekvenser och effekter på skogen, samt eventuella behov av åtgärder.

13. ReK delar uppfattningen att klimatförändringarna kommer att innebära en ytterligare stressfaktor för (inlands-) fiskerisektorn eftersom de påverkar (de marina) ekosystemen, som redan är belastade av överfiskning och minskande bestånd.

14. Klimatförändringarna kommer att få en direkt effekt på både tillgången och efterfrågan på energi. Värmeböljor och torka kommer att påverka elproduktionen medan våldsamma stormar och översvämningar kommer att medföra avbrott i elförsörjningen. Därför är det positivt att man i samband med de strategiska energirapporterna beaktar effekterna av klimatförändringarna. Det handlar framför allt om att förbättra koldioxidbalansen och förbättra användningen av och effektiviteten hos alternativa energikällor.

15. Kommittén vill uppmärksamma att turismen kommer att drabbas både positivt och negativt, vilket kommer att förändra etablerade resmönster.

16. Det är förvånande att man i kommissionens vitbok inte nämner behovet av att fastställa sektorsspecifika mål om minskade utsläpp inom flyget och sjöfarten. Det bästa sättet att förebygga kostnader för anpassning till klimatförändringarnas negativa effekter är att förebygga utsläpp.

17. Ändrade väderförhållanden kommer att påverka förvaltningen av kustområden. Det är viktigt att säkerställa att rekommendationerna om integrerad förvaltning av kustområden efterlevs till fullo. Man bör vid uppföljningen av dessa rekommendationer och konsekvensbedömningen (som inleds 2009) kontrollera att förvaltningen av kustområden ingår i anpassningsåtgärderna och beaktar subsidiaritetsprincipen, till exempel genom användning av lokala partnerskap för förvaltning av kustområden med deltagande av lokalsamhällen och berörda aktörer, varigenom anpassningsåtgärderna fullt ut integreras i kustförvaltningen nedifrån och upp.

18. Regionkommittén framhåller att klimatförändringarna sker snabbare i de alpina regionerna och att dessa regioner på många områden är särskilt utsatta när det gäller klimatförändringarnas effekter.

19. ReK delar synpunkten att djurhälsan och växtskyddet också i hög grad kommer att påverkas och att det kommer att bli allt vanligare att icke-inhemska sjukdomar och skadedjur tar sig in och sprider sig i djur- och växtbestånden. De terrestra ekosystemen kommer att genomgå stora förändringar till följd av en allt mer utarmad inhemsk biologisk mångfald och till följd av arter som invandrar. Åtgärder för anpassning till klimatförändringar kan också oförutsägbart utsträckning påverka den biologiska mångfalden. Direktivet om livsmiljöer är ett viktigt verktyg som bör användas i förebyggande syfte för att säkerställa en god bevarandestatus för Natura 2000-områden och vidareutveckla dem.

20. Kommittén konstaterar att klimatförändringarna inte endast påverkar djurhälsan och växtskyddet, utan också i hög grad människornas hälsa och livsmiljö.

21. Kommittén påpekar att det finns ett behov av helhetsplanering när det gäller kustområden med tanke på att havsnivån förväntas stiga och antalet stormar med stormfloder till följd väntas öka. Därför måste medel avsättas till en integrerad kusttillsyn och kustförvaltning.

22. ReK är medveten om att vattenresursernas kvantitet och kvalitet kommer att påverkas, med allvarliga konsekvenser för miljön, människan och ekonomin. EU kommer att drabbas av både översvämningar och torka. En kombination av översvämningar och de befintliga avloppssystemens begränsade dräneringskapacitet skulle kunna minska rörligheten på grund av översvämmade vägar och skador på bostäder och infrastruktur. Det är därför beklagligt att kommissionen inte specifikt nämner avloppssystemen som ett centralt åtgärdsområde. Dessa system är särskilt utsatta för påfrestningar, och anpassning av de befintliga avloppssystemen kommer att bli mycket dyrt. Även om dessa anläggningar faller inom de lokala och regionala myndigheternas behörighets- och ansvarsområde kommer dessa inte att kunna bära den finansiella bördan helt ensamma.

23. ReK konstaterar att flera EU-direktiv kommer att påverka tillståndet för EU:s vattenresurser. Bindande tidsplaner för genomförande finns angivna i direktiven. I vattenramdirektivet är tidsfristen satt till 2015, då alla vattenmyndigheter ska ha uppnått en god ekologisk status. De första förvaltningsplanerna för avrinningsdistrikt ska kompletteras senast den 22 december 2009, och det är därför viktigt att riktlinjerna och verktygen är färdiga före slutet av 2009 för att säkerställa att förvaltningsplanerna beaktar det rådande kunskapsläget om klimatförändringarnas lokala effekter och kontinuerligt anpassas till klimatmodelleringens nya rön och forskningen. I översvämningdirektivet finns tre tidsfrister. Under 2011, 2013 och 2015 ska preliminärbedömningen av översvämningriskerna, kartorna över översvämningrisker och riskhanteringsplanerna vara klara. Genom strategin för vattenbrist och torka införs planer för hantering av torka. Ansvaret för att uppnå dessa klart definierade mål kommer till stor del att falla på kommunerna och regionerna i Europa. Det är därför ytterst viktigt att EU och medlemsstaterna förser de lokala och regionala myndigheterna med riktiga verktyg och tillräckliga resurser i god tid.

24. Regionerna ska på basis av aktuella vetenskapliga fakta och samhälleligt genomförbara åtgärder vidta åtgärder för att i den första generationen förvaltningsplaner för avrinningsdistrikt i så stor utsträckning som möjligt beakta klimatförändringarna samt beakta klimatforskningens nya rön när de utarbetar den andra generationen förvaltningsplaner efter 2015. En grundförutsättning för det är att de riktlinjer och instrument som ska utvecklas bygger på den senaste vetenskapliga forskningen och att de är praktiskt genomförbara för regionala myndigheter.

25. Det är viktigt att säkerställa att EU:s gällande lagstiftning om vattenförvaltning (t.ex. ramdirektivet för vatten, grundvattendirektivet, direktivet om översvämningar och strategin för vattenbrist och torka) är helt konsekvent och att EU:s framtida förslag och mål som rör anpassning till klimatförändringarna är i linje med gällande lagstiftning. Tillämpningen av EU:s lagstiftning om vattenförvaltning kommer att få stor betydelse för hur vattenförvaltningen sköts i EU:s kommuner, städer och regioner.

26. När det gäller finansieringen av anpassningen av vattenförvaltningen kommer lokala och regionala myndigheter att tvingas förbättra grundvattenskyddet för att garantera en långsiktig hållbar vattendistribution. En del av finansieringen kan tillhandahållas genom inrättande av en finansieringsmekanism, i enlighet med ramdirektivet om vatten, vilket kommer att garantera att klimatförändringarnas inverkan på vattnets kretslopp sprids i enlighet med vattenkonsumenternas vattenkonsumtion.

27. ReK ser positivt på att kommissionen har föreslagit "no regret-åtgärder" för att stärka ekosystemens motståndskraft och infrastrukturernas hållbarhet.

28. Kommittén betonar att lösningarna på sektorsspecifika problem kan bidra till att skapa hållbar miljövänlig tillväxt och mer framtidsinriktad sysselsättning på basis av innovation och forskning.

Kommissionens förslag till EU-ram: mål och åtgärder

29. Regionkommittén välkomnar kommissionens ansats i två faser. Den uppgift vi har framför oss kräver dock ett nära samarbete mellan alla myndighetsnivåer i alla faser. De lokala och regionala myndigheterna accepterar inte att bara delta i den första fasen. Det måste erkännas att kommunerna, städerna och regionerna är centrala aktörer i anpassningen till klimatförändringarna. Den övergripande anpassningsstrategin på EU-nivå bör vara så pass detaljerad att strategin kan tillämpas på regional nivå i hela EU medan man tar hänsyn till skillnaderna med avseende på landområden, klimatförhållanden och ekonomiska strukturer.

30. Kommittén begär att det befintliga vetenskapliga underlaget ska vara tillgängligt senast 2012. Lokala, regionala och nationella myndigheter har andra budgetmönster än EU, och många lokala och regionala myndigheter arbetar redan med anpassningsåtgärder. De behöver veta vilka klimatscenarier de ska anpassa sig till. De lokala, regionala och nationella myndigheterna ska samlas in data, utforma anpassningsstrategierna och inleda anpassningsarbetet senast 2012. EU bör stödja denna utveckling, för det första genom att tillhandahålla vetenskapligt grundade scenarier som är tillräckligt detaljerade för alla regioner i EU, och för det andra genom att bevilja budgetanslag till arbetet när anpassningen till klimatförändringar förs in i budgeten.

31. ReK välkomnar inrättandet av en "clearing house-mekanism" baserad på nationella plattformar som gör det möjligt att utbyta information om klimatförändringarnas effekter, om sårbarhet och bästa praxis. Vi vill dock betona att det måste vara möjligt för lokala och regionala myndigheter att genom lokala eller regionala klimatförändringsobservatorier bidra till och använda denna mekanism. Interaktiva tjänster som ger de lokala och regionala myndigheterna möjlighet att, genom sina klimatförändringsobservatorier och andra organ, låta de främst berörda sektorerna medverka aktivt samt vid behov dra fördel av andra myndigheters sakkunskap och erfarenheter, t.ex. för att klara svåra väderförhållanden, skulle vara till stor nytta och bör inarbetas. Mekanismen bör vara inriktad på att tillhandahålla användarvänliga modeller, data och instrument samt på att underlätta ett utbyte av erfarenheter och kunskaper.

32. ReK förespråkar inrättandet av en övervakningsplattform för klimatförändringarna med stöd av kommissionen och med borgmästaravtalets framgångsrika modell som förebild. Plattformen skulle kunna bistå lokala och regionala myndigheter med att ta fram och utbyta lokal klimatkunskap. Det skulle direkt gynna dessa myndigheter och utgöra ett redskap som kan bidra till EU:s clearing house-mekanism.

33. ReK uppmanar EU och medlemsstaterna att fullt ut utnyttja de lokala och regionala myndigheternas närhet till och större kunskaper om de lokala effekterna av klimatförändringarna genom att dessa myndigheter ges ledningsansvar och anslag i en utsträckning som gör det möjligt för dem att genomföra lokala anpassningsinitiativ.

Finansiella instrument

34. ReK håller med om att ekonomiska begränsningar är ett av de största hindren för klimatanpassning. De ekonomiska resurser som EU och medlemsstaterna i dag bidrar med är otillräckliga. Det är därför nödvändigt att ge kommuner och regioner ökade resurser som är öronmärkta för anpassning till klimatförändringarna, och att samordna dem med de medel som tillförs det förebyggande arbetet med naturolyckor.

35. Kommittén ser positivt på att den ekonomiska återhämtningsplanen för Europa beaktar åtgärder för att mildra effekterna av klimatförändringarna och åtgärder för anpassning till dem i de ekonomiska återhämtningsåtgärderna. Vi beklagar dock att man inte har föreslagit en europeisk grön återhämtningsplan och att miljöfrågan har överlämnats till de olika nationella handlingsplanerna, vilket medför bristande samordning, trots att det nu är lämpligt att bana väg för en miljövänlig, hållbar och utsläppsnål ekonomi som kan leda oss ut ur den nuvarande finansiella och ekonomiska krisen.

36. Regionkommittén stöder Europeiska kommissionens uppfattning att minst 50 % av intäkterna från auktionering av utsläppsrätter från år 2013 bör öronmärkas till åtgärder för att komma till rätta med klimatproblematiken genom anpassningsåtgärder. Kommittén anser vidare att anslag av tillgängliga medel för anpassning delvis måste baseras på specifika lokala och regionala förhållanden. Lokala och regionala myndigheter kommer att behöva stora ekonomiska resurser. Särskilt på kort sikt måste därför den procentandel av medlen som öronmärks för lokala och regionala projekt ökas väsentligt.

37. Det finns ett behov av att undersöka hur den privata sektorn ska kunna delta med utgångspunkt i de fördelar som kan uppnås genom frivilliga (eller ekologiska) avtal eller genom finansiella mekanismer. Mot bakgrund av klimatförändringarnas strukturella betydelse på längre sikt kan dock stöd från den offentliga sektorn vara nödvändigt, främst för att åtgärda de problem och marknadsbrister som den privata sektorn inte har lyckats hantera.

38. ReK delar synpunkten att särskilda marknadsbaserade instrument och offentlig-privata partnerskap också bör övervägas som finansiella instrument i kampen mot klimatförändringar. Om den privata sektorn involveras genom marknadsbaserade instrument och offentlig-privata partnerskap kan det skapa lämpliga ekonomiska incitament för att privata aktörer ska ta hänsyn till anpassningsåtgärderna i sitt agerande.

39. Det är viktigt att se till att samordnade åtgärder, som för närvarande planeras på EU-nivå, utnyttjas för att hantera övergripande och tvärpolitiska utmaningar, bland annat till följd av klimatförändringarna. På så sätt kan man utifrån ett helhetsperspektiv ta sig an överlappningar, inkonsekvenser och skillnader mellan olika politikområden och myndighetsnivåer, däribland på lokal och regional nivå.

40. ReK anser att den kommande översynen av EU-budgeten och budgetplanen för perioden efter 2013 måste innebära att kampen mot klimatförändringarna prioriteras, dels för att beakta den förstärkning av världsmiljöfonden och Kyotoprotokollets anpassningsfond som ska antas vid partskonferensen i Köpenhamn i december 2009, dels för att finansiera specifika europeiska åtgärder som man fattat beslut om i samband med EU:s kommande strategi för hållbar utveckling. Man måste dessutom fullt ut erkänna att hållbar ekonomisk tillväxt och åtgärder för anpassning till klimatförändringarna går hand i hand trots de initialkostnader som klimatanpassningen kan ge upphov till på kort och medellång sikt. Eftersom anpassningsåtgärderna i många fall genomförs på lokal nivå är det viktigt att lokala och regionala myndigheter får tillgång till EU-stöd.

41. ReK delar synpunkten att EU:s finansieringsmekanismer och nätverk, som TEN, strukturfonderna eller Europeiska jordbruksfonden för landsbygdsutveckling, bör beakta klimatförändrings- och anpassningstematiken inom de olika politikområdena, särskilt när det gäller att öka produktionssystemens och den fysiska infrastrukturens motståndskraft, men att det ursprungliga syftet med denna politik och dessa fonder inte får motverkas av behovet att bekämpa klimatförändringarna. Därför bör man överväga att genomföra specifika åtgärder och skapa särskilda EU-fonder för detta ändamål, särskilt för att undvika en splittrad användning av gemensapsmedel på detta område. Vi uppmanar därför Europeiska kommissionen att undersöka den "gröna öronmärkningen" i de existerande strukturfonderna på basis av den öronmärkningsmodell som används för Lissabonstrategin, eller att inrätta en europeisk miljöanpassningsfond för finansiering av utbildning, omskolning och program för återinträde i arbetslivet för arbetstagare i sektorer som troligen kommer att påverkas av hållbar utveckling, eller att stödja nya företag som är anpassade till miljöbehoven.

Partnerskap med lokala och regionala myndigheter

42. Regionkommittén stöder inrättandet av en styrgrupp för effekter och anpassning eftersom arbetet med att utforma en EU-strategi och nationella strategier måste styras för att säkerställa samordning på olika politikområden och myndighetsnivåer. Det är dock av avgörande betydelse att styrgruppens mandat och budget fastställs innan styrgruppen inrättas. Kommissionen uppmanas därför att klargöra detta snarast.

43. ReK betonar att lokala och regionala myndigheter måste medverka i styrgruppen eftersom det är de lokala och regionala myndigheterna som är ansvariga för planering, styrning och genomförande av många åtgärder. Lokala och regionala myndigheter besitter därför värdefulla kunskaper och skulle kunna bidra väsentligt till att bygga upp en kunskapsbas om både effekter och möjliga lösningar. Styrgruppen bör utgå från ett nedifrån-och-upp-perspektiv och klart definiera ansvarsområden utifrån subsidiaritetsprincipen.

44. Kommittén efterlyser inrättandet av klimatarbetsgrupper på nationell nivå med full medverkan av lokala och regionala myndigheter. De handlingsplaner för anpassning till klimatförändringarna som utarbetas på lokal och regional nivå ska ligga till grund för arbetet i dessa arbetsgrupper. Deras arbete bör vara direkt kopplat till arbetet inom styrgruppen. Dessa arbetsgrupper skulle kunna organiseras kring frågor som rör forskningsbehov, samhällsekonomiska effekter, lokala och regionala myndigheter, allmänheten och privata företag.

45. ReK vill framhålla behovet av att öka allmänhetens kunskaper, eftersom klimatförändringarna kommer att innebära en förändrad livsstil. Medborgarna måste förstå varför anpassningsåtgärder krävs, varför kostnaderna för vissa tjänster kan komma att öka, hur de kan bidra och vad som görs för att minimera riskerna för dem. Denna kommunikations- och beteendeförändring kommer att kräva en noggrant utformad och målriktad strategi, som stöds av lämpliga åtgärder. Kommittén uppmanar därför EU, medlemsstaterna och de regionala och lokala myndigheterna att samarbeta med massmedia för att utforma en Europatäckande informationskampanj om orsaker till och effekter av klimatförändringarna och om förändringar som dessa kommer att medföra. Det bör klargöras att klimatförändringarna kommer att leda till ökad knapphet på resurser, vilket är skälet till att man måste fokusera på ett förändrat vardagsbeteende. De lokala och regionala myndigheterna betonar att det krävs adekvat finansiering av sådana kampanjer, och att man måste anpassa budskapet till olika medlemsstater, nationer och regioner.

46. ReK påpekar att lokala och regionala myndigheter också spelar en viktig roll utanför EU:s gränser. Kommuner, städer och regioner kan spela en konstruktiv roll genom att överföra fackkunskaper till de utvecklingsländer som har störst anpassningsproblem.

Bryssel den 7 oktober 2009.

Rekommendationer till EU-ordförandeskapet

47. Regionkommittén ber kommissionen och EU:s ordförandeskap att verka för ett politiskt åtagande att EU i god tid ska utforma och genomföra sin anpassningsstrategi i samarbete med lokala och regionala myndigheter.

48. Kommittén begär att kommissionen och EU:s ordförandeskap engagerar de lokala och regionala myndigheterna i utformningen och genomförandet av EU:s handlingsram och involverar dem i styrgruppen för effekter och anpassning. För att säkerställa att de samlade långsiktiga strategierna genomförs på ett framgångsrikt sätt måste de utformas i ett brett samarbete mellan de olika myndighetsnivåerna. Lokala och regionala myndigheter har praktiska kunskaper om klimatförändringarnas effekter eftersom de befinner sig i frontlinjen. Om klimatförändringarna skulle ge upphov till akutsituationer, skulle dessutom medborgarna i första hand vända sig till sina lokala och regionala myndigheter. Det motiverar utan tvekan deras deltagande.

49. ReK betonar att de lokala och regionala myndigheterna måste erkännas som centrala aktörer i kampen mot de negativa effekterna av klimatförändringarna, eftersom de är beredda att ta sin del av ansvaret och redan arbetar för att anpassa kommunerna och regionerna till effekterna.

50. Kommittén efterlyser större uppmärksamhet på lösningar och verktyg som rör urbana miljöer (framför allt vid havet och vid större floder) och infrastruktur, t.ex. färdämningvallar och avloppssystemen, som är ytterst viktiga för att minska infrastrukturens sårbarhet.

51. Kommittén anser att det bör utarbetas realistiska gränsöverskridande klimatriskscenarier som är tillräckligt detaljerade för alla regioner i EU, i samarbete mellan lokal, regional, nationell och europeisk nivå. Data, modeller, metoder och klimatscenarier bör fritt tillhandahållas snarast möjligt för att riskområden ska kunna fastställas och motåtgärder sättas in.

52. ReK betonar behovet av lämpliga ekonomiska incitament i anpassningsarbetet. Lokala och regionala myndigheter bör stödjas i sin strävan att ta fram proaktiva lösningar som minskar lokalsamhällets sårbarhet.

53. Kommittén understryker att lokala och regionala myndigheter bör få finansiellt extrastöd för att mildra förluster och klara av merkostnader för anpassningsåtgärder eftersom de olika klimattutmaningarna kommer att lägga stora ekonomiska bördor på de lokala myndigheterna.

*Regionkommitténs
ordförande*

Luc VAN DEN BRANDE

Yttrande från Regionkommittén om ”En gemenskapsstrategi för förebyggande av katastrofer”

(2010/C 79/04)

REGIONKOMMITTÉNS STÅNDPUNKT

- Regionkommittén förväntar sig att EU med respekt för subsidiaritetsprincipen i första hand hjälper de medlemsstater och regioner som gång på gång drabbas av naturkatastrofer att successivt utveckla och genomföra egna förebyggande åtgärder. Gemenskapens agerande måste här innebära hjälp till självhjälp.
- Regionkommittén betonar att de lokala och även regionala myndigheterna tack vare egna erfarenheter har kunskaper om de lokala och regionala förhållandena som gör att de kan spela en avgörande roll också i det katastrofförebyggande arbetet. Ofta har de fackkunskaperna, medan de finansiella medlen för att förverkliga förebyggande strategier saknas.
- Regionkommittén ställer sig i princip skeptisk till förslaget att metoder som nu används inom specifika sektorer i enskilda rättsakter, t.ex. översvämningsdirektivet och Sevesodirektivet, skulle kunna användas på bredare front. Variationen i de geografiska, klimatrelaterade och geomorfologiska betingelserna leder till helt olika risker för olika katastroftyper. En allmän användning av varje enskilt förebyggande instrument kan knappast ge ett mervärde i fråga om alla risker.
- Regionkommittén insisterar på att man upprättar en förteckning över de gemenskapsinstrument som redan finns och som kommer i fråga för stöd till katastrofförebyggande åtgärder och att man katalogiserar de förebyggande åtgärder som kan beviljas EU-medel redan nu. Båda åtgärderna lämpar sig i hög grad om man vill ge större tyngd åt preventionstänkandet inom civilskyddet även på de lägre statliga nivåerna. Här bör man ägna särskild uppmärksamhet åt möjligheterna till finansiellt stöd för gränsöverskridande planering, övningar och utbildningar.

Föredragande: Helmut M. Jahn (DE-PPE), ordförande i förvaltningsdistriktet Hohenlohe

Referensdokument

Meddelande från kommissionen om "En gemenskapsstrategi för förebyggande av katastrofer"

KOM(2009) 82 slutlig

I. POLITISKA REKOMMENDATIONER

REGIONKOMMITTÉNS STÅNDPUNKT

Allmänna kommentarer

1. Regionkommittén konstaterar med oro att antalet katastrofer – naturkatastrofer eller katastrofer som direkt eller indirekt vållats av människor – deras omfattning och intensitet under de senaste åren kraftigt ökat i EU:s regioner. De globala klimatförändringarna leder också till en instabilitet i det europeiska klimatet och kommer att leda till att extrema väderfenomen blir allt vanligare. Risken för skador för människor, infrastruktur och miljö kommer härigenom att öka ytterligare.

2. Regionkommittén konstaterar att katastrofer, oavsett orsak, ofta leder till stora skador för människor, ekonomi, miljö och kultur. Kostnaderna för dessa skador, liksom för den faktiska katastrofbekämpningen, kan ligga betydligt högre än de medel som krävs för förebyggande åtgärder.

3. Regionkommittén noterar att de instrument som EU hittills använt inom civilskyddet (gemenskapens civilskyddsmekanism, det finansiella instrumentet för civilskydd och EU:s solidaritetsfond) i de olika stadierna av katastrofhanteringen (förebyggande, beredskap, insatser och återställande) i huvudsak avsett beredskap, insatser och återställande i samband med katastrofer.

4. Regionkommittén stöder därför det politiska målet att utveckla en gemensam strategi för katastrofförebyggande, en aspekt som hittills inte fått tillräcklig uppmärksamhet, och att inleda en bred diskussion om detta. Denna strategi måste bidra till ett välavvägt gemensamt totalkoncept för EU inom civilskyddet.

5. Regionkommittén delar kommissionens uppfattning att förebyggande är ett begrepp med en dubbel innebörd, nämligen – *för det första* – att förebygga katastrofer där så är möjligt och – *för det andra* – att vidta åtgärder för att minimera följderna av katastrofer som inte går att undvika.

6. Regionkommittén anser vidare att katastrofer bör definieras som plötsliga, oväntade händelser, som på lokal eller regional nivå leder till att centrala offentliga strukturer, system och funktioner bryter samman. Konfliktbetingade nödsituationer, t.ex. terroristattacker, faller inte under denna definition.

7. Regionkommittén betonar att dessa katastrofer geografiskt sett som regel är förhållandevis begränsade men att de ändå kan överskrida de administrativa gränserna. Samarbete mellan områden som är utsatta för en och samma fara är därför en nödvändighet i det förebyggande arbetet.

8. Regionkommittén påpekar att framför allt de lokala och regionala myndigheterna, den nivå som står medborgarna närmast, är de första som påverkas direkt och som förväntas agera i händelse av en katastrof. Det är därför viktigt att de i hög grad involveras i arbetet med att utforma strategier och åtgärder för skydd mot katastrofer.

9. Regionkommittén påpekar vidare att det krävs en så omedelbar reaktion som möjligt redan vid de första tecknen på en katastrof för att följderna ska kunna begränsas i vilken av EU:s regioner som helst, oavsett geografiskt läge. Åtgärderna för att förebygga katastrofer måste därför också vidtas på den nivå som direkt berörs och kan reagera snabbast.

10. Regionkommittén betonar att de lokala och även regionala myndigheterna tack vare egna erfarenheter har kunskaper om de lokala och regionala förhållandena som gör att de kan spela en avgörande roll också i det katastrofförebyggande arbetet. Ofta har de fackkunskaperna, medan de finansiella medlen för att förverkliga förebyggande strategier saknas.

11. Likaså anser ReK att utformningen och genomförandet av beredskapsplanerna har gett utmärkta resultat i de fall de har kunnat fullföljas – bristen på finansiering utgör en betydande svårighet för vidareutvecklingen av denna förebyggande politik.

12. Regionkommittén ställer sig därför uttryckligen positiv till att kommissionen bitt Regionkommittén att bidra med ytterligare information i syfte att konsolidera en gemenskapsstrategi för förebyggande av katastrofer.

Utveckling av kunskapsbaserade strategier för katastrofförebyggande på alla nivåer

13. Regionkommittén delar kommissionens uppfattning att ökad kunskap om katastrofer är en förutsättning för att effektiva strategier för förebyggande av katastrofer ska kunna utvecklas också på lokal och regional nivå.

14. Regionkommittén välkomnar därför kommissionens planer på att ta fram en omfattande förteckning över befintliga källor till information om katastrofer. Bedömning av befintlig information bör alltid ha företräde framför insamling av ny information.

15. Regionkommittén påpekar i detta sammanhang att det både inom medlemsstaterna och på europeisk nivå finns rikligt med datamaterial om katastrofer och deras ekonomiska och sociala konsekvenser. Ytterligare åtgärder bör därför endast vidtas i de fall där brist på information eller svårigheter att jämföra uppgifter medför kunskapsluckor.

16. Regionkommittén instämmer också i förslaget om att inleda en översyn av bästa praxis. De lokala och regionala myndigheterna i de enskilda medlemsstaterna har tack vare sina erfarenheter stora kunskaper om katastrofförebyggande arbete, kunskaper som bör utbytas och göras tillgängliga för allmänheten (¹).

17. Regionkommittén ställer sig i princip dock skeptisk till förslaget att metoder som nu används inom specifika sektorer i enskilda rättsakter, t.ex. översvämningsdirektivet och Sevesodirektivet, skulle kunna användas på bredare front. Variationen i de geografiska, klimatrelaterade och geomorfologiska betingelserna leder till helt olika risker för olika katastroftyper. En allmän användning av varje enskilt förebyggande instrument kan därför knappast ge ett mervärde i fråga om alla risker.

18. Regionkommittén anser att man kan öka jämförbarheten av hot/risker över hela EU genom att inventera befintliga nationella riktlinjer för kartläggning av hot/risker och sprida inventeringen till medlemsstaterna. En sådan inventering skulle framför allt kunna hjälpa de medlemsstater som ännu inte har några nationella riktlinjer för kartläggning av hot och risker.

19. Regionkommittén betonar dock att eventuella riktlinjer som utformas på basis av detta endast kan fungera som rekommendationer. För det första får de inte leda till en kostnadsintensiv omorganisation av det kartförord som redan finns i medlemsstaterna. För det andra måste medlemsstaterna på grund av de särskilda lokala och regionala betingelserna alltid kunna fastställa egna prioriteringar.

20. Regionkommittén ställer sig positiv till de prioriteringar som fastställdes vid genomförandet av det sjunde ramprogrammet för forskning och teknisk utveckling i fråga om katastrofförebyggande arbete. Gemenskapsfinansierad forskning är ett meningsfullt komplement till liknande insatser i medlemsstaterna.

Att koppla samman aktörer och strategier på alla stadier av katastrofhanteringen

21. Regionkommittén stöder kommissionens förslag om att utvidga det program för gjorda erfarenheter som redan finns i gemenskapens civilskyddsmekanism till vissa aspekter av det katastrofförebyggande arbetet.

22. Regionkommittén är övertygad om att en gemenskapsstrategi för förebyggande av katastrofer också borde omfatta en ömsesidig utvärdering mellan de medlemsstater som påverkas av liknande och regelbundet återkommande katastrofer. Med sådana förfaranden (så kallade "peer reviews") och genom att sprida resultatet av dem kan man bidra till att skapa effektiva mekanismer för att förebygga katastrofer i alla medlemsstater.

23. Regionkommittén förklarar vidare att vissa aspekter av det katastrofförebyggande arbetet borde spela en viktig roll i de nationella kurserna och utbildningarna om katastrofskydd. Medlemsstaternas kursutbud för specialister inom politik och administration skulle vid behov kunna kompletteras med kurser på gemenskapsnivå.

24. När det gäller att öka medvetenheten bland allmänheten generellt sett betonar Regionkommittén att man i åtgärderna för att informera om katastrofriskerna och åtgärdsplanerna måste ta särskild hänsyn till barn, äldre personer och personer med begränsad rörlighet. Sådana informationsåtgärder bör handla om såväl förberedande och omedelbara åtgärder som enskilda individer kan vidta och det gemensamma europeiska nödnumret 112 som möjligheter för berörda aktörer att delta (t.ex. att förhindra att insatsstyrkorna stöter på hinder, samarbete vid evakueringar).

25. Regionkommittén anser vidare att man bör främja ett nära samarbete och en samordning mellan de aktörer som deltar i arbetet med att fastställa och genomföra åtgärder som på ett varaktigt sätt kan påverka det katastrofförebyggande arbetet. Detta arbete kräver en flerdimensionell, förutseende ansats där mycket olika nivåer av statligt och privat agerande kombineras för att åtgärderna ska få full verkan.

26. Regionkommittén betonar i samband med detta att det är upp till varje medlemsstat att med hänsyn tagen till befogenhetsfördelningen organisera samarbetet och sammankopplingen mellan alla delaktiga. Vikten av ideellt engagemang och ideella organisationer bör här också ges särskilt erkännande.

27. Regionkommittén ställer sig därför i princip positiv till kommissionens planer på att skapa ett europeiskt nätverk med företrädare för alla berörda instanser i syfte att förbättra samordningen. Man bör dock undersöka i vilken mån detta mål kan uppnås genom samordning eller sammanslagning av nätverk som redan finns och genom ökat samarbete utan att nya strukturer skapas.

28. Regionkommittén beklagar att kommissionen inte föreslagit några nya åtgärder för att öka framför allt det gränsöverskridande utbytet av information, erfarenhetsbaserad kunskap och god praxis. Ett sådant intensivt utbyte borde framför allt ske mellan de lokala och regionala myndigheterna i medlemsstater som gränsar till varandra och som kan falla offer för gränsöverskridande katastrofer, t.ex. översvämnningar, samt mellan medlemsstater som ofta drabbas av liknande katastrofer, t.ex. skogsbränder.

(¹) Jfr CdR 116/2006 fin. Bilaga, EUT C 206, 29.8.2006, s. 13.

29. Regionkommittén påpekar att Interreg-initiativet visat sig vara mycket effektivt för utbyte av god praxis i fråga om arbetet med att förebygga naturkatastrofer just i ett gränsöverskridande sammanhang. Genom att skapa europeiska grupperingar för territoriellt samarbete (EGTS) kan man ytterligare förbättra genomförandet av katastrofförebyggande åtgärder på områdena gemensamma databaser, övningar, riskbedömning och system för tidig varning samt tekniköverföring och utbyte av sakkunniga.

Att öka effektiviteten hos befintliga instrument

30. Regionkommittén insisterar på att man upprättar en förteckning över de gemenskapsinstrument som redan finns och som kommer i fråga för stöd till katastrofförebyggande åtgärder och att man katalogiserar de förebyggande åtgärder som kan beviljas EU-medel redan nu. Båda åtgärderna är mycket viktiga om man vill ge större tyngd åt preventionstänkandet inom civilskyddet även på de lägre statliga nivåerna. Här bör man ägna särskild uppmärksamhet åt möjligheterna till finansiellt stöd för gränsöverskridande planering, övningar och utbildningar.

31. Regionkommittén betonar att man genom dessa åtgärder redan inom ramen för budgetplanen 2007–2013 på kort sikt kan uppnå stora förbättringar inom det katastrofförebyggande arbetet. På medellång sikt skulle man på så sätt kunna se till att medlen används mer effektivt överlag genom att tillgången till de stödmedel som redan finns förbättras utan att den sammanlagda budgeten för civilskyddet utökas.

32. Regionkommittén ställer sig däremot tveksam till förslaget att vissa aspekter av katastrofförebyggande ska beaktas vid översynen av rådets direktiv 85/337/EEG om bedömning av inverkan på miljön av vissa offentliga och privata projekt (EIA-direktivet) och i Seveso-direktivet 96/82/EG. För att undvika nya byråkratiska bördor måste man förhindra att de förfaranden som redan finns blir alltför tungrodda. För att effektivt förebygga katastrofer bör man ge företräde åt riktade och samordnade åtgärder på lokal och regional nivå framför en rutinmässig utvidgning av administrativa förfaranden och tillståndsförfaranden.

33. Regionkommittén stöder kommissionen i dess strävan att verka för att de gemensamma europeiska koderna för dimensionering av byggnadsverk (i synnerhet "Eurokod 8") ska inlemmas i

de nationella planeringsbestämmelserna. Framför allt genom förbättrade byggnadsnormer kan man mildra effekterna av olika katastrofscenarier och kraftigt minska antalet potentiella offer.

34. Regionkommittén uppmuntrar i detta sammanhang kommissionen att också i framtida samarbetsinitiativ med tredjeland fokusera på det katastrofförebyggande arbetet.

Slutkommentarer

35. Regionkommittén påminner om att skyddet av befolkningen mot katastrofer till att börja med är en uppgift för medlemsstaterna och deras regionala och lokala nivå och att många medlemsstater redan i stor utsträckning har nationella strategier för katastrofförebyggande. Alla insatser för att förbättra det katastrofförebyggande arbetet måste vidare grunda sig på principerna om solidaritet, samarbete, samordning och stöd mellan dessa nivåer.

36. Regionkommittén förväntar sig att EU med respekt för subsidiaritetsprincipen i första hand hjälper de medlemsstater och regioner som gång på gång drabbas av naturkatastrofer att successivt utveckla och genomföra egna förebyggande åtgärder. Gemenskapens agerande måste här innebära hjälp till självhjälp.

37. ReK uppmanar EU-institutionerna att, med hjälp av redan existerande instrument, uppmuntra och stödja förebyggande åtgärder i fråga om t.ex. utformning och genomförande av de lokala och regionala myndigheternas olika beredskapsplaner.

38. Regionkommittén ställer sig därför positiv till att den gemenskapsstrategi för katastrofförebyggande som kommissionen föreslår grundar sig på befintliga strukturer, som kompletterar de nationella åtgärderna och koncentreras till områden där det behövs en gemensam strategi för ett effektivt katastrofförebyggande arbete.

39. Regionkommittén upprepar avslutningsvis sin uppmaning⁽²⁾ till kommissionen, Europaparlamentet och rådet att ta hänsyn till de lokala och regionala myndigheternas ståndpunkter vid planeringen av alla slags katastrofförebyggande initiativ och att garantera ett effektivt förfarande med samråd i förväg med de personer som bär ett direkt ansvar för katastrofhanteringen.

Bryssel den 7 oktober 2009.

Regionkommitténs
ordförande

Luc VAN DEN BRANDE

(2) CdR 116/2006 fin, EUT C 206, 29.8.2006, s. 9.

**Yttrande från Regionkommittén om "Grönbok: Transeuropeiska transportnät (TEN-T):
en översyn av strategin"**

(2010/C 79/05)

REGIONKOMMITTÉNS STÅNDPUNKT

- Regionkommittén uppmanar medlemsstaterna att inom ramen för halvtidsöversynen av budgetplanen 2009–2010 vända trenden i fråga om drastiska budgetnedskärningar för TEN-T.
- Regionkommittén anser att man bör begränsa det transeuropeiska transportnätet till sådana transportvägar som kraftigt bidrar till Europeiska unionens strategiska mål på lång sikt, särskilt territoriell sammanhållning ("huvudnäten"), och inom ramen för en struktur i två lager, nämligen det övergripande transeuropeiska transportnätet och huvudnäten. Ett övergripande nät utgör den enda möjligheten för perifera regioner utan prioriterade projekt att utnyttja EU-finansierade infrastrukturtjänster, och därmed garanterar tillgängligheten för alla regioner.
- TEN-T-nätet borde särskilt omfatta infrastruktur för förbifart kring större städer som gör det möjligt att begränsa sammanfallet av långdistanstrafik och den dagliga pendlingstrafiken i storstadsområdena. Man bör också söka möjliga alternativ för områden som inte är lika överbelastade.
- För att mycket stora projekt ska kunna genomföras måste EU:s bidrag enligt Regionkommittén fastställas i avtal inom ramen för övergripande finansieringsplaner. Detta går inte med de sätt för att tilldela EU-stöd som finns i dag, eftersom dessa är begränsade till en budgetperiod på sju år (dvs. en kortare tid än den som krävs för att slutföra mycket stora projekt).
- Regionkommittén föreslår att EU och varje stat på grundval av det omdefinierade TEN-T-nätet undertecknar "programkontrakt" där de ömsesidiga åtagandena fastställs i fråga om finansiering och tidsplan för genomförande. Dessa programkontrakt borde omfatta inte bara den infrastruktur som ingår i TEN-T-näten utan också den sekundära infrastruktur som staterna (eller regionerna) åtar sig att förverkliga för att huvudnäten ska fungera väl.

Föredragande: Jean-Michel Daclin, vice borgmästare i Lyon, (FR-PSE)

Referensdokument

Grönbok: Transeuropeiska transportnät (TEN-T): En översyn av strategin – Bättre integrering av de transeuropeiska transportnäten för att främja den gemensamma transportpolitiken

KOM(2009) 44 slutlig

I. POLITISKA REKOMMENDATIONER

REGIONKOMMITTÉNS STÅNDPUNKT

Grunderna till den framtida strategin för de transeuropeiska transportnäten

1. Regionkommittén välkomnar en ingående översyn av TEN-T-strategin. En sådan krävs på grund av de betydande förseningar som konstaterats när det gäller uppbyggnaden av det nät som fastställdes 1996 och med tanke på budgetbegränsningarna för den europeiska transportpolitiken. Kommittén noterar att den finansiella krisen gör det ännu viktigare att optimera investeringarna inom de transeuropeiska transportnäten.

2. ReK betonar att utvecklingen av TEN-T och integrationen av transporterna i EU och grannländerna mot bakgrund av den pågående ekonomiska krisen är en avsevärd utmaning för att säkerställa inre marknadens bärkraft på lång sikt och den territoriella, ekonomiska och sociala sammanhållningen i EU. Vi uppmanar medlemsstaterna att inom ramen för halvtidsöversynen av budgetplanen 2009–2010 vända trenden i fråga om drastiska budgetnedskärningar för TEN-T.

3. ReK noterar att det aktuella yttrandet är ett viktigt komplement till redan antagna yttranden – särskilt yttrandena om "Grönare transporter" och "Rörlighet i städerna".

4. Kommittén vill rikta kommissionens uppmärksamhet på det faktum att transportinfrastruktur inte får byggas upp i avskildhet från de båda andra delarna av transportpolitiken: å ena sidan politiken för trafikavgifter och reglering av vägtrafik (t.ex. på basis av Eurovignettedirektivet); å andra sidan förbättringen av transporternas effektivitet, kvalitet och säkerhet (t.ex. genom utveckling av driftskompatibilitet inom järnvägssektorn). Vi rekommenderar därför kommissionen att behandla dessa tre delar samtidigt och konsekvent.

5. Kommittén vill att större vikt fästs vid målen för hållbar utveckling och miljöskydd, och att TEN-T-strategin därför bör främja de transportsätt som mest respekterar miljön (järnvägs- och vattenvägstransporter).

6. Kommittén föreslår att man uttryckligen beaktar att det finns områden som är känsliga ur miljösynpunkt, t.ex. kust- och bergsområden, där särskilda åtgärder bör vidtas för att främja en övergång av godstransporter från väg till järnväg eller till höghastighetsvattenvägar.

7. Vi beklagar att grönboken inte tydligare lyfter fram transporternas betydelse för den fysiska planeringen i Europa och erinrar, helt i linje med principen om territoriell sammanhållning, om att ett av de viktigaste målen med TEN-T är att bidra till en bättre

jämvt mellan regionerna genom att möjliggöra fri rörlighet för personer och varor, i synnerhet mellan avlägset belägna eller mindre utvecklade områden och de stora europeiska ekonomiska centrumerna, i syfte att ge nödvändiga ekonomiska impulser till dessa områden och beakta de yttersta randområdenas rätt till tillgänglighet.

Planeringen av TEN-T-nätet

8. Regionkommittén anser att man bör begränsa det transeuropeiska transportnätet till sådana transportvägar som kraftigt bidrar till Europeiska unionens strategiska mål på lång sikt, särskilt territoriell sammanhållning ("huvudnäten"), och inom ramen för en struktur i två lager, nämligen det övergripande transeuropeiska transportnätet och huvudnäten.

9. När det gäller ett heltäckande transeuropeiskt transportnät bör man på EU-nivå införa överenskomna förfaranden och allmänna principer med beaktande av ett flexibelt system för en effektiv och snabb ökning av det transeuropeiska transportnätets olika delar eller komponenter (nya hamnar, flygplatser, järnvägsförbindelser osv.).

10. Kommittén anser att man ofrånkomligen måste göra en åtskillnad mellan nät för godstransporter och nät för persontransporter, eftersom de har skilda syften och egenskaper. Kommittén önskar att man vid behov tydligare definierar prioriteringsordningen mellan de två typerna av nät (i dag tas ofta beslut till persontransporternas fördel). Med tanke på de knappa ekonomiska resurserna måste man fastställa prioriteringar för utbyggnaden av det övergripande nätet, och i det sammanhanget fokusera insatserna på att undanröja flaskhalsar i nätet.

11. Vi menar att denna distinktion inte står i vägen för en nära samordning när det gäller utformning och genomförande av de båda näten, och inte heller att den är till hinder för att gods- och persontransporter, tillfälligt eller definitivt, utnyttjar samma infrastruktur. En förutsättning är dock att behoven av både gods- och persontransporter tillgodoses på ett tillfredsställande sätt.

12. Kommittén rekommenderar att de transeuropeiska "huvudnäten" för gods- och persontransporter ska omfatta de aktuella "prioriterade projekt" som kan utsträckas till att omfatta andra projekt och all den infrastruktur som krävs för en kontinuerlig trafik (inbegripet infrastruktur av begränsad storlek som gör det möjligt att snabbt förbättra trafikens effektivitet, kvalitet och säkerhet). På så sätt kan man utveckla korridorer som motsvarar allmänhetens önskemål.

13. Vi anser att TEN-T-nätet i sin nya utformning också borde omfatta de transportnoder som är belägna längs huvudnäten och som har stor betydelse för sammanhållningen och ekonomini gemenskapens regioner. I dessa transportnoder skapas stort mervärde just eftersom de är multimodala. Transportnoder är ofta den viktigaste orsaken till trafikstockningar och andra effektivitetsbrister. TEN-T-nätet borde särskilt omfatta infrastruktur för förbifart kring större städer som gör det möjligt att begränsa sammanfallet av långdistanstrafik och den dagliga pendlingstrafiken i storstadsområdena. Man bör också söka möjliga alternativ för områden som inte är lika överbelastade.

14. Det är viktigt att TEN-T-nätet utformas för intermodalitet och att det sammankopplas med stora knutpunkter och logistikcentrum (stationer, flygplatser, hamnar, intermodala terminaler) och med sekundär infrastruktur som betjänar dessa centrum och ansluter dem till huvudnäten. Det är mot den bakgrunden lämpligt att ta hänsyn till att vissa landkorridorer fungerar som en öppning mot havet och som en viktig förbindelse i det prioriterade nätet för godstransporter på järnväg som kopplas till sjötransporter, genom att järnvägsförbindelsen sammanlänkar de viktigaste intermodala transportnoderna (hamnar och logistikplattformar).

15. Kommittén anser att det också är viktigt att hamnar av strategisk betydelse på europeisk nivå, särskilt de som är knutna till de europeiska multimodala plattformarna, som hanterar större delen av det europeiska handelsutbytet med tredje land och som kan spela en större roll i handeln inom Europa, är effektivt sammankopplade med inlandet och med TEN-T-nätets järnvägs- och vattenvägsinfrastruktur. Kommittén förordar att man vidareutvecklar höghastighetsvattenvägarna eftersom de utgör ett kostnadseffektivt och flexibelt alternativ som är miljövänligt och gör det lättare att integrera avlägset och perifert belägna områden. Järnvägstrafiken och trafiken på inre vattenvägar bör i det sammanhanget prioriteras inom inlandsförbindelserna från och till europeiska hamnar.

16. Vi vill understryka att städerna och de lokala och regionala myndigheterna måste ges möjlighet att fullt ut delta i utformningen av TEN-T-nätet och av prioriteringarna för det. I synnerhet måste man säkerställa överensstämmelsen med de lokala, regionala och nationella transportplanerna. Detta gäller särskilt utformningen av transportknutpunkter och sekundär infrastruktur, eftersom städernas och regionernas utveckling i hög grad är avhängig av transportinfrastrukturen, och denna medför vissa kostnader och konsekvenser för dem.

17. Kommittén noterar att det aktuella "övergripande nätets" dimensioner inverkar negativt på en effektiv utveckling av TEN-T, till skillnad från en planering baserad på ett huvudnät. Mot denna bakgrund är kommittén positivt inställd till att begränsa det övergripande nätet till strikt tillämpning av lagstiftningen om samtrafik, säkerhet och sammanhållningsfonderna. ReK noterar att ett övergripande nät utgör den enda möjligheten för perifera regioner utan prioriterade projekt att utnyttja EU-finansierade infrastruktur tjänster, och därmed garanterar tillgängligheten för alla regioner. Det övergripande nätet skulle kunna utvärderas utifrån klart definierade kriterier för EU-insatsernas mervärde.

18. Kommittén är positiv till en ambitiös politik för utveckling av "intelligenta", intermodala och driftskompatibla system för drift och information till användarna, eftersom sådana kraftigt kan bidra till person- och godstransporternas effektivitet. ReK rekommenderar i synnerhet att man inrättar ett integrerat biljettförsäljningssystem för internationell persontrafik på järnväg.

19. Vi rekommenderar att man fortsätter med standardiseringsinsatserna när det gäller tekniska bestämmelser (efter förebild av de normer som redan antagits på järnvägsområdet) och driftssystem för transporter, i syfte att skapa en enhetlig ram för de olika nationella infrastrukturerna och skapa driftskompatibilitet mellan lokala transportsystem och standarder men utan att tvinga lokala och regionala transportmyndigheter att införa specifika standarder.

20. Vi efterlyser större klarhet och precision när det gäller användningen av uttrycket "begreppsbaserad pelare" i vitboken; den nuvarande definitionen är alltför vag för att man ska kunna uttala sig om den.

Genomförandet av TEN-T-strategin

21. Regionkommittén anser att det europeiska stödet måste koncentreras till ett mindre antal verksamheter, i första hand de mycket omfattande transnationella projekten, som drabbas av att de olika staterna hellre stöder rent nationella projekt, och till verksamheter som möjliggör snabbt ökad effektivitet, miljömässig hållbarhet, kvalitet och säkerhet på transportsidan. Varje beslut i frågan måste grunda sig på en strikt bedömning av det "europeiska mervärdet". I detta sammanhang måste åtgärder för samfinansiering och andra kompletterande åtgärder vara strikt konkurrensneutrala. Belägg för detta bör utgöra en integrerad del av förfarandet för godkännande.

22. Vi ställer oss positiva till att det på europeisk nivå utformas socioekonomiska utvärderingsmetoder som gör det möjligt att jämföra projekten på en enhetlig grund och utvärdera deras "europeiska mervärde".

23. Vi vill dock rikta kommissionens uppmärksamhet mot riskerna med att tilldela EU-finansiering endast på denna grund; socioekonomiska utvärderingsmetoder har en formell karaktär och kan därför inte beakta alla faktorer i beslutsprocessen, särskilt när det gäller fysisk planering, territoriell sammanhållning och tillgänglighet.

24. ReK betonar att riktlinjerna bör innehålla bestämmelser som säkerställer att varje medlemsstat fastställer en struktur som gör det möjligt för lokala och regionala organ med juridiskt ansvar för transportplanering och nätförvaltning att vara fullt ut involverade i utformningen och tillämpningen av riktlinjerna för TEN-T. Det är det bästa sättet att uppnå en harmonisk utveckling av lokala, regionala och nationella nät och TEN-T-nät.

25. För utbyggnaden av järnvägs- och vattenvägsinfrastruktur – som är den mest miljövänliga formen av infrastruktur – är det enligt kommitténs åsikt av avgörande betydelse att avgifts- och regelstrukturen främjar sådan infrastruktur, och vi vill därför att det förs en ambitiös politik på detta område, bl.a. genom internalisering av externa kostnader eller genom att EU uppmuntrar godstransportörer att använda miljömässigt hållbara transportslag, däribland järnvägs- eller sjötransporter (vilket är fallet med Ecobonus).

26. Vi anser att det är mycket viktigt att komplettera genomförandet av TEN-T-nätet med åtgärder som syftar till att öka transporternas effektivitet och kvalitet, och särskilt till att undanröja regleringsrelaterade och tekniska hinder för gränspassager. Sådana åtgärder medför inga större kostnader men kan ge mycket betydande effekter.

27. Vi konstaterar att motståndet från befolkning eller lokala och regionala myndigheter mot vissa infrastrukturprojekt på grund av de olägenheter som kan uppstå i samband med anläggningsarbetena kan medföra avsevärda förseningar och kostnadsökningar.

28. Vi föreslår därför att EU-stöd också ska kunna ges till åtgärder som stater eller regionala och lokala myndigheter genomför, efter offentligt samråd, för att förbereda de berörda områdena när stora byggarbetsplatser ska upprättas (t.ex. för att utbilda lokal arbetskraft, skaffa bostad till byggarbetarna och anpassa den lokala ekonomin till projektets behov), så att byggarbetsplatserna också får positiva effekter i dessa områden.

29. Regionkommittén föreslår också att den europeiska finansieringen utsträcks till vissa åtföljande investeringar så att man bättre kan ta hänsyn till miljöns begränsningar.

30. För att mycket stora projekt ska kunna genomföras måste EU:s bidrag enligt Regionkommittén fastställas i avtal inom ramen för övergripande finansieringsplaner. Detta går inte med de sätt för att tilldela EU-stöd som finns i dag, eftersom dessa är begränsade till en budgetperiod på sju år (dvs. en kortare tid än den som krävs för att slutföra mycket stora projekt).

31. Regionkommittén föreslår att EU och varje stat på grundval av det omdefinierade TEN-T-nätet undertecknar "programkontrakt" där de ömsesidiga åtagandena fastställs i fråga om finansiering och tidsplan för genomförande. Dessa programkontrakt borde omfatta inte bara den infrastruktur som ingår i TEN-T-näten utan också den sekundära infrastruktur som staterna

(eller regionerna) åtar sig att förverkliga för att huvudnäten ska fungera väl.

32. Regionkommittén konstaterar att de finansinstrument som EU skapat (t.ex. lånegarantin och riskkapitalordningen) är väl lämpade för de projekt där den privata sektorn tar på sig marknadsrisker, framför allt vägprojekten, där det finansiella bidraget från den privata sektorn kan vara stort (dessa projekt kan i allmänhet genomföras genom koncessioner).

33. Regionkommittén konstaterar däremot att de är dåligt lämpade för projekt som rör godstransporter på järnväg, hamnar och intermodalitet där marknadsrisken, utom i undantagsfall, inte kan överföras till den privata sektorn och det finansiella bidraget från den privata sektorn därför endast kan bli marginellt.

34. Om man skapar euroobligationer skulle man enligt Regionkommittén kunna genomföra de prioriterade projekten snabbare på villkor att detta möjliggör en ökning av gemenskapsfinansieringen.

35. Regionkommittén anser att de offentlig-privata partnerskapen, trots den kontraktsmässiga komplexiteten, kan bidra till genomförandet av vissa stora projekt genom att de gör det möjligt att å ena sidan sprida de offentliga stöden och å andra sidan att dra nytta av den privata sektorns praktiska erfarenheter, men att detta slags konstruktioner inte i någon större utsträckning ändrar den ekonomiska jämvikten på medellång sikt.

36. Genom att förtydliga gemenskapsbestämmelserna om offentlig-privata partnerskap skulle man enligt Regionkommittén kunna bidra till att utveckla detta slags konstruktioner.

37. Regionkommittén ställer sig positiv till att de europeiska samordnarnas roll utvidgas till det omdefinierade TEN-T-nätets "huvudnät". I dag har de bara hand om de prioriterade projekten.

38. Regionkommittén föreslår att samordnarna också ska spela en roll i arbetet med att fastställa och genomföra åtgärder för att öka effektiviteten, kvaliteten och säkerheten i transporterna, såsom redan är fallet i vissa prioriterade projekt.

39. Regionkommittén anser att det finns en annan möjlig samordningsform som man skulle kunna kalla "samordning genom makroområden". Det skulle innebära att EU delas in i områden med liknande egenskaper och förutsättningar, vilket skulle underlätta samarbete mellan närliggande länder. Det skulle också underlätta samordning av mycket vidsträckta korridorer när regionerna i korridorernas båda ändar inte har mycket gemensamt.

Bryssel den 7 oktober 2009.

Regionkommitténs
ordförande

Luc VAN DEN BRANDE

Yttrande från Regionkommittén om "En uppdaterad strategisk ram för europeiskt samarbete om utbildning"

(2010/C 79/06)

REGIONKOMMITTÉNS STÅNDPUNKT

- Regionkommittén välkomnar kommissionens meddelande *En uppdaterad strategisk ram för europeiskt samarbete om utbildning*. ReK stöder helt och fullt dokumentets allmänna målsättningar, dvs. bättre kvalifikationer genom bättre utbildningssystem; detta mål beskrivs med rätta som en absolut prioritering för att möta de utmaningar som EU står inför.
- ReK framhåller de lokala och regionala myndigheternas stora ansvar och den avgörande roll som de spelar i EU på utbildningsområdet, vilket gör dem till centrala aktörer i den process som lanserats för att nå de strategiska mål som fastställts. Följaktligen bör man i de arbetsmetoder man väljer för ett långsiktigt europeiskt samarbete på utbildningsområdet väga in de lokala och regionala myndigheternas ansvar.
- ReK välkomnar att de strategiska målen inte endast omfattar frågor som rör arbetsmarknaden och är särskilt positiv till målet om att "främja lika möjligheter för alla och ett aktivt samhällsdeltagande".
- ReK anser att ett fortsatt samarbete mellan medlemsstaterna är av avgörande betydelse för att möta de gemensamma utmaningar som kommer att leda till ett dynamiskt kunskapssamhälle. Kommittén anser även att samarbete mellan lokala och regionala myndigheter på samma sätt bidrar till att uppnå detta mål och att de därför bör uppmuntras.

Föredragande: Jean-Vincent Placé (FR-PSE), ledamot av regionfullmäktige i Île-de-France

Referensdokument

Meddelande från kommissionen till Europaparlamentet, rådet, Europeiska ekonomiska och sociala kommittén och Regionkommittén En uppdaterad strategisk ram för europeiskt samarbete om utbildning

KOM(2008) 865 slutlig

I. POLITISKA REKOMMENDATIONER

REGIONKOMMITTÉNS STÅNDPUNKT

Principer och allmänna synpunkter

1. Regionkommittén välkomnar kommissionens meddelande *En uppdaterad strategisk ram för europeiskt samarbete om utbildning*. ReK stöder helt och fullt dokumentets allmänna målsättningar, dvs. bättre kvalifikationer genom bättre utbildningssystem; detta mål beskrivs med rätta som en absolut prioritering för att möta de utmaningar som EU står inför.

2. Vi ställer oss helt bakom kommissionens allmänna analys. Med tanke på att medborgarna är Europeiska unionens mest värdefulla resurs är utbildning och yrkesutbildning av avgörande betydelse för att EU ska kunna hävda sig i konkurrensen och samtidigt behålla ett väl utbyggt socialt skydd och miljöskydd ⁽¹⁾. I sammanhanget erinrar kommittén om att 79 % av alla typer av arbeten fram till 2015 kommer att kräva arbetstagare med hög eller medelhög utbildningsnivå ⁽²⁾.

3. ReK delar Europeiska kommissionens uppfattning att utbildningspolitiken bör göra det möjligt för alla medborgare, oavsett ålder, kön och socioekonomisk bakgrund, att tillägna sig och genom hela livet uppdatera och utveckla sina jobbspecifika kvalifikationer och sitt aktiva samhällsdeltagande. Denna politik är således avgörande för personlig frigörelse och social integration.

4. ReK framhåller de lokala och regionala myndigheternas stora ansvar och den avgörande roll som de spelar i EU på utbildningsområdet, vilket gör dem till centrala aktörer i den process som

lanserats för att nå de strategiska mål som fastställts. Beroende på nationell lagstiftning har de lokala och regionala myndigheterna befogenhet på olika nivåer, alltifrån förskoleutbildning till vuxenutbildning, områden som alla berörs i det aktuella meddelandet. Dessutom är EU-samarbetet på utbildningsområdet tätt knutet till strategierna för sysselsättning och hållbar ekonomisk utveckling, till migrationsfrågor, inklusive flerspråkighet, demografisk utveckling samt till politikområden som social integration, näringsliv, forskning och innovation. Det åvilar således de lokala och regionala myndigheterna att effektivt genomföra en utbildningspolitik som beaktar alla dessa aspekter. Följaktligen bör man i de arbetsmetoder man väljer för ett långsiktigt europeiskt samarbete på utbildningsområdet väga in de lokala och regionala myndigheternas ansvar.

5. I detta avseende har ämnet i det aktuella meddelandet stor betydelse för Regionkommittén på lång sikt, medan det på kort sikt är kopplat till kommitténs prioriteringar 2009 ⁽³⁾.

6. ReK ser positivt på att de föreslagna åtgärderna stöder och kompletterar medlemsstaternas insatser, och på så sätt medför ett europeiskt mervärde utan att det inkräktar på subsidiaritets- och proportionalitetsprinciperna.

7. ReK understryker dessutom att utbildning av barn med invandrarbakgrund, som också tas upp i de strategiska målen och prioriteringarna, kan vara relevant också för integrationen av tredjelandsmedborgare i EU. I sammanhanget påpekar kommittén att integrationsinsatser inte hör till EU:s nuvarande befogenheter på området immigration (artiklarna 61, 62 och 63 i EG-fördraget) utan är medlemsstaternas direkta ansvar. EU kan därför här bara ha en stödjande roll i avvaktan på en eventuell ratificering av Lisabonfördraget som skulle stärka EU:s behörighet på området.

⁽¹⁾ CdR 31/2006 fin.

⁽²⁾ Framtida kompetensbehov i Europa: prognos på medellång sikt ("Future skill needs in Europe: medium term forecast"), Cedefop, 2008.

⁽³⁾ CdR 380/2008.

8. Regionkommittén påpekar att den ökande immigrationen i EU utgör ett kulturellt, språkligt och demografiskt tillskott som är en tillgång snarare än en börda. Utbildningen av nyanlända och andra generationens invandrare bör därför vara en prioritering eftersom den är nyckeln till integration och ett aktivt deltagande i samhälls- och yrkeslivet ⁽⁴⁾. Kommittén uppmanar kommissionen att uppmärksamma de mest utsatta grupperna bland invandrarna.

9. ReK konstaterar att kommissionen vill stärka användningen av den öppna samordningsmetoden genom att lägga till inbördes utvärdering utöver den pågående aktiviteten ömsesidigt lärande. Vi uppmanar därför kommissionen att uppmärksamma den ökning av de administrativa och finansiella uppgifterna som en sådan förstärkning av den öppna samordningsmetoden kan medföra för de lokala och regionala myndigheterna, vilka ansvarar för en stor del av utbildningen och yrkesutbildningen.

10. Regionkommittén påpekar att den öppna samordningsmetoden just på utbildningsområdet bara kan fungera om nivåerna under den nationella direkt medverkar. Medlemsstaternas prestation, som utgör de olika regionernas och kommunernas samlade insatser, måste främst bygga på den styrka som ett samarbete präglat av fortlöpande solidaritet utgör.

11. Som nämnts i flera av ReK:s yttranden ⁽⁵⁾ följer kommittén mycket noga de frågor som rör bristande jämställdhet. Kommittén uppmanar därför kommissionen att särskilt uppmärksamma denna bestående könsbaserade obalans.

12. ReK anser att man måste verka för att funktionshindrade personer i alla åldrar ska kunna delta i allmänna utbildningssammanhang, vilket i hög grad skulle underlätta deras sociala integration och anställbarhet.

13. Vi välkomnar den vikt som läggs vid vuxenutbildning, som är så väsentlig för att främja anställbarhet, rörlighet, social integration och personlig utveckling. Vi erinrar om att vi redan uttryckt vår vilja att spela en aktiv roll för att främja livslångt lärande, ett område som i hög grad berör den lokala och regionala nivån ⁽⁶⁾.

14. Vi undrar varför man i meddelandet inte nämner hur man ska utbilda och bibehålla högkvalificerad arbetskraft och personer med nyckelkompetenser, en fråga som dock är central för de

flesta europeiska länder när det gäller att inrätta en kunskapsekonomi, både med avseende på "kunskapsflykt" och behovet av att utbilda högkvalificerad personal på samtliga ämnesområden. Därför uppmanar vi kommissionen att ta sig an denna fråga utan att den nödvändigtvis behöver införa ytterligare indikatorer, vilket skulle kunna få en negativ inverkan på den övergripande samstämmigheten mellan de fastställda målen.

15. ReK vill framhålla för kommissionen att vi anser det vara av avgörande betydelse att involvera de tredjeländer som är inblandade i EU-anslutningsprocessen, varför kommissionen uppmanas att undersöka de olika möjligheter som finns för detta.

De strategiska målen

16. Regionkommittén stöder de fyra strategiska mål och de prioriterade insatser som kommissionen föreslår för 2009–2010.

17. Vi noterar att de strategiska målen och prioriteringarna på kort sikt är i linje med det arbete som redan utförts inom programmet "Utbildning 2010".

18. ReK välkomnar att de strategiska målen inte endast omfattar frågor som rör arbetsmarknaden och är särskilt positiv till målet om att "främja lika möjligheter för alla och ett aktivt samhällsdeltagande". Den första direkta kontakten med politiken och den dagliga tillämpningen av ett aktivt samhällsdeltagande sker ju på subnationell nivå.

19. ReK erinrar om sitt engagemang för rörlighet som är en viktig faktor för kulturell och yrkesmässig utveckling, eftersom den gör det möjligt att övervinna ekonomiska och kulturella hinder. Kommittén betonar därför att rörlighet bör vara regel snarare än undantag för alla studerande.

20. ReK framhåller lokala och regionala myndigheters avgörande roll för studenters rörlighet vad gäller att informera om och tillhandahålla stöd för rörlighet genom samordningsmekanismer och andra åtgärder som komplement till EU-program ⁽⁷⁾. Kommittén uppmanar därför kommissionen att ta större hänsyn till denna roll genom att göra regionerna delaktiga i utformningen av program och att låta de regioner som så önskar ta ett större ansvar vid genomförandet av dessa program.

21. Vi erinrar om att regionerna och kommunerna bör spela en ledande roll, framför allt vad gäller att genomföra utbildningsprogram, för att målet om ett språk + två (modersmålet plus ytterligare två språk) ska kunna uppnås ⁽⁸⁾.

⁽⁴⁾ CdR 253/2008.

⁽⁵⁾ CdR 233/2000 och CdR 19/2001.

⁽⁶⁾ CdR 49/2004 fin och CdR 31/2006 fin.

⁽⁷⁾ CdR 34/2006 fin.

⁽⁸⁾ CdR 6/2008 fin.

22. Vi betonar behovet av att vidareutveckla de framsteg som gjorts när det gäller språkinläring i grundskola och gymnasium. Skolsystemet måste ge eleverna ökade möjligheter att tala minst ett främmande språk i grundskolan ⁽⁹⁾.

23. Man måste göra mer för att öka medvetenheten om de fördelar som språkinläring medför ⁽¹⁰⁾.

24. ReK ser positivt på att man vill förbättra lärarnas grundutbildning och lärarnas och handledarnas möjligheter till fortbildning och yrkesutveckling.

25. Kommittén anser att det i planeringen av insatser på utbildningsområdet behöver beaktas framtida kvalifikationskrav. Ofta identifieras dessa tidigast på lokal och regional nivå.

26. ReK anser att utbildning som syftar till hållbar utveckling, och särskilt insatser för att öka medvetenheten om klimatförändringen och skyddet av den biologiska mångfalden och skyddet av alla naturresurser (mark, vatten, luft, mineraltillgångar etc.) samt utveckling av medieutbildningen är viktiga faktorer som är intimt förknippade med ett aktivt medborgarskap. Dessa ansatser skulle kunna ingå i prioriteringarna för perioden 2009–2010.

27. Vi påminner om att ett aktivt medborgarskap och förståelse av utmaningarna i samband med hållbar utveckling utgör nyckelkompetenser för människor i Europa, vilket fastställs i rekommendationen "Nyckelkompetenser för livslångt lärande – en europeisk referensram" ⁽¹¹⁾.

28. ReK anser att tidig inläring, förskola och grundskola spelar en viktig roll för att människor ska kunna utveckla grundläggande färdigheter som ger dem möjlighet att lyckas privat och i yrkeslivet ⁽¹²⁾.

29. ReK uppskattar att kommissionen vill intensifiera det ömsesidiga lärandet när det gäller de bästa lösningarna inom utbildning av barn med invandrarbakgrund. Detta ömsesidiga lärande är viktigt om man vill verka för ett europeiskt medborgarskap och en lyckosam integrationsprocess.

30. Vi vill här understryka betydelsen av modersmålsundervisning för invandrarbarnen, eftersom detta förbättrar deras förmåga att lära sig både värdlandets språk och andra språk. Det statliga stödet bör dock främst inriktas på att barnen ska lära sig och behärska mottagarlandets språk.

31. Kommittén betonar de lokala och regionala myndigheters viktiga roll som utvecklare av innovativa miljöer ⁽¹²⁾.

32. ReK anser att de utmaningar för samhället som är förknippade med miljöproblemen (vatten, energi, klimat, biologisk mångfald, föroreningar etc.) särskilt bör beaktas inom målet som syftar till att "främja kreativitet och innovation". I ett bredare perspektiv kommer dessa utmaningar att i grunden förändra ett stort antal yrken och skapa ett stort antal nya. De måste därför beaktas i politiken för livslångt lärande, i synnerhet genom att lämpliga utbildningar införs.

33. ReK stöder förslaget att upprätta partnerskap mellan utbildningsinstitutioner och näringsliv, forskningsinstitutioner, kulturaktörer och kreativa industrisektorer. När dessa åtgärder sätts in har de visat sig ha god effekt på innovationen.

34. ReK anser att ett fortsatt samarbete mellan medlemsstaterna är av avgörande betydelse för att möta de gemensamma utmaningar som kommer att leda till ett dynamiskt kunskapsamhälle. Kommittén anser även att samarbete mellan lokala och regionala myndigheter på samma sätt bidrar till att uppnå detta mål och att de därför bör uppmuntras.

35. Regionkommittén anser att man bör utarbeta en presentation och jämförelse av utbildningssystemen i medlemsstaterna och av de reformer som planeras inom den närmaste tiden och offentliggöra denna på internet på alla EU-språk. Detta skulle ge lokala och regionala sakkunniga på utbildningsområdet, kommunfullmäktigeförsamlingar och skolföreningar tillgång till nödvändig information om andra länders erfarenheter på utbildningsområdet och göra det möjligt för dem att bli likvärdiga partner i diskussionerna med centrala statliga organisationer om den fortsatta omvandlingen av utbildningssystemen.

Indikatorer

36. ReK stöder användningen av riktmärken inom ramen för den öppna samordningsmetoden. Dessa får dock inte leda till en dold harmonisering av systemen i de enskilda medlemsstaterna.

37. Kommittén är positiv till kommissionens avsikt att använda sig av kvantitativa (riktmärken, statistik) och kvalitativa åtgärder (informationsutbyte och goda lösningar) ⁽¹³⁾. Dessa borde framför allt grunda sig på sådana som redan finns och på jämförbara data samt beakta skillnaderna mellan de enskilda medlemsstaterna. Dessa uppmanas att överväga hur och i vilken utsträckning de kan bidra till den gemensamma måluppfyllelsen med hänsyn till hur de ekonomiska och sociala villkoren förändras och till deras nationella prioriteringar.

38. ReK anser att en diskussion måste föras om vilka resurser regionerna och kommunerna skulle behöva för att ta på sig de eventuella ytterligare administrativa och finansiella kostnader som införandet av nya indikatorer skulle innebära.

⁽⁹⁾ Se föregående fotnot.

⁽¹⁰⁾ CdR 33/2006 fin.

⁽¹¹⁾ CdR 31/2006 fin.

⁽¹²⁾ CdR 133/2008 fin.

⁽¹³⁾ CdR 349/2002 fin.

39. Vi noterar dock att målen för fyra av de fem riktmärken som antogs 2003 inte kommer att ha uppnåtts fram till 2010. Effekten av det ömsesidiga lärandet, utbytet av information och goda lösningar är än så länge osäker. Detta talar för att man bör undersöka om de mål och arbetsmetoder som fastställts är relevanta.

40. ReK föreslår att kommissionen, medlemsstaterna och de lokala och regionala myndigheterna undersöker varför dessa fyra riktmärken inte har uppnåtts.

41. Kommittén stöder kommissionens avsikt att få *vuxnas deltagande i livslångt lärande* att öka från 12,5 % till 15 %. En ökning är särskilt viktigt i kristider, eftersom man behöver omskola och vidareutbilda ett stort antal arbetstagare.

42. ReK stöder förslaget att inrätta ett nytt riktmärke för *rörlighet* som är viktig eftersom den ökar anställbarheten och gör det möjligt att utveckla det europeiska medborgarskapet, även om kommissionen ännu inte har preciserat denna indikator. Utan att det påverkar de insatser som görs för studerande, och som bör fortgå, anser kommittén att man bör fokusera mer på rörligheten bland lärlingar och ungdomar i yrkesutbildning, ett område där ett stort antal regioner är aktiva.

43. ReK är positiv till förslaget att inrätta ett riktmärke för *svaga grundläggande färdigheter* som utvidgats till matematik och naturvetenskap, men vi vill framhålla att det är nödvändigt att prioritera läs- och skrivkunighet. Vi påpekar emellertid att kunskap i informations- och kommunikationsteknik (IKT) och främmande språk är viktiga för att förvärva kunskaper och för att uppnå målen om vidareutbildning och livslångt lärande. Särskilt barn bör få tillgång till IKT-kunskaper redan från mycket tidig ålder ⁽¹⁴⁾. Kommittén vill rikta uppmärksamhet mot den sociala ojämlikhet som råder i fråga om tillgången till denna teknik, ett problem som nationella, regionala och lokala institutioner samt EU-institutionerna bör lösa på lämpligt sätt. De lokala och regionala myndigheterna får på så sätt möjlighet att utnyttja befintliga gemenskapsprogram och kommissionens nya program, samt integrera kampen mot den funktionella analfabetismen i enlighet med den reviderade Lissabonstrategin. Dessa instanser bör också beakta vikten av att invandrarna behärskar mottagarlandets språk för att kunna underlätta deras integration i samhället och öka deras anställbarhet.

44. Vid tillämpningen av den öppna samordningsmetoden bör man i arbetet med att definiera nya indikatorer och nya referensvärden för utbildningen beakta att bedömningen av förmågan att läsa och förstå text är viktig också för bedömningen av kompetensen med avseende på medieinnehåll, eftersom detta innehåll i dag i den elektroniska eller digitala miljön utgörs av en kombination av skrivet material, bilder och filmsekvenser.

45. ReK påpekar att satsningar som gäller läsning, skrivning, matematik, naturvetenskap och IT inte på något sätt är oförenliga med undervisningen i andra ämnen som alla bidrar till utvecklingen av egenskaper som kreativitet, självkänsla och social kompetens ⁽¹⁵⁾.

46. Kommittén ställer sig bakom målet att man ska öka takten i de framsteg som gjorts för att lära ut minst två främmande språk från och med en mycket tidig ålder och godkänner således riktmärket för *språk*.

47. ReK manar till stor försiktighet när det gäller införande av ett referenskriterium för *investeringar i högre utbildning*. En kraftansamling för att öka investeringarna i högre utbildning till 2 % av BNP är i sig något positivt, men detta gemensamma mål för den privata och offentliga sektorn får inte frita staterna från deras ansvar. Det får inte heller öka hushållens andel av finansieringen av högre utbildning, något som bland annat skulle göra det svårt att förverkliga målet om lika möjligheter, särskilt i kristider.

48. Kommittén ställer sig bakom riktmärket beträffande *personer med högre utbildning* och förslaget att det uppnådda riktmärket för matematik, naturvetenskap och teknik ska utgå. Vi värdesätter också att man fäster uppmärksamheten på den skeva könsfördelningen inom dessa ämnesområden. Det finns i detta sammanhang anledning att nämna kommitténs yttrande om kommissionens meddelande *På väg mot en gemenskapens ramstrategi för jämställdhet* ⁽¹⁶⁾.

49. Kommittén ställer sig tveksam till kommissionens förslag om att fastställa ett riktmärke för *anställbarhet*. Vi delar kommissionens strävan att klargöra sambandet mellan en persons utbildningsnivå och möjlighet att få ett arbete. Här behöver man dock väga in andra variabler, inte minst den ekonomiska situationen. Denna ansats skulle således kunna preciseras ytterligare.

50. ReK stöder kommissionens förslag om att fastställa ett riktmärke för *förskoleutbildning*, eftersom det tidiga lärandet skapar nya utvecklingsmöjligheter och utgör en viktig del i det livslånga lärandet.

51. Kommittén stöder kommissionens förslag att man ska bevara riktmärket för *elever som lämnar skolan i förtid* och anser att olika ansatser behöver lyftas fram för att uppnå detta mål.

52. Kommittén har, mot bakgrund av de kunskaper vi har i dag, vissa förbehåll mot förslaget om ett konkret riktmärke för *innovation och kreativitet*. Regionkommittén förordar att medlemsstaterna undersöker möjligheten att utveckla indikatorer som kan bidra till att främja medlemsstaternas arbete med innovation och kreativitet.

⁽¹⁴⁾ CdR 349/2002 fin.

⁽¹⁵⁾ Se föregående fotnot.

⁽¹⁶⁾ CdR 233/2000 fin.

53. ReK föreslår att man överväger hur man ska främja utbyte av information och god praxis mellan stater när det gäller riktmärken för *innovation och kreativitet* och *anställbarhet*. Regionerna måste involveras helt och fullt i detta sammanhang.

54. ReK stöder kommissionens fasta föresats att vidmakthålla och stärka en effektiv och ambitiös utbildningspolitik. Den nuvarande ekonomiska krisen får inte få oss att avvika från detta mål, utan den bör tvärtom få oss att arbeta ännu hårdare för att nå detta mål.

Bryssel den 7 oktober 2009.

*Regionkommitténs
ordförande*

Luc VAN DEN BRANDE

Yttrande från Regionkommittén om ”En förenklad gemensam jordbrukspolitik i allas intresse”

(2010/C 79/07)

REGIONKOMMITTÉNS STÅNDPUNKT

- Vi vill framhålla att vi anser att en gemensam jordbrukspolitik bör bevaras, och att vi är emot varje form av åternationalisering.
- Mot bakgrund av den pågående ekonomiska krisen bör det europeiska jordbruket kunna dra nytta av det statliga stöd som ges i samband med krissituationer (till följd av klimatförhållanden, hälsoproblematik eller ekonomi).
- Utöver den strategi som har inletts av kommissionen bör även medlemsstaterna liksom de lokala och regionala myndigheterna främja kunskapsutbyten, genomföra jämförande studier och identifiera bästa praxis, framför allt när det gäller att minska de administrativa kostnaderna.
- En gemensam jordbrukspolitik bör motsvara målen för den territoriella sammanhållningen.
- Kommittén vill se att förenklingen av den gemensamma jordbrukspolitiken resulterar i en bättre gemensam jordbrukspolitik för alla och en rättvisare gemensam jordbrukspolitik med ett stöd som är bättre fördelat mellan jordbruksföretagen, produktions grenarna och de olika regionerna.
- Vi vill för övrigt framhålla att den nödvändiga förenkling som eftersträvas bör medge större flexibilitet när det gäller kriser på jordbruksmarknaden samt klimat- och hälsorisker.

Föredragande: Olivier Bertrand (FR-PPE), stadsfullmäktigeledamot i Saint-Sylvain de Bellegarde

Referensdokument

Meddelande från kommissionen till Europaparlamentet och rådet: En förenklad gemensam jordbrukspolitik i allas intresse,

KOM(2009) 128 slutlig

I. POLITISKA REKOMMENDATIONER

REGIONKOMMITTÉNS STÅNDPUNKT

Bakgrund

1. Föreliggande yttrande om förslaget till en förenklad gemensam jordbrukspolitik läggs fram mot bakgrund av en mycket speciell ekonomisk situation och vid en tidpunkt som infaller mellan hälsokontrollen av den befintliga gemensamma jordbrukspolitiken och utarbetandet av den gemensamma jordbrukspolitiken efter 2013, där de framtida budgetplanerna hör till de viktigaste frågorna.

2. De olika ekonomiska världshändelserna men även klimatförändringarna ger en tydlig bakgrund till förståelsen för en gemensam politik till stöd för en verksamhetssektor som jordbruket, eftersom den ökar möjligheterna att säkerställa egna regleringsvillkor för all produktion i alla områden, vilket är själva grundtanken bakom denna politik.

3. I detta sammanhang är begreppen gemenskapspreferens – utan att det för den skull handlar om protektionism – och handla lokalt viktiga, och bidrar till en lösning på de globala livsmedelsbehoven, som fortfarande är en brännande fråga.

4. En gemensam jordbrukspolitik bör beakta såväl en livsmedelsproduktion av hög kvalitet som villkoren för denna, bland annat när det gäller förutsättningarna för viktiga företagsverksamheter såsom markanvändning och landsbygds utveckling (skogsbruksstrategin, strategin för områden med naturbetingade svårigheter etc.). Politiken bör också motsvara målen för den territoriella sammanhållningen, både för de stora kontinental geografiska enheterna inom Europeiska unionen och de yttersta randområdena.

5. I linje med vad som påpekas i Regionkommitténs tidigare yttranden bör man vid en förenkling av den gemensamma jordbrukspolitiken inrikta sig på samtliga yrkesaktörer inom sektorn, men även fokusera på att öka förståelsen bland medborgarna för att den gemensamma jordbrukspolitiken verkligen är nödvändig för att värna en av de ekonomiska grundpelarna i EU.

6. Regionkommittén anser att den gemensamma jordbrukspolitiken måste vara framtidsinriktad. I linje med den resolution inför FN:s toppmöte om klimatfrågorna i Köpenhamn som antogs vid ReK:s plenarsession i juni 2009 bör behoven när det gäller att komma till rätta med klimatförändringarna beaktas när jordbrukspolitiken läggs fast, i syfte att minska energi förbrukningen och växthusgasutsläppen.

Kommentarer till kommissionens dokument (i kronologisk ordning)

7. En förenklad gemensam jordbrukspolitik bör vara begriplig, tydlig och förståelig för såväl jordbrukarna som samtliga institutionella och ekonomiska aktörer och EU-medborgarna.

8. Regionkommittén vill fästa Europeiska kommissionens (nedan kallad "kommissionen") och medlemsstaternas uppmärksamhet på att en förenkling av den gemensamma jordbrukspolitiken inte innebär en reform av densamma med ändrade tillämpningsbestämmelser. Förenklingen bör ses som en utvecklingsprocess. Framför allt är det viktigt att se till att den gemensamma jordbrukspolitiken inte kan ändras i tidsintervall som inte tar hänsyn till samtliga produktionscykler inom jordbruket.

9. Kommissionen och medlemsstaterna bör ta tillfället i akt att i samband med förenklingen av den gemensamma jordbrukspolitiken främja en relevant, fullständig och objektiv kommunikation med medborgarna och de europeiska jordbrukarna. Den gemensamma jordbrukspolitiken målsättningar, vilka resurser som avsätts och hur tidsplanen ser ut bör ständigt framhållas.

10. Vi vill erinra om att "en förenklad gemensam jordbrukspolitik för alla också bör vara en gemensam jordbrukspolitik som förstås av alla".

11. Det är viktigt att kommissionen inser att jordbrukarna och medborgarna runtom i de olika områdena inte har uppfattat att en förenkling pågår, trots att den inleddes redan 2005.

12. Regionkommittén ställer sig frågan om en minskning av antalet jordbruksbestämmelser verkligen har någon betydelse om den endast avser mjölkprodukter. Kommittén är förvånad att kommissionen tar upp endast den sektorn i sina argument, även om den kräver särskild uppmärksamhet.

13. Mot bakgrund av den pågående ekonomiska krisen bör de delar av det europeiska jordbruket som är föremål för en gemensam politik kunna dra nytta av det statliga stöd som ges i samband med krissituationer (till följd av klimatförhållanden, hälsoproblem eller ekonomi), samtidigt som man bevarar och befäster den gemensamma jordbrukspolitikens grunder (se tidigare yttranden från Regionkommittén).
14. Utöver den strategi som har inlett av kommissionen, som också har tillsatt en expertgrupp, bör även medlemsstaterna liksom de lokala och regionala myndigheterna främja kunskapsutbytet, genomföra jämförande studier och identifiera bästa praxis, framför allt när det gäller att minska de administrativa kostnaderna. Liksom kommissionen bör varje medlemsstat se till att aktörer från jordbrukssektorn deltar.
15. Kommissionen har med förenkling som täckmantel i själva verket företagit en reform som har inneburit djupgående omvandlingar i alla EU:s olika områden.
16. Regionkommittén ställer sig frågan om jordbrukarna verkligen upplever systemet med samlat gårdsstöd som "enklare". Kommittén anser att det ligger i allas intresse att man numera inkluderar häckar och murar.
17. Regionkommittén ser positivt på att kommissionen har beaktat behovet av konsekvensanalyser och regelbundna utvärderingar. Denna strategi bör även ingå i en gemensam jordbrukspolitik som är bättre anpassad till de olika regionerna och de yrkesverksamma, och som ska ta form efter hälsokontrollen och förenklingen 2013.
18. Regionkommittén vill erinra om att det är viktigt att i högre grad samråda med de lokala och regionala myndigheterna samt att det är nödvändigt att inbegripa den gemensamma jordbrukspolitiken i flernivåstyrets dynamik, i enlighet med påpekandena i ReK:s vitbok, i syfte att uppnå större effektivitet och rättvisa och ett ökat deltagande av alla i den europeiska integrationsprocessen.
19. På samtliga nivåer inom kommissionen bör det finnas tillgång till statistiska uppgifter om jordbruksverksamheten i de olika områdena. Det elektroniska informationsutbytet bör omfatta samtliga aktörer.
20. Regionkommittén uttrycker sin förvåning över de prioriteringar som fastställs i handlingsplanen, och anser att dessa bör struktureras och presenteras i tur och ordning.
21. Vi ber kommissionen att se till att tvärvillkoren ingår som en viktig princip för direkt betalningarna inom ramen för den gemensamma jordbrukspolitiken. Vi anser dock att det krävs en viss förenkling genom att man fastställer rimliga producentkrav som sedan kan kontrolleras objektivt av de administrationer som har hand om förvaltningen.
22. Regionkommittén anser att kommissionen bör visa att den gemensamma organisationen av marknaden innebär en verklig förenkling som gynnar aktörerna, medborgarna och de olika regionerna och avser all tillämpning, såväl inom kommissionen som i medlemsstaterna och de olika områdena.
23. En minskning av den administrativa bördan bör gynna regionerna, medborgarna och jordbrukarna och avse all produktion. Regionkommittén vill dessutom understryka att en sådan minskning även bör vara i linje med den gemensamma jordbrukspolitikens målsättningar.
24. Vi ställer oss frågande till kommissionens generaliserande uttalande avseende det kopplade marknadsstödet och undrar om den gemensamma jordbrukspolitikens inriktning mot ökad frikoppling verkligen innebär en förenkling med respekt för mångfalden i de olika områdena. Kommittén vill se att förenklingen av den gemensamma jordbrukspolitiken mot bakgrund av hälsokontrollen resulterar i en bättre gemensam jordbrukspolitik för alla och en rättvisare gemensam jordbrukspolitik med ett stöd som är bättre fördelat mellan jordbruksföretagen, produktionsgrenarna och de olika regionerna.
25. Regionkommittén vill än en gång fästa kommissionens uppmärksamhet på att det är nödvändigt att ta hänsyn till alla typer av jordbruksproduktion och deras respektive produktionscykler.
26. Under alla omständigheter bör tvärvillkoren harmoniseras inom samtliga EU-territorier med minsta gemensamma nämnare som utgångspunkt; detta bör utgöra en prioritering.
27. Kommittén gör kommissionen uppmärksam på att meddelandet måste vara begripligt, tydligt och förståeligt för såväl medborgarna som jordbrukarna.
28. En politik av god kvalitet måste vara en grundläggande princip i den gemensamma jordbrukspolitiken och denna aspekt får inte överges.
29. De lokala och regionala myndigheterna bör delta i utbytet av bästa praxis och i förenklingssträvandena.
30. Den europeiska sektorspolitiken bör förstärkas och få en mer professionell karaktär, så att den europeiska jordbruks- och livsmedelssektorn – som är en av hörnstenarna i den europeiska ekonomin – kan förstärkas och vidareutvecklas, och samtidigt anpassas till globala klimatförändringar och förändringar i den globala ekonomin.
31. Produktionen bör med hjälp av den gemensamma jordbrukspolitikens instrument bättre kunna reagera på olika kriser (marknads- och klimatkriser samt sociala kriser och hälsokriser m.m.). Det bör inom ramen för en effektiv institutionell mekanism skapas enkla verktyg med vilka man kan garantera en rimlig inkomstnivå för de jordbrukare som drabbas av dessa kriser, genom att resurserna fördelas i enlighet med de olika produktionsgrenarnas intressen.

32. Kommittén stöder kommissionens ståndpunkt att medlemsstaterna bör uppmuntras till större förenkling så att de kan utöva sina befogenheter inom ramen för gemenskapspolitiken på ett effektivare sätt. Subsidiaritetsprincipen får inte innebära att förfarandena blir tyngre och mer komplicerade, vilket skulle kunna äventyra respekten för en europeisk jordbruks- och livsmedelsmodell.

33. Prioriteringarna på området landsbygdsutveckling ska ses som någonting som tillför territorierna ett mervärde, och inte som ett substitut för medlemsstaternas och de lokala myndigheternas strategier. Landsbygdsutvecklingen bör inkluderas i de centrala EU-strategierna (Lissabon, Göteborg), och de grundläggande ramarna bör utgöras dels av den territoriella sammanhållningen och den solidaritet som är en naturlig följd av denna, dels av de omfattande strategier som krävs för fysisk planering av den europeiska kontinenten samtidigt som man behåller renodlade jordbruksprojekt och projekt där jordbruket utgör en del av samarbetet i partnerskap såsom Leader.

Slutsatser

34. Vi vill framhålla att vi anser att en gemensam jordbrukspolitik bör bevaras, och att vi är emot varje form av åternationalisering. Denna politik, som – vilket är viktigt att påpeka – förs mot bakgrund av en ekonomisk kris, innebär en rättvis reglering av marknaderna. Den bör utvecklas så att den inom ramen för en hållbar utveckling motsvarar samtliga sektorers behov inom alla EU:s territorier. Dessutom förefaller det nödvändigt att låta denna strategi ingå i en anpassad gemensam jordbrukspolitik år 2013 liksom i EU:s budgetplaner.

35. Regionkommittén ställer sig frågan om den förenkling av den gemensamma jordbruks politiken som kommissionen i dag

föreslår verkligen svarar emot de riktlinjer som tagit form mot bakgrund av de senaste debatterna om hälsokontrollen, och rekommenderar att man på europeisk och nationell nivå, i nära samarbete med de lokala och regionala myndigheterna, fortsätter satsningarna på att skapa bättre förutsättningar för de yrkesverkamma och en bättre förståelse bland medborgarna – som ju också är konsumenter – för detta politikområde som utgör den viktigaste gemenskapspolitiken.

36. Vi vill för övrigt framhålla att den nödvändiga förenkling som eftersträvas bör medge större flexibilitet när det gäller kriser på jordbruksmarknaden samt klimat- och hälsorisker. Just den rådande krisen inom mjölksektorn kräver ett snabbt agerande och att man inför enkla och flexibla styrinstrument.

37. Det är angeläget att ge bättre information om den nuvarande gemensamma jordbrukspolitiken så att samtliga berörda aktörer (medborgarna, konsumenterna, jordbrukarna, de lokala och regionala myndigheterna) kan känna större delaktighet.

38. Vi hoppas att EU beslutar att utveckla jordbrukspolitiken till en ambitiös gemensam jordbruks- och livsmedelspolitik, som skulle kunna kallas GJLP. På detta sätt skulle denna politik förstärkas såväl inom unionen som globalt sett. En framgångsrik jordbruks- och livsmedelspolitik skulle underlätta återgången till en nödvändig övergripande balans och stabilitet i världen.

39. Kommittén förväntar sig att medlemsstaterna, Europaparlamentet och rådet tar sitt ansvar och fastställer en gemensam jordbruks- och livsmedelspolitik för tiden efter 2013 samt ekonomiska villkor för denna som är förenliga med målen och tillämpningsvillkoren på alla nivåer.

Bryssel den 7 oktober 2009.

*Regionkommitténs
ordförande*

Luc VAN DEN BRANDE

Yttrande från Regionkommittén om "Stockholmsprogrammet: Utmaningar och möjligheter i anslutning till ett nytt flerårigt program för ett område med frihet, säkerhet och rättvisa"

(2010/C 79/08)

REGIONKOMMITTÉNS STÅNDPUNKT

- Regionkommittén ställer sig bakom de politiska prioriteringarna i det nya programmet. Vi vill framhålla att de lokala och regionala myndigheternas medverkan är ett viktigt inslag i den process som syftar till att skapa ett medborgarnas Europa, och att detta samtidigt skulle ge processen större demokratisk legitimitet.
- Den politik som utvecklas på området rättsliga och inrikes frågor bör samordnas och integreras med övrig EU-politik, och vi vill peka på behovet av en bättre samordning mellan de frågor som rör rättsliga, säkerhetsrelaterade och inrikes frågor å ena sidan och EU:s ekonomiska politik, socialpolitik och yttre politik å den andra, i syfte att öka effektiviteten och enhetligheten i dessa.
- ReK upprepar kravet på att uppnå balans mellan frågorna om säkerhet och skyddet av de grundläggande rättigheterna och friheterna genom att utveckla enhetliga instrument på området frihet, säkerhet och rättvisa.
- I EU:s stadga om de grundläggande rättigheterna erkänns rättigheter som gäller alla människor, oberoende av nationalitet eller administrativ hemvist i EU, och vi vill framhålla att hemvist principen är av stor betydelse för de lokala och regionala myndigheterna när det gäller att säkerställa sammanhållningen och den sociala stabiliteten.
- För att kunna ta itu med problem som påverkar medborgarnas säkerhet, exempelvis terrorism, organiserad brottslighet, i synnerhet människohandel, narkotikahandel och sexuellt utnyttjande av minderåriga, är förebyggande åtgärder lika viktiga som straffpåföljder. Vi vill påminna kommissionen om de lokala och regionala aktörernas avgörande roll när det gäller att utveckla strategier för att förebygga brottslighet.
- Regionkommittén bör involveras på området med frihet, säkerhet och rättvisa och bör därför delta direkt i tillämpningen och utvecklingen av Stockholmsprogrammet och dess handlingsplan, liksom vid utarbetandet och genomförandet av de utvärderingsmekanismer och -instrument som anges i denna, i den mån kommitténs ansvarsområden berörs.

Föredragande: Anna TERRÓN I CUSÍ (ES-PSE), katalanska regionregeringens representant i Bryssel

Referensdokument

Meddelande från kommissionen till Europaparlamentet och rådet – Ett område med frihet, säkerhet och rättvisa i allmänhetens tjänst

KOM(2009) 262

Meddelande från kommissionen till rådet, Europaparlamentet, Europeiska ekonomiska och sociala kommittén samt Regionkommittén – Rättvisa, frihet och säkerhet i Europa sedan 2005: en utvärdering av Haag-programmet och handlingsplanen

KOM(2009) 263

I. POLITISKA REKOMMENDATIONER

REGIONKOMMITTENS STÅNDPUNKT

Allmänna rekommendationer

1. Regionkommittén välkomnar kommissionens initiativ att fullfölja arbetet med att inrätta ett genuint område med frihet, säkerhet och rättvisa i allmänhetens tjänst, och vill ta tillfället i akt att framhålla att detta är av stor betydelse i en värld där rörligheten ökar.

2. Kommittén ser positivt på kommissionens initiativ att inom unionen inrätta ett nytt flerårigt program med prioriteringar för de kommande fem åren på de områden som har koppling till frihet, säkerhet och rättvisa. Kommittén konstaterar dock att meddelandet från kommissionen inte innehåller några hänvisningar till de förändringar som Lissabonfördraget skulle innebära på dessa områden.

3. Det nya programmet bör vara tillräckligt omfattande för att säkerställa avsevärda framsteg på dessa områden, men det är viktigt att i högre grad beakta utvärderingen av de initiativ som har föreslagits under de senaste tio åren så att effektiviteten kan förbättras och målsättningarna verkligen uppnås.

4. ReK vill uttrycka sin oro över att kommissionen fortfarande inte i tillräckligt stor utsträckning beaktar de lokala och regionala myndigheternas betydelse för ett område med frihet, säkerhet och rättvisa.

5. De områden som behandlas i meddelandet är av särskilt intresse för de lokala och regionala myndigheterna, eftersom dessa områden direkt påverkar vardagen för dem som är bosatta i EU samt de lokala och regionala myndigheternas egna funktioner.

6. I egenskap av politisk församling som företräder de lokala och regionala myndigheterna är Regionkommittén en av de instanser som ska ta tillvara medborgarnas intresse och säkerställa deras rättigheter och skyldigheter.

7. Regionkommittén bör involveras på området med frihet, säkerhet och rättvisa och bör därför delta direkt i tillämpningen och utvecklingen av Stockholmsprogrammet och dess handlingsplan, liksom vid utarbetandet och genomförandet av de utvärderingsmekanismer och -instrument som anges i denna, i den mån kommitténs ansvarsområden berörs.

8. Kommittén bekräftar sin avsikt att främja ett system för skydd av grundläggande rättigheter på flera nivåer, och vi ser positivt på att framstegen när det gäller ett område med frihet, säkerhet och rättvisa har lett till att medborgarskapet har hamnat i centrum för detta projekt.

9. ReK upprepar kravet på att uppnå balans mellan frågorna om säkerhet och skyddet av de grundläggande rättigheterna och friheterna genom att utveckla enhetliga instrument på området frihet, säkerhet och rättvisa.

10. Framstegen motsvarar inte förväntningarna, och kommittén vill påminna medlemsstaterna om att det kan inverka på EU-medborgarnas rättigheter och friheter om man sätter sig emot de framsteg som har gjorts när det gäller inrättandet av ett område med frihet, säkerhet och rättvisa.

11. Vi håller med kommissionen om att det för utvecklingen av ett område med frihet, säkerhet och rättvisa är av central betydelse att man säkerställer en effektiv tillämpning av lagstiftningen. Vi delar därför oron över skillnaderna när det gäller införlivandet av direktiven, och uppmanar kommissionen att utveckla nya och omarbetade åtgärder för att säkerställa att andan och innehållet i de regler och den politik som antas på EU-nivå återspeglas i den nationella lagstiftningen.

12. ReK vill påpeka att fri rörlighet utgör en grundläggande del av EU-medborgarskapet, och uppmanar kommissionen att vidta åtgärder så att lagstiftningen på området införlivas på ett korrekt sätt i den nationella lagstiftningen.

13. Vi vill erinra om att de lokala och regionala myndigheterna i egenskap av den förvaltningsnivå som har direkt koppling till medborgarna kan spela en betydande roll med avseende på utvärderingsmekanismerna och -instrumenten. I enlighet med den rekommendation som lämnats av rådgivande högnivågruppen avseende framtiden för den europeiska politiken för rättsliga frågor begär följaktligen kommittén att dessa myndigheter inkluderas i arbetet med att utforma dessa åtgärder, så att större hänsyn kan tas till erfarenheterna på lokal och regional nivå.

14. ReK anser att den yttre dimensionen av den europeiska inrikespolitiken bör behandlas på ett enhetligt sätt i Stockholmsprogrammets handlingsplan. I synnerhet borde man ta upp gemensamma intressen på området invandring och asyl, samarbete i fråga om gränsskydd, terror- och brottsbekämpning, geografiska prioriteringar i vissa frågor, ramvillkor för informationsutbyte, garantier för skyddet av grundläggande och mänskliga rättigheter, öppenhet och fri tillgång till information, uppgiftsskydd och därmed sammanhängande rättsliga garantier för unionsmedborgare och tredjelandsmedborgare.

15. Den politik som utvecklas på området rättsliga och inrikes frågor bör samordnas och integreras med övrig EU-politik, och vi vill peka på behovet av en bättre samordning mellan de frågor som rör rättsliga, säkerhetsrelaterade och inrikes frågor å ena sidan och EU:s ekonomiska politik, socialpolitik och yttre politik å den andra, i syfte att öka effektiviteten och enhetligheten i dessa.

16. Regionkommittén ställer sig bakom de politiska prioriteringarna i det nya programmet. Vi vill framhålla att de lokala och regionala myndigheternas medverkan är ett viktigt inslag i den process som syftar till att skapa ett medborgarnas Europa, och att detta samtidigt skulle ge processen större demokratisk legitimitet.

17. Kommittén delar oron när det gäller tilldelningen av ekonomiska resurser till politiska prioriteringar, och vi vill erinra om behovet av att säkerställa att de lokala och regionala myndigheterna deltar i utarbetandet av budgetsinstrumenten på de områden där de har behörighet.

18. Vi konstaterar att en prövning av uppfyllandet av subsidiaritets- och proportionalitets principerna inte sker förrän i samband med detaljförslagen, men vi vill framföra krav på att dessa principer i så stor utsträckning som möjligt uppmärksammas i den handlingsplan som ska antas i december 2009.

19. Det är speciellt viktigt att värna om subsidiaritetsprincipen, eftersom medlemsstaterna kan använda den för att åternationalisera befogenheter.

Om ett rättigheternas Europa

20. Regionkommittén ser positivt på önskemålen om att ansluta EU till Europeiska konventionen om skydd för de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna, och vi vill erinra om att de grundläggande rättigheterna bör ligga till grund för all verksamhet inom EU och dess medlemsstater.

21. I EU:s stadga om de grundläggande rättigheterna erkänns rättigheter som gäller alla människor, oberoende av nationalitet eller administrativ hemvist i EU, och vi vill framhålla att hemvistprincipen är av stor betydelse för de lokala och regionala myndigheterna när det gäller att säkerställa sammanhållningen och den sociala stabiliteten.

22. Tillämpningen av direktivet om fri rörlighet för personer är av central betydelse för att EU-medborgarna och deras familjer ska kunna garanteras rätten att fritt förflytta sig emellan och bosätta sig i medlemsstaterna, och vi vill påpeka att detta direktiv inte har genomförts fullt ut i någon medlemsstat⁽¹⁾.

23. Regionkommittén noterar med oro att EU-medborgares varaktigt bosatta familjemedlemmar som är tredjelandsmedborgare underkastas diskriminerande begränsningar på grundval av sin etniska tillhörighet i samband med inresa och uppehåll. Kommittén anser att man måste vara särskilt uppmärksam på att sådan diskriminering inte sker.

24. Vi stöder initiativ som syftar till att bekämpa diskriminering, rasism, antisemitism, främlingsfientlighet och homofobi. Kommittén efterlyser ett snabbt antagande av förslaget till direktiv om genomförande av principen om likabehandling av personer oavsett religion eller övertygelse, funktionshinder, ålder eller sexuell läggning (KOM(2008) 426). De lokala och regionala myndigheterna kan spela en viktig roll när det gäller att förebygga och upptäcka främlingsfientlighet och rasism, på samma sätt som de har stor betydelse när det gäller att förmedla de demokratiska principerna via utbildning. Vi anser dessutom att Europaåret 2010 för bekämpning av fattigdom och social utestängning kommer att ge ny drivkraft i arbetet med att utforma och genomföra politik för att motverka diskriminering av utsatta samhällsgrupper.

25. Vi instämmer i att det finns behov av att inrätta ett komplett system för dataskydd, baserat på den grundläggande rätten till privatliv och skyddet av personuppgifter, med nödvändiga instrument för att målsättningarna ska kunna uppfyllas med bibehållande av en hög skyddsnivå.

⁽¹⁾ Se meddelandet om vägledning till ett bättre införlivande och en bättre tillämpning av direktiv 2004/38/EG om unionsmedborgares och deras familjemedlemmars rätt att fritt röra sig och uppehålla sig inom medlemsstaternas territorier, KOM(2009) 313/4.

26. Regionkommittén vill ge uttryck för sin oro över den exponentiella ökningen av digital information som medborgarna utsätts för till följd av informations- och kommunikations teknikkens utveckling. EU-medborgarna fäster stor vikt vid skyddet av personuppgifter och privatlivet⁽²⁾, och vi anser att man i Stockholmsprogrammet och kommissionens efterföljande handlingsprogram i högre grad bör uppmärksamma utvecklingen av en strategisk ram baserad på principerna om "privacy by design" och "privacy aware"⁽³⁾.

27. Vi är bekymrade över det låga deltagandet i EU-valet och erkänner att vi som EU-organ inte gjort tillräckligt mycket på detta område. Vi beklagar att kommissionen inte kommer med några riktigt nyskapande idéer för att öka medverkan i EU:s demokratiska liv⁽⁴⁾.

28. Vi vill uppmana kommissionen att försöka finna mer resurser för att främja nya former av deltagande, baserade på ny teknik, och lyfta fram värdet av e-förvaltning och initiativ som deltagande när det gäller att stärka medborgarnas medverkan i samhället och politiken⁽⁵⁾.

29. Det är nödvändigt att stärka de informationsmekanismer som gör det möjligt för EU-medborgarna att få bättre kännedom om sina rättigheter, i synnerhet när det gäller diplomatiskt och konsulariskt skydd i de tredjeländer där det egna landet inte finns representerat.

30. Det finns behov av att förbättra systemet för gemensam utbildning på området för civilskydd, och vi stöder förslaget i slutrapporten från "The Future Group", som innebär att nätverks samarbete ska främjas i anslutning till utbildning och att det ska fastställas gemensamma definitioner och standarder⁽⁶⁾.

(2) Eurobarometerundersökning om dataskydd i EU ("Data Protection in the European Union. Citizens' perceptions. Analytical Report"), februari 2008.

(3) Europeiska datatillsynsmannens ståndpunkt avseende Meddelande från kommissionen till Europaparlamentet och rådet – Ett område med frihet, säkerhet och rättvisa i allmänhetens tjänst; http://www.edps.europa.eu/EDPSWEB/webdav/site/mySite/shared/Documents/Consultation/Opinions/2009/09-07-10_Stockholm_programme_EN.pdf

(4) I sammanhanget vill vi uppmana kommissionen att konsultera studien om hur man kan få medborgarna att delta i EU-projekt på lokal, regional, nationell och europeisk nivå ("Participation in the European Project: how to mobilize citizens at local, regional, national, and European levels"), som håller på att utarbetas av institutet för Europastudier-VUB och Teknologisk Institut i Danmark på uppdrag av Regionkommittén och som kommer att presenteras i Gödöllö den 16 oktober 2009.

(5) Ett utmärkt exempel är den diskussion online om konsumenternas hälsa och säkerhet som GD Hälso- och konsumentfrågor inledde den 14 september 2009.

(6) "Frihet, säkerhet och personlig integritet – europeiska inrikes frågor i en öppen värld", Rapport från den informella rådgivande högnivågruppen avseende framtiden för den europeiska politiken för inrikes frågor ("framtidsguppen"), juni 2008, <http://register.consilium.europa.eu/pdf/sv/08/st11/st11657.sv08.pdf>.

31. Vi beklagar att man inte i högre grad lyfter fram de lokala och regionala myndigheternas roll i anslutning till mekanismerna för att stärka det civila skyddet, eftersom dessa myndigheter har stor betydelse när det gäller att vid behov vidta förebyggande insatser och mobilisera materiella och mänskliga resurser.

Om rättigheter och rättsligt samarbete i Europa

32. Regionkommittén vill än en gång framhålla betydelsen av ett europeiskt rättsligt område, och det är viktigt att undanröja återstående hinder när det gäller att garantera EU-medborgarnas möjligheter att utöva sina rättigheter fullt ut och effektivt fungerande instrument på den inre marknaden.

33. Vi inser att det är svårt att hantera 27 olika rättssystem, men efterlyser ett enhetligt och effektivt rättsligt samarbete på grundval av ömsesidigt erkännande, ömsesidigt förtroende och respekten för subsidiaritetsprincipen. Kommittén understryker att detta bör åtföljas av minimikrav vad avser harmonisering av straffrättsliga förfaranden och minimistandarder för civilrättsliga förfaranden.

34. Tillgången till rättslig prövning är av central betydelse för att säkerställa ett rättigheternas Europa, och vi välkomnar kommissionens allmänna förslag, i synnerhet vad gäller e-juridik. De bör genomföras på ett sådant sätt att uppgiftsskyddet säkerställs.

35. Den potential som användningen av ny teknik innebär på området för rättsligt samarbete bör utnyttjas maximalt.

36. Tillämpningsmekanismer för instrumenten för rättsligt samarbete inom familjerätten bör stärkas, framför allt när det handlar om minderårigas rättigheter.

37. Vi efterlyser kraftigare insatser i syfte att säkerställa ett korrekt införlivande av de europeiska normerna på det rättsliga området och därmed undvika att de juridiska instrumenten blir mindre effektiva.

38. Vi håller med om att det finns behov av ett ömsesidigt erkännande av beslut om förlust av rättigheter, framför allt när det gäller utövande av yrken som innebär kontakt med minderåriga, men Regionkommittén vill uppmana kommissionen att se till att uppgiftsskyddet säkerställs vid informationsutbyte och att förhindra att uppgifterna missbrukas.

39. Utbildning och kunskap är centrala faktorer för att skapa ett europeiskt rättsligt område som respekterar mångfald och främjar samarbete, och vi uppmanar kommissionen att utarbeta program för utbyte mellan yrkesaktörer i olika länder.

40. Det finns ett behov av att närma de nationella lagstiftningarna på det civilrättsliga området när det gäller särskilt allvarliga brott av gränsöverskridande karaktär. Syftet ska vara att underlätta utvecklingen av gränsöverskridande verksamhet och att bättre skydda medborgarnas rättigheter, vilket ju är avsikten med ett område med frihet, säkerhet och rättvisa.

Om ett Europa som ger skydd

41. Regionkommittén välkomnar kommissionens insatser för att inrikta politiken för säkerhets frågor och rättsliga frågor på medborgarnas grundläggande rättigheter, men vill påminna om att det är viktigt att säkerställa enhetlighet och jämvikt mellan säkerhetsövervägandena och skyddet av rättigheter och friheter när den interna säkerhetsstrategin ska införas.

42. Vi håller med om att det finns behov av att skapa en gemensam kultur bland de yrkesverksamma inom säkerhetsområdet, och vi välkomnar initiativet att främja mekanismer för utbyte av erfarenheter och bästa praxis. I sammanhanget är det viktigt att understryka att preventionsstrategier är betydelsefulla som en obligatorisk förberedande del av hela brottsbekämpningsprocessen.

43. Vi beklagar att man endast nämner dem som är verksamma på nationell nivå, eftersom skapandet av en gemensam säkerhetskultur även bör inbegripa de lokala och regionala myndigheternas personal.

44. ReK anser att man bör pröva om en kodifiering av den europeiska polislagstiftningen skulle underlätta gränsöverskridande insatssamarbete inom EU.

45. Utan att ifrågasätta den interna befogenhetsfördelningen i de olika medlemsstaterna, vill vi tillägga att det bör finnas en mekanism som gör det möjligt för de lokala och regionala myndigheter som deltar aktivt i den egentliga tillämpningen av EU:s lagstiftning på områdena säkerhet och polisiära frågor att få rimlig och reglerad tillgång till de samarbets- och informationsmekanismer som EU har inrättat (7).

46. Det är viktigt att de tekniska hjälpmedlen effektiviseras och får en utökad användning i syfte att säkerställa säkerheten och friheten för personer som utövar sin rätt till rörlighet, men vi har förståelse för människors oro över att dessa systems snabba utveckling utan utvärdering.

47. Vi instämmer i att det finns behov av att diskutera informationssystemens utformning i syfte att göra dem bättre och effektivare, minimera kostnaderna och maximera nyttan.

(7) Det är särskilt viktigt att det finns garantier om en snabb tillgång till de databaser som anges i rådets beslut 2008/615/JHA av den 23 juni om ett fördjupat gränsöverskridande samarbete, särskilt när det gäller att bekämpa terrorism och gränsöverskridande brottslighet.

48. De lokala och regionala myndigheternas personal bör delta i diskussionerna om forskning och utveckling på säkerhetsområdet och om det eventuella inrättandet av en fond för inre säkerhet.

49. För att kunna ta itu med problem som påverkar medborgarnas säkerhet, exempelvis terrorism, organiserad brottslighet, i synnerhet människohandel, narkotikahandel och sexuellt utnyttjande av minderåriga, är förebyggande åtgärder lika viktiga som straffpåföljder. Vi vill påminna kommissionen om de lokala och regionala aktörernas avgörande roll när det gäller att utveckla strategier för att förebygga brottslighet.

50. Vi välkomnar att det politiska och rättsliga samarbetet ska göras mer effektivt, och vi anser att de lokala och regionala myndigheterna bör spela en viktigare roll i kampen mot gräns överskridande, organiserad brottslighet, mot bakgrund av att brotten i närmiljön allt mer hänger samman med organiserad internationell brottslighet.

51. Det är mycket viktigt att alla framsteg i kampen mot brottsligheten åtföljs av ansträngningar att skydda rätten till rättsligt försvar och att införa gemensamma rättsliga minimigarantier för de åtalade, vilka bör omfatta frågor som oskuldspresumtion och tillfälligt omhändertagande.

52. Kommittén instämmer i att skyddet av EU:s yttre gränser är av grundläggande betydelse när det gäller att garantera säkerhet och fri rörlighet inom unionen, och stöder uttalandet om absolut respekt för de mänskliga rättigheterna och det internationella skyddet vid utformningen av den europeiska strategin för integrerad förvaltning av de yttre gränserna. Det är emellertid oroande att meddelandet innehåller få konkreta förslag, och vi vill betona att Europa är ett område med frihet och rättigheter, vilket man måste ta hänsyn till i det fortsatta arbetet med denna fråga.

53. Kommissionen uppmanas att utarbeta oberoende utvärderingsmekanismer för det operativa samarbetet mellan medlemsstaterna (Frontex) samt tillhörande samarbete med tredjeländer, särskilt med avseende på ingrepp i de grundläggande rättigheterna för EU-medborgare och tredjelandsmedborgare, innan några nya instrument införs.

54. Vi påminner medlemsstaterna om att kontroll och övervakning av sjögränserna inte får innebära att man försummar de grundläggande skyldigheterna när det gäller sjöräddning.

55. De existerande informationssystemen (SIS II och VIS) bör utvecklas fullt ut och utvärderas innan man inför några förändringar eller inrättar nya instrument. Att meddelandet inte innehåller någon information om översyn och kontroll av användningen av biometriska uppgifter i dessa system ger anledning till oro.

56. Kommittén är också bekymrad över upprättandet av ett elektroniskt register för inresor till och utresor från medlemsstaternas territorium och möjligheten att inrätta ett europeiskt system för förhandsresetillstånd, vilket skulle kunna skada de grundläggande rättigheterna, särskilt personuppgiftsskyddet.

57. Man bör stärka samarbetsstrategierna i syfte att främja informationsutbytet och samarbetet mellan polis- och tullmyndigheterna.

58. Oavsett vilka nya instrument som planeras, till exempel den gemensamma europeiska Schengenviseringen, bör dessa utvecklas så effektivt som möjligt och hänsyn bör tas till personuppgiftsskyddet och integritetsskyddet.

59. Vi stöder ansträngningarna att förbättra samarbetet mellan Europol och Eurojust så att utredningen av den gränsöverskridande organiserade brottsligheten kan föras framåt.

60. Kommittén delar oron över de hot som kommissionen nämner, och framhåller att de lokala och regionala myndigheterna skulle kunna bidra till att spåra och påvisa kriminell verksamhet.

61. Vi uppmanar kommissionen att utarbeta särskilda handlingsplaner för att bekämpa människohandel och att integrera denna insats i förbindelserna med tredjeländer.

62. Det är oroväckande att antalet brott som rör sexuellt utnyttjande av barn och barnpornografi på internet har ökat⁽⁸⁾. Kommittén vill framhålla att straffåtgärder bör åtföljas av informations- och utbildningsinsatser till allmänheten beträffande dessa brott.

63. De lokala och regionala myndigheterna kan spela en viktig roll när det gäller att utveckla förebyggande strategier för att skydda minderårigas värdighet och rättigheter, särskilt barn som befinner sig i en utsatt situation och barn utan medföljande vuxen⁽⁹⁾.

64. Vi måste göra framsteg i kampen mot IT-brottsligheten och den ekonomiska brottsligheten. Samordnings- och samarbetsmekanismerna på dessa områden måste förbättras, eftersom brottet inte alltid sker i det land där det utreds.

⁽⁸⁾ Mot bakgrund av sitt engagemang i fråga om sexuellt utnyttjande av barn och barnpornografi kommer Regionkommittén under de närmaste månaderna att lägga fram ett yttrande om rambeslut 2004/68/RIF av den 22 december 2003 om bekämpande av sexuellt utnyttjande av barn och barnpornografi.

⁽⁹⁾ Se Regionkommitténs yttranden om "Lokalt och regionalt samarbete för att förhindra övergrepp på och vanvård av barn och ungdomar i Europeiska unionen" (CdR 225/1999 fin) och "Mot en EU-strategi för barnets rättigheter" (CdR 236/2006 fin).

65. Vi påminner kommissionen om att de lokala och regionala myndigheterna kan spela en viktig roll i kampen mot korruption och förfälskning samt vid utarbetandet av EU:s strategi mot narkotika.

66. Terroristhotet är ett av de problem som EU-medborgarna oroar sig mest över, och det är därför beklagligt att kommissionen inte nämner de lokala och regionala myndigheternas betydelse när det gäller att begränsa detta hot, i synnerhet i fråga om att bekämpa våldspräglad radikaliserings.

67. Vi befarar att de förebyggande mekanismer som anges i meddelandet kommer att kriminalisera vissa etniska eller religiösa grupper men inte påverka de egentliga orsakerna till terroristhandlingar.

68. Samtliga politiska, sociala och ekonomiska faktorer som medverkar till att det politiska våldet ökar hos en rad olika grupper bör analyseras innan man fokuserar på deras olika nationella, etniska eller religiösa bakgrund, eftersom detta annars kan förstärka rasismen och främlingsfientligheten.

Ett solidariskt Europa i migrations- och asylfrågor

69. Regionkommittén upprepar att Europeiska unionen bör utforma en reell, europeisk invandringspolitik som baseras på solidaritet, ömsesidigt förtroende och delat ansvar mellan medlemsstaterna, samtidigt som man värnar den befintliga befogenhetsfördelningen, fullt ut utnyttjar sina befogenheter på detta område och respekterar subsidiaritetsprincipen.

70. De lokala och regionala myndigheterna befinner sig i frontlinjen vid genomförandet av invandrings- och asylpolitiken och bör reagera först av alla med tanke på de sociala och ekonomiska konsekvenserna av migrationsströmmarna på deras territorier.

71. ReK uppmanar EU-medlemsstaterna att dela på ansvaret för att ta emot och integrera flyktingar och att inrätta en mekanism för omfördelning mellan medlemsstaterna.

72. Kommissionen uppmanas att förbättra samordningen av de olika befintliga instrumenten och utarbeta handlingsplaner på migrations- och asylområdet, vilka bör grundas på respekt för de grundläggande rättigheterna och friheterna.

73. Kommittén välkomnar prioriteringen av en övergripande strategi i migrationsfrågor och att man lägger stor vikt vid att främja ett balanserat, genuint partnerskap med ursprungs- och transitländerna när det gäller att hantera migrationsströmmarna på ett organiserat sätt.

74. ReK påminner om att EU på ett bättre sätt bör matcha den ekonomiska invandringen med medlemsstaternas behov av arbetskraft, och kommittén efterlyser ett gemensamt flexibelt mottagningssystem där medlemsstaterna kan fastställa hur många icke-EU-medborgare som ska få komma in.

75. Det är emellertid oroväckande att en ökad solidaritet reduceras till en nyttoinriktad och selektiv invandring, baserad på behovet av högt kvalificerade invandrare på den europeiska arbetsmarknaden.

76. Det krävs en bättre samordning mellan EU:s invandrings- och utrikespolitik. ReK anser att samarbete och dialog med tredjeländer är nödvändigt både för att bekämpa olaglig invandring och fokusera på laglig invandring. Investeringar i ekonomin i dessa tredjeländer är ett effektivare verktyg för att hjälpa människor som har för avsikt att migrera av ekonomiska orsaker. Lokala och regionala myndigheter har en mycket viktig roll att spela i detta sammanhang, särskilt de som geografiskt ligger närmast eller har de närmaste förbindelserna till tredjeländer, genom att de kan fungera som plattformar för EU:s samarbete med dessa länder.

77. Den lokala diplomatin bör stärkas med avseende på utarbetandet av handlingsplanen för programmet för ett område med frihet, säkerhet och rättvisa, eftersom de lokala och regionala myndigheterna i hög grad kan bidra till att förbättra relationer och levnadsvillkor i ursprungs- och transitstäderna och ursprungs- och transitregionerna.

78. Instrumenten inom invandringspolitiken bör användas på ett konsekvent sätt, och initiativ som exempelvis partnerskapen för rörlighet och deras negativa konsekvenser för ursprungs länderna bör utvärderas innan nya avtal ingås.

79. Vi instämmer i att den ekonomiska invandringen inom EU måste hanteras på ett bättre sätt och stöder utvecklingen av en strategi baserad på den europeiska plattformen för dialog, som omfattar lokala, regionala och nationella aktörer på gemenskapsnivå och som respekterar medlemsstaternas befogenheter när det gäller att bestämma hur många tredjelandsmedborgare som får tillstånd att invandra av sysselsättningsskäl, samt garanterar dem anständiga arbetsvillkor⁽¹⁰⁾.

(10) Se yttrandet "En helhetsstrategi för migration: Utvecklingen av den europeiska arbetskraftsinvandringspolitiken och dess roll i förbindelserna med tredje land" (CdR 296/2007 fin).

80. Kommittén välkomnar initiativet att inrätta ett observationsorgan med uppgift att analysera och öka förståelsen av migrationsfenomenet och påpekar att man måste undvika att initiativet kommer i konflikt med redan befintliga initiativ. Behovet av att strukturera och optimera de instrument som redan finns på detta område blir allt mer angeläget.

81. Förslaget om en invandringskodex bör, trots sina uppenbara fördelar, analyseras noga, särskilt som direktivet om ett enhetligt ansökningsförfarande för ett kombinerat tillstånd för tredjelandsmedborgare att vistas och arbeta på en medlemsstats territorium ännu inte antagits. Det innehåller en rad gemensamma bestämmelser för arbetstagare från tredjeländer som är lagligen bosatta i en medlemsstat. Man måste se till att det inte skapar förvirring och underminerar de befintliga rättigheterna och garantierna för tredjelandsmedborgare som är bosatta i EU.

82. Vi välkomnar det faktum att kommissionen framhåller de lokala och regionala myndigheternas roll för integrationen av invandrare⁽¹¹⁾, och inser behovet av en omfattande debatt om integrationen i Europa. I detta sammanhang vill kommittén på nytt framhålla att integrationspolitiken inte får utgöra ett dolt invandringspolitiskt kontrollinstrument som leder till fler villkor för familjeåterförening. Integrationspolitiken måste syfta till att underlätta den sociala, ekonomiska, kulturella och samhällsliga integrationen av invandrare när de bosatt sig inom en medlemsstats territorium.

83. Vi anser att det är absolut nödvändigt att de lokala och regionala organen och Regionkommittén deltar i utarbetandet av de årliga och fleråriga prioriteringarna för Europeiska fonden för integration av tredjelandsmedborgare, och att man ser till att medlemsstaterna fördelar fondens resurser på ett korrekt sätt till de lokala och regionala myndigheterna.

84. Kommittén uppmanar medlemsstaterna att låta de lokala och regionala myndigheterna delta i nästa ministerkonferens om integration, som kommer att äga rum i början av 2010 under det spanska ordförandeskapet, samt att förbättra samarbetsmekanismerna med plattformar som exempelvis den framtida ARLEM i samband med migrationsfrågor.

85. EESK delar kommissionens uppfattning att illegalt arbete och människohandel är mycket viktiga faktorer i samband med den olagliga invandringen till Europa och uppmanar medlemsstaterna att utarbeta gemensamma strategier för att bekämpa dessa problem.

86. Antagandet av direktivet om återvändande inger oro och gör det nödvändigt att övervaka att det genomförs på ett effektivt sätt. Kommittén uppmanar kommissionen att noga övervaka att genomförandet av direktivet om återvändande, som träder i kraft i december 2010, sker i överensstämmelse med stadgan om de grundläggande rättigheterna.

(11) Se slutsatserna från ReK:s seminarium om städernas och regionernas roll när det gäller att integrera invandrare ("The role of the cities and regions in integrating immigrants"), Aten, 16 oktober 2008 (CdR 323/2008 fin).

87. EESK vill påpeka att man inte kan tala om frivilligt återvändande om man inte utvecklar mekanismer för en dialog med ursprungsländerna för att säkra att återvändandet är någorlunda hållbart och att inga nya migrationsprojekt inleds.

88. Fenomenet minderåriga invandrare utan medföljande vuxen måste ägnas större uppmärksamhet och tas upp som en särskild punkt i Stockholmsprogrammet. EESK vill även påtala behovet av att man främjar solidaritet och ansvar och att myndigheterna på regional och nationell nivå samt EU-nivå delar på de kostnader som uppstår i samband med detta fenomen. Kommissionen bör föreslå hårdare straff för de nätverk som bedriver människohandel med barn.

89. Kommissionen bör säkerställa att mekanismerna i medlemsstaternas asylsystem är förenliga med inrättandet av ett gemensamt europeiskt asylsystem baserat på Genèvekonventionen och övriga internationella instrument på detta område. Kommittén varnar för att ingå nya återtagandeavtal med stater som inte undertecknat Genèvekonventionen.

90. Eftersom antalet beviljade asylärenden skiljer sig kraftigt åt mellan medlemsstaterna rekommenderar vi att det gemensamma europeiska asylsystemet ses över för att ansvaret för prövningen av asylansökan ska ligga hos den medlemsstat där ansökan har lämnats in, så att solidariteten mellan medlemsstaterna alltid garanteras.

91. Kommissionen uppmanas att säkerställa att den europeiska byrån för stöd till samarbete i asylfrågor fungerar smidigt samt att involvera de lokala och regionala myndigheterna i verksamheten liksom Regionkommittén när ärendenas lokala och regionala dimension så kräver.

92. Integrationen av flyktingar och personer som åtnjuter internationellt skydd är en mycket viktig fråga för de lokala och regionala myndigheterna, och de bör därför delta i inrättandet av en mekanism för intern omplacering.

93. Vi vill se framsteg i undersökningen av om en gemensam handläggning av asylansökningar är genomförbar och instämmer med kommissionen i att det behövs en ny grundlig översyn av Europeiska flyktingfonden, i vilken de lokala och regionala myndigheterna bör delta mer aktivt.

94. Kommittén framhåller att medlemsstaterna i enlighet med subsidiaritetsprincipen måste involvera de lokala och regionala myndigheterna i utarbetandet av strategier för inrättandet av ett område med frihet, säkerhet och rättvisa.

95. Slutligen måste Stockholmsprogrammets handlingsplan vara trovärdig, vilket innebär att den bör åtföljas av ökade anslag till området med frihet, säkerhet och rättvisa. Detta kommer att kräva att de interna finansiella instrumenten samordnas med instrumenten för EU:s förbindelser med tredjeländer.

Bryssel den 7 oktober 2009.

*Regionkommitténs
ordförande*

Luc VAN DEN BRANDE

III

(Förberedande akter)

REGIONKOMMITTÉN

81:A PLENARSESSIONEN DEN 5–7 oktober 2009

Yttrande från Regionkommittén om ”Ett europeiskt järnvägsnät för konkurrenskraftig godstrafik”

(2010/C 79/09)

REGIONKOMMITTÉNS STÅNDPUNKT

- Regionkommittén välkomnar den rättsakt som reglerar hur ett europeiskt järnvägsnät för konkurrenskraftig godstrafik ska fungera. Syftet är att inrätta ett effektivt godstransportnät genom att utnyttja eller bygga ut den befintliga infrastrukturen på ett intelligent sätt.
- Kommittén anser att ett konsekvent genomförande av principerna i ovan nämnda rättsakt snabbt skulle öka effektiviteten i järnvägstrafiken som är det miljövänligaste och säkraste transportmedlet, så att det kan konkurrera med andra transportslag med avseende på effektivitet.
- ReK anser att de järnvägsgodskorridorer som inrättas bör kopplas samman med andra transportmedel genom lämpliga terminaler för både land-, vatten- och lufttransporter, inbegripet inlandshamnar.
- Regionkommittén vill rikta uppmärksamheten på utvecklingen av logistikcentrum där lokala och regionala myndigheter är involverade. Dessa bör beaktas när man inrättar ett europeiskt järnvägsnät för konkurrenskraftig godstrafik. De lokala och regionala myndigheterna bör göras delaktiga i planering och utveckling av sådana logistikcentrum.
- Kommittén vill rikta uppmärksamheten på vissa punkter i förordningen som kan leda till mer onödig byråkrati i det europeiska järnvägsnätets ledningssystem.
- Kommittén understryker att godstransport på järnväg är relativt miljövänlig, säker och kan, om dess konkurrenskraft ökas, bli ett alternativ till mer energiintensiva, mindre människovänliga samt farligare transportslag.
- Regionkommittén understryker att ett europeiskt järnvägsnät för godstrafik förutsätter en internationell struktur som kan stimulera samordning mellan medlemsstaterna och infrastruktur förvaltarna i de olika transportkorridorerna. Detta organ bör kräva av medlemsstaterna att de genomför sitt åtagande när det gäller att inrätta korridorer.

Föredragande: Witold Krochmal (PL-UEN-AE), borgmästare i Wołów

Referensdokument

Förslag till Europaparlamentets och rådets förordning om ett europeiskt järnvägsnät för konkurrenskraftig godstrafik

KOM(2008) 852 slutlig

I. POLITISKA REKOMMENDATIONER

INLEDNING

1. Förslaget till Europaparlamentets och rådets förordning om ett europeiskt järnvägsnät för konkurrenskraftig godstrafik antogs mot bakgrund av behovet att skapa ett så säkert, effektivt och rent godstransportsystem som möjligt för medborgarna och de ekonomiska aktörerna.

2. I enlighet med vitboken om den gemensamma transportpolitiken från 2001 och med hänsyn till de aktuella strukturomvandlingarna i EU samt de ständiga utmaningar som EU-länderna ställs inför, bör man inrikta sig på utvecklingen av sammodalitet omfattande alla transportslag.

3. Inom väg- och luftfartstransporter har redan en rad åtgärder med positiva effekter vidtagits, men det återstår mycket att göra inom järnvägstransporternas område.

4. Förslaget lades fram efter brett samråd i medlemsländerna, bland järnvägsoperatörer, infrastrukturförvaltare, företrädare för näringsliv och befraktare.

5. Resultatet av detta var att man fastställde att inrättandet av internationella järnvägskorridorer för en konkurrenskraftig godstrafik på kort tid skulle bidra till att öka järnvägens konkurrenskraft och förbättra de makroekonomiska indikatorerna.

Politiska rekommendationer

6. Regionkommittén välkomnar den rättsakt som reglerar hur ett europeiskt järnvägsnät för konkurrenskraftig godstrafik ska fungera. Syftet är att inrätta ett effektivt godstransportnät genom att utnyttja eller bygga ut den befintliga infrastrukturen på ett intelligent sätt.

7. Kommittén anser att ett konsekvent genomförande av principerna i ovan nämnda rättsakt snabbt skulle öka effektiviteten i järnvägstrafiken som är det miljövänligaste och säkraste transportmedlet, så att det kan konkurrera med andra transportslag med avseende på effektivitet.

8. ReK anser att de järnvägsgodskorridorer som inrättas bör kopplas samman med andra transportmedel genom lämpliga terminaler för både land-, vatten- och lufttransporter, inbegripet inlandshamnar.

9. Regionkommittén vill rikta uppmärksamheten på utvecklingen av logistikcentrum där lokala och regionala myndigheter är involverade. Dessa bör beaktas när man inrättar ett europeiskt järnvägsnät för konkurrenskraftig godstrafik. De lokala och regionala myndigheterna bör göras delaktiga i planering och utveckling av sådana logistikcentrum.

10. Kommittén vill rikta uppmärksamheten på vissa punkter i förordningen som kan leda till mer onödig byråkrati i det europeiska järnvägsnätets ledningssystem.

11. Kommittén understryker att godstransport på järnväg är relativt miljövänlig, säker och kan, om dess konkurrenskraft ökas, bli ett alternativ till mer energiintensiva, mindre människo-vänliga samt farligare transportslag.

12. Regionkommittén anser att man bör inrikta åtgärderna på att förbättra effektiviteten i de europeiska järnvägstransporterna och öka konkurrenskraften genom att så snabbt som möjligt lösa de problem som nu finns, till exempel genom att

- förbättra samarbetet mellan infrastrukturförvaltarna och medlemsstaterna när det gäller att undanröja hindren vid gränspassager, genomföra investeringar samt förbättra samarbetet och samordningen mellan olika transportslag vad avser utnyttjandet av järnväg,

- utveckla och konstruera intermodala terminaler som omfattar järnvägstransporter samt göra dem effektivare genom att utnyttja den modernaste tekniken i förvaltningen av dem,

- tydligt förbättra interoperabiliteten,

- minimera de effektivitetsförluster som beror på den uppdelning av företag som marknadsöppningen leder till,

- bygg ut järnvägsnätet så att hela EU kopplas samman i såväl nord-sydlig som öst-västlig riktning.

13. I det sammanhanget bör man utnyttja de initiativ och det arbete som redan inletts på både nationell och internationell nivå när det gäller

- tillträde till och uttag av avgifter för infrastruktur,

- förvaltning av kapacitet och trafikstyrning i transportkorridorerna,
- järnvägssäkerhet,
- utveckling av driftskompatibiliteten i fråga om järnvägar.

Samtidigt behövs också

- en kapacitetsorienterad utbyggnad av järnvägsnätet,
- inrättande av nya effektiva omledningar av godstrafiken (på samma sätt som man leder vägtrafiken runt tätbebyggda områden) vid hårt belastade järnvägsknutpunkter.

14. Erfarenheterna av programmet för det transeuropeiska transportnätet (TEN-T), det europeiska järnvägssignalsystemet (ERTMS) och andra åtgärder som vidtagits hittills möjliggör i stor utsträckning ett snabbt och effektivt inrättande av ett europeiskt järnvägsnät för konkurrens kraftig godstrafik genom samverkans-effekter mellan olika åtgärder.

15. Ett europeiskt järnvägsnät för godstrafik förutsätter en internationell struktur som kan stimulera samordning mellan medlemsstaterna och infrastrukturförvaltarna i de olika transportkorridorerna. Detta organ bör kräva av medlemsstaterna att de genomför sitt åtagande när det gäller att inrätta korridorer.

16. Lämpliga EU-organ, medlemsstaterna eller lämplig ledningsstruktur måste arbeta vidare med att undanröja de begränsningar i funktionen som i dag finns och som försämrar effektiviteten och därmed också järnvägstransporternas konkurrenskraft, t.ex. följande:

- Undanröjande av språkliga hinder för gränsöverskridande transporter.
- Avsaknad av enhetliga utbildningsprogram för tågförare som omfattar de grundläggande principerna för järnvägs-transporter i hela EU.
- Avsaknad av gemensamma normer för säkerhet och lastkapacitet.
- Avsaknad av enhetligt utnyttjande av informations- och kommunikationsteknik (IKT) samt satellit- och radiosystem.
- Avsaknad av ett system för och ett entydigt civilrättsligt ansvar i samband med transportförsändelser i den intermodala transportkedjan.
- Ett stort antal tekniska och administrativa problem i samband med gränsöverskridande transporter i internationell järnvägstrafik.
- Undanröjande av flaskhalsar, framför allt i tätbebyggda områden, för att kunna separera godstrafik och persontrafik och öka järnvägens sammanlagda konkurrenskraft i den mån detta är tekniskt och planeringsmässigt möjligt.

- Varierande spårbredder.

— Brister i iakttagandet av punktlighetsnormer för transporterna, i synnerhet i fråga om kombinerade transporter, t.ex. järnväg-väg.

— Avsaknad av normer för optimala dimensioner och tåglängder med tanke på en ökning av transportkapaciteten och miljöskyddet.

17. Det vore önskvärt att införa en enhetlig standard för järnvägen, eftersom detta skulle sänka logistikkostnaderna, förbättra konkurrenskraften, öka tillgängligheten till marknaderna, stärka interoperabiliteten och säkra balansen mellan ekonomisk utveckling och miljöhänsyn. Införandet av standarder skulle också göra järnvägen till en integrerad del av företags nätverket inom EU, vilket skapar ett mervärde och bidrar till optimala processer för produktion, försörjning och distribution.

18. Om det inte går att delegera befogenheterna att undanröja barriärer bör EU eller medlems staterna direkt undanröja dessa begränsningar genom egna åtgärder.

19. Förvaltningsstrukturen för korridorerna bör inte vara alltför byråkratisk, den bör fungera flexibelt beroende på situationen på marknaden och vara motståndskraftig mot oönskade ingripanden från medlemsstaterna och EU-institutionerna.

20. Efterfrågan på transporttjänster bör avgöra hur många transportkorridorer för järnväg som inrättas i de enskilda länderna.

21. Inrättandet av ett europeiskt järnvägsnät för konkurrenskraftig godstrafik kan bara lyckas om det finns ett nära samarbete med de lokala och regionala myndigheter genom vilkas territorium transportnätets korridorer kommer att gå.

22. Samarbetet bör inbegripa både planering och samordning av investeringar i samband med nätet, liksom utnyttjande, reparationer och modernisering av järnvägstransportkorridorerna, med beaktande av befintlig infrastruktur och nuvarande transporter.

23. Det är viktigt att säkerställa att linjerna för godstransporter är av god kvalitet och tillförlitliga samt att trafiken sköts väl, men det är också viktigt att man fastställer principer för hur båda transportsätten på dessa spår som är avsedda för både godstrafik och passagerartrafik ska fungera och att hänsyn tas till lokala och regionala intressen. Det bör ske på så vis att de inte negativt påverkar invånarnas rörlighet och inte strider mot andra samhällsintressen.

24. Lämplig regional och lokal planering vad avser markanvändning med beaktande av korridorernas sträckning och terminalernas och omlastningsstationernas placering ökar i stor omfattning effektiviteten i nätet och bidrar samtidigt till en förbättring av städernas och regionernas ekonomi.

25. Det krävs åtgärder från de regionala och lokala myndigheternas samt medlemsstaternas sida i syfte att anpassa vägtrafiken till distribution och leverans till konsumenterna av varor som transporterats via järnväg.

26. De lokala och regionala myndigheterna har större möjlighet till samarbete och dialog med producenter och aktörer som utnyttjar järnvägstransport, de kan vad avser transporttjänster effektivt främja vissa tillvägagångssätt hos mottagarna i samband med valet av transport medel och vissa sträckningar. Detta säkerställer ett optimalt beteende hos företagen när de väljer transportmedel för sina produkter med avseende på miljövänlighet, tillförlitlighet och snabbhet samt naturligtvis konkurrenskraft vad avser priserna.

II. SLUTSATSER OCH REKOMMENDATIONER

27. Inrättandet av en inre marknad för järnvägstrafik är en nödvändig beståndsdel inom ramen för Lissabonstrategin och gemenskapens strategi för hållbar utveckling, och Regionkommittén konstaterar att förslaget till Europaparlamentets och rådets förordning är en viktig rättsakt som gör det möjligt för järnvägstrafiken att konkurrera med andra, mindre miljövänliga och mindre människovänliga transportslag. Inom ramen för tillämpningen bör man när man fastställer spårdragningen för den prioriterade godstrafiken ta lämplig hänsyn till den redan befintliga trafiken, till exempel personbefordran. Den nationella godstrafiken måste också principiellt likställas med den gränsöverskridande godstrafiken.

28. De lokala och regionala myndigheterna kommer att spela en viktig roll i genomförandet av förordningen eftersom de genom lämplig planering, kloka investeringar i vägnätet, i regionala järnvägar och hamnar i stor utsträckning kan öka järnvägs-transporternas effektivitet och konkurrenskraft.

29. Förvaltarna av järnvägskorridorerna samt de regionala och lokala myndigheterna måste tillsammans fastställa principer för transport av farligt gods.

30. Trots att beslutet om inrättande av en godskorridor ska granskas och godkännas på gemenskapsnivå måste man innan beslutet fattas, i samband med planering och samordning på nationell nivå, samråda med de lokala och regionala myndigheterna.

31. Ett sådant samråd bör kartlägga nödvändiga beståndsdelar i infrastrukturen i samband med inrättandet av korridorerna för att se till att deras sträckning inte kommer att påverka de lokalsamhällen som befinner sig längs korridorernas sträckning negativt och för att göra det enklare att välja de områden som lämpar sig bäst för korridorernas sträckning.

32. Det är absolut nödvändigt att se till att näten för höghastighetståg, konventionella tåg och lokaltåg för persontransporter existerar vid sidan om godstrafiknäten.

33. De fastställda parametrarna för järnvägsledningarna i transportkorridorerna innebär att man måste ses över planeringen av vägtrafiken och järnvägstrafiken i de lokalsamhällen där transportkorridorerna kommer att passera. Därför måste de lokala och regionala myndigheterna förses med lämpliga finansieringsinstrument som ger dem möjlighet att genomföra de investeringar och moderniseringar som blir nödvändiga då järnvägslinjerna byggs genom deras områden. Samtidigt måste man förenkla den rättsliga grunden för expropriering av mark för allmännyttiga ändamål, så att principen om rättvis ersättning för exproprierad mark inte står i vägen för planer på att modernisera eller anlägga leder och infrastruktur.

34. Dessa instrument bör stå till förfogande i tid för att de i kapitel II, artikel 3.3 i förordningen, fastställda obligatoriska tidsgränserna för genomförandet av de olika godskorridorerna ska kunna hållas.

35. De logistikcentrum som finns i dag och där de lokala och regionala myndigheterna är involverade bör utnyttjas effektivt och integreras i systemet med godskorridorerna för järnvägstrafik.

36. En sådan integrering av infrastruktur som förvaltas av lokala och regionala myndigheter bör i enlighet med artikel 4.2 i förordningen möjliggöra deltagande av företrädare för lokala och regionala myndigheter i ledningsorganen för transportkorridorerna.

37. Antalet godskorridorer i EU:s olika medlemsländer (se förordningens artikel 3) bör fastställas med hänsyn till den potentiella efterfrågan på transporttjänster, en analys av effektiviteten och de faktiska tekniska möjligheterna att genomföra åtgärderna inom fastställda tidsgränser.

38. Man bör avstå från att ange ett obligatoriskt antal transportkorridorer i EU:s olika medlemsstater med utgångspunkt i kriterier för antalet tonkilometer godstransport i berörda stat.

39. Den marknadsundersökning som nämns i artikel 5.3 i förordningen bör genomföras vid behov, en fråga som förvaltarna av korridoren bör avgöra. Mot den bakgrunden bör det inte vara obligatoriskt att utföra sådana undersökningar varje år, vilket anges i förordningen.

40. Under inledningsperioden efter införandet av förordningen måste alla lokaliseringsbeslut om järnvägskorridorer för godstrafik bygga på välgrundade skäl kopplade till effektivitet, tillgänglighet, kvalitet och infrastrukturens omfattning. Politiska skäl måste i möjligaste mån lämnas åt sidan.

41. Kommittén anser att man i samband med inrättandet av transportkorridorerna för järnvägs trafik bör kontrollera efterlevnaden av miljöskydds- och hälsonormerna, i synnerhet vad avser

buller, trafiksäkerhet och andra företeelser, normer som kan förebygga negativa effekter på människors miljö. I detta hänseende bör man prioritera frågan om att hälsan, levnads förhållandena och trafiksäkerheten inte får försämrats för de människor som lever vid järnvägskorridorerna.

42. Regionkommittén uppmanar kommissionen att så snabbt som möjligt genomföra förordningen, med beaktande av de synpunkter och rekommendationer som lagts fram i detta yttrande.

Bryssel den 7 oktober 2009.

*Regionkommitténs
ordförande*

LUC VAN DEN BRANDE

Yttrande från Regionkommittén om "Läkemedelspaketet"

(2010/C 79/10)

REGIONKOMMITTÉNS STÅNDPUNKT

- Regionkommittén betonar att patienternas behov och intresse alltid måste komma i första hand.- Regionkommittén anser att läkemedelsindustrins främsta uppgift är att mot bakgrund av kvalitets- och säkerhetskriterier utveckla läkemedel vars effektivitet och säkerhet har påvisats
- i kliniska försök och som uppfyller patienternas behov och ökar deras livskvalitet. Företagens investeringar ska därigenom inriktas på investeringar i forskning och utveckling.
- Regionkommittén bedömer att det är svårt att avgränsa en informationskanal till vad som definieras som hälsorelaterade publikationer. Vi föreslår därför att denna informationskanal tas bort utom när det handlar om information från patientorganisationer.
- Regionkommittén vill också se att förslaget beträffande förfalskade läkemedel inte försenar introduktionen av generiska läkemedel på marknaden.
- Regionkommittén uppmanar kommissionen att följa prisutvecklingen i syfte att se till att det föreslagna ackrediteringsförfarandet inte medför högre läkemedelspriser.
- Regionkommittén vill understryka att uppgiften för de regionala centrumen för läkemedelsövervakning inte ska begränsas till insamling av uppgifter utan även omfatta information och prevention, rådgivning och utvärdering av fördelar och risker. De regionala centrumen för läkemedelsövervakning medverkar vid hälsoövervakning och hälsokonferenser.

Föredragande: Susanna Haby (SE-PPE), kommunalråd i Göteborgs stad

Referensdokument

Förslag till Europaparlamentets och rådets förordning om ändring i fråga om information till allmänheten om receptbelagda humanläkemedel av förordning (EG) nr 726/2004 om inrättande av gemenskapsförfaranden för godkännande av och tillsyn över humanläkemedel och veterinärmedicinska läkemedel samt om inrättande av en europeisk läkemedelsmyndighet

KOM(2008) 662 slutlig – 2008/0255 (COD)

Förslag till Europaparlamentets och rådets direktiv om ändring i fråga om information till allmänheten om receptbelagda humanläkemedel av direktiv 2001/83/EG om upprättande av gemenskapsregler för humanläkemedel

KOM(2008) 663 slutlig – 2008/0256 (COD)

Förslag till Europaparlamentets och rådets förordning om ändring, när det gäller säkerhetsövervakning av humanläkemedel, av förordning (EG) nr 726/2004 om inrättande av gemenskapsförfaranden för godkännande av och tillsyn över humanläkemedel och veterinärmedicinska läkemedel samt om inrättande av en europeisk läkemedelsmyndighet

KOM(2008) 664 slutlig – 2008/0257 (COD)

Förslag till Europaparlamentets och rådets direktiv om ändring, när det gäller säkerhetsövervakning av humanläkemedel, av direktiv 2001/83/EG om upprättande av gemenskapsregler för humanläkemedel

KOM(2008) 665 slutlig – 2008/0260 (COD)

Meddelande från kommissionen till Europaparlamentet, rådets, Europeiska ekonomiska och sociala kommittén och Regionkommittén – Säkra, innovativa och tillgängliga läkemedel: en förnyad vision för läkemedelssektorn

KOM(2008) 666 slutlig

Förslag till Europaparlamentets och rådets direktiv 2001/83/EG för att förhindra att läkemedel som är förfalskade med avseende på identitet, historia eller ursprung kommer in i den lagliga distributionskedjan

KOM(2008) 668 slutlig

I. POLITISKA REKOMMENDATIONER

REGIONKOMMITTÉNS STÅNDPUNKT

Allmänna kommentarer

1. Regionkommittén välkomnar i huvudsak de initiativ som kommissionen behandlar i läkemedelspaketet. ReK har i tidigare yttranden ⁽¹⁾ efterlyst en läkemedelspolitik från GD Näringsliv som är mer samordnad med den folkhälsopolitik som föreslås av

⁽¹⁾ I sitt yttrande av den 9–10 april 2008 om vitboken "Tillsammans för hälsa: Strategi för EU 2008–2013" noterade Regionkommittén att frågan om läkemedel inte hade tagits upp i den föreslagna strategin, och förespråkade att denna fråga skulle bli föremål för en ingående granskning.

GD Hälsa och konsumentskydd. Lagförslaget om säkerhetsövervakning och förslaget om att samla kunskap om biverkningar på ett mer effektivt sätt anser vi gagnar folkhälsoskyddet i EU.

2. Regionkommittén vill betona vikten av att användningen av läkemedelsbehandlingar sker på ett etiskt, medicinskt och ekonomiskt försvarbart sätt. Målet ska vara att rätt patienter får rätt läkemedel, i rätt tid och i rätt dos, för att därmed få ett så bra resursutnyttjande som möjligt. Patienternas behov och intresse måste alltid komma i första hand.

3. Regionkommittén anser att de lokala och regionala myndigheterna är direkt berörda av förslaget till direktiv, eftersom det i många medlemsstater är de lokala och regionala myndigheterna som har befogenhet i fråga om hälso- och sjukvårdstjänster. Denna lokala och regionala roll har inte beaktats i kommissionens förslag. Subsidiaritetsprincipen måste bevaras.

4. Regionkommittén välkomnar kommissionens inriktning på åtgärder för att minska de skadliga konsekvenserna av läkemedel på miljön. Dessa kan dock förtydligas.

Meddelande: Säkra, innovativa och tillgängliga läkemedel: en förnyad vision för läkemedelssektorn KOM(2008) 666 slutlig

5. Regionkommittén inser att den EU-baserade läkemedelsindustrin spelar en roll både för näringslivet och som vetenskaplig bas för hälso- och sjukvården.

6. Regionkommittén vill understryka behovet av balans mellan konkurrenskraft och folkhälsopolitik.

7. Regionkommittén anser att alla aktörer ska försäkra sig om att biosimilar (biologiska läkemedel som godkänts genom ett förfarande som delvis liknar det som används för generiska läkemedel) och generika (generika eller generiska läkemedel är läkemedel som inte åtnjuter patentskydd) ska vara tillgängliga skyndsamt efter patentutgång, vara av en för patienten felfri kvalitet och vara tillverkade enligt höga standarder.

8. Regionkommittén vill rekommendera kommissionen att beakta slutsatserna i branschutredningen av läkemedelssektorn (2).

Information till allmänheten om receptbelagda läkemedel KOM(2008) 663 slutlig och KOM(2008) 662 slutlig

9. Regionkommittén delar uppfattningen att allmänheten är, och kommer att bli, alltmer intresserad av beslut som rör den egna hälsan.

10. Regionkommittén anser att läkemedelsindustrins främsta uppgift är att mot bakgrund av kvalitets- och säkerhetskriterier utveckla läkemedel vars effektivitet och säkerhet har påvisats i kliniska försök och som uppfyller patienternas behov och ökar deras livskvalitet. Företagens investeringar ska därigenom inriktas på investeringar i forskning och utveckling.

11. Regionkommittén vill uppmana läkemedelsföretagen att fullgöra sitt åtagande att förbättra kvaliteten och informationen på förpackningar och se till att utformningen blir mer tillgänglig och begriplig på mer än ett gemenskapspråk, i enlighet med gällande lagstiftning om att främja bättre praxis när det gäller användning av läkemedel. Dessa företag bör också uppmanas att införa ett system som gör det möjligt att säkerställa läkemedels och ämnens spårbarhet.

12. Regionkommittén ställer sig bakom att förbudet mot reklam för receptbelagda läkemedel kvarstår. "Marknadsföring" i media av sjukdomar och åkommor av läkemedelsföretag för att komma runt förbudet måste också kontrolleras. Läkemedelsföretagen ska endast få informera om receptbelagda läkemedel genom

fastslagna kvalitetskriterier och via på förhand givna informationskanaler. Information via TV, radio och andra kommunikationskanaler som inte angivits på förhand ska inte vara tillåten.

13. Regionkommittén anser att läkemedelsindustrins information ska vara kvalitetssäkrad och med iakttagande av nationell lagstiftning förhandsgranskad antingen av medlemsstaten, där läkemedlet är godkänt, eller på EU-nivå, för centralt godkända läkemedel. Medlemsstaten avgör själv lämpligt övervakningssystem för att tillse att regelverket följs för de läkemedel som är ömsesidigt godkända enligt 2001/83/EG. De centralt godkända läkemedlen övervakas enligt förordning (EG) 726/2004 på EU-nivå.

14. Regionkommittén bedömer att det är nödvändigt att slopa undantaget för reklam för vaccinationskampanjer och andra kampanjer till förmån för folkhälsan. Information om dessa läkemedel bör omfattas av samma regelverk som andra receptbelagda läkemedel. Kommittén anser att undantaget från reklamförbudet fortsättningsvis endast ska avse reseprofylaxvacciner.

15. Regionkommittén vill stärka och främja den roll som lokal vårdpersonal spelar när det gäller att tillhandahålla information och klargöra rollfördelning bland olika aktörer. Att informera patienter och samtidigt se till att deras behov uppfylls lägger grunden för ett förtroendeförhållande som utgör kärnan i sjukvården.

16. Regionkommittén vill peka på vikten av att information om såväl risk som nytta med avseende på ett läkemedel framkommer. ReK anser att detta är en grundläggande innebörd av att läkemedelsföretagens information ska vara icke-säljande.

17. Regionkommittén vill säkerställa att myndigheternas eller hälso- och sjukvårdens informationskanaler även framöver får innehålla information om receptbelagda läkemedel samt jämförelser mellan olika behandlingsalternativ.

18. Regionkommittén bedömer att det är svårt att avgränsa en informationskanal till vad som definieras som hälsorelaterade publikationer. Vi föreslår därför att denna informationskanal tas bort utom när det handlar om information från patientorganisationer.

19. Regionkommittén vill betona vikten av att tolkningen av direktivet inte väsentligt skiljer sig åt mellan medlemsländerna. Kommissionen bör därför sammanställa och delge medlemsländerna praxis för övervakningssystem.

20. Regionkommittén anser att detaljhandelns möjlighet att informera om receptbelagda läkemedel måste analyseras vidare av kommissionen.

(2) Branschutredning om läkemedelssektorn, Preliminär rapport (arbetsdokument från GD Konkurrens), den 28 november 2008.

Förhindra att läkemedel som är förfalskade med avseende på identitet, historia eller ursprung kommer in i den lagliga distributionskedjan KOM(2008) 668 slutlig

21. Regionkommittén stödjer förslag om att inrätta ett samordnat nätverk som omfattar alla parter som berörs av läkemedelsförfalskning i syfte att underlätta identifiering av förfalskade läkemedel och förhindra att de kommer in i läkemedelskedjan, samt att strama upp ansvarstagandet för säljare och köpare.

22. Regionkommittén uppmanar kommissionen att även ta initiativ till åtgärder för att komma till rätta med problemet med förfalskade läkemedel, också utanför den legala distributionskedjan. I direktivet regleras att lagstiftningen endast omfattar läkemedel som är avsedda för försäljning i medlemsstaterna⁽³⁾.

23. Regionkommittén anser att kunskapen och medvetenheten hos allmänheten om riskerna med och eventuella efterverkningar av läkemedel utanför den legala distributionskedjan bör förbättras.

24. Regionkommittén anmodar kommissionen att vidta nödvändiga åtgärder för att garantera fullständig spårning av läkemedel, i synnerhet genom godkännande för samtliga läkemedelsförpackningar på europeisk nivå.

25. Vi stödjer den fortsatta möjligheten till säker parallellhandel med läkemedel, eftersom sådan handel pressar läkemedelspriserna.

26. Regionkommittén vill också tillse att förslaget inte försenar introduktionen av generiska läkemedel på marknaden.

27. Regionkommittén uppmanar kommissionen att följa prisutvecklingen i syfte att tillse att det föreslagna ackrediteringsförfarandet inte medför högre läkemedelspriser. ReK vill erinra om att de åtgärder som vidtas måste utformas för att uppnå balans mellan ökad säkerhet och ökade kostnader.

28. Kommittén anmodar kommissionen att i samråd med medlemsstaterna verka för utformningen av en internationell konvention om bekämpning av läkemedelsförfalskning i avsikt att införa strängare straff för läkemedelsförfalskning eller, alternativt, utarbeta ett tilläggsprotokoll till Palermokonventionen om organiserad brottslighet.

Säkerhetsövervakning av humanläkemedel KOM(2008) 664 slutlig och KOM(2008) 665 slutlig

29. Regionkommittén välkomnar ändringar i gemenskapslagstiftningen i riktning mot en stärkning av läkemedelslagstiftningssystemet.

(3) 2001/83/EG artikel 2: "Bestämmelserna i detta direktiv skall gälla sådana läkemedel som är avsedda för människor och för försäljning inom medlemsstaterna".

30. Regionkommittén anser att rapportering av biverkningar från såväl patienter som hälso- och sjukvården alltid bör uppmuntras. Personer som arbetar inom vården är skyldiga att meddela alla biverkningar från läkemedel som de är medvetna om. Detta är extra viktigt avseende läkemedel som godkänts på vissa villkor. Ett sätt att förtydliga detta för patienten är att använda sig av en gemensam symbol på förpackningen eller av ett överenskommet system med symboler samt att säkerhetsinformationen tillhandahålls på mer än ett gemenskapsspråk.

31. Regionkommittén anser att hälso- och sjukvården bör kunna initiera en säkerhetsgenomgång av ett läkemedel samt få tillgång till uppgifterna i den europeiska databasen kring biverkningar genom de regionala eller nationella centrumen för läkemedelsövervakning.

32. Regionkommittén anser att de regionala centrumen för läkemedelsövervakning ska integreras i vårdsystemet och utgöra de viktigaste kontaktpunkterna för patienter som vill ha läkemedelsinformation.

33. Regionkommittén anser att uppgifter om biverkningar först måste undersökas i en grundlig studie som godkänns av de berörda myndigheterna innan de offentliggörs och förmedlas till patienterna.

34. Regionkommittén vill understryka att uppgiften för de regionala centrumen för läkemedelsövervakning inte ska begränsas till insamling av uppgifter utan även omfatta information och prevention, rådgivning och utvärdering av fördelar och risker. De regionala centrumen för läkemedelsövervakning medverkar vid hälsoövervakning och hälsokonferenser. Målet måste dessutom vara att stärka samarbetet mellan läkare, apotekare och självhjälpgrupper i läkemedelsfrågor.

35. Regionkommittén bedömer att de föreslagna förändringarna av bipacksedeln, framför allt kring noggrann övervakning av biverkningar för vissa läkemedel, medverkar till att dess innehåll förändras snabbare. Detta kan leda till inaktuella bipacksedlar för patienten, vilket kan leda till missvisande eller felaktig information till patienten. Den långsiktiga målsättningen bör vara att en dagsaktuell bipacksedel bifogas vid uthämtandet av läkemedlet. Vårdpersonalen bör informera patienten om biverkningar som ännu inte har hunnit införas på bipacksedeln om det mot bakgrund av patientens särskilda situation betraktas som nödvändigt.

36. Regionkommittén anser inte att förslaget om att införa en sammanfattning av bipacksedeln en ruta som omges av en svart ram bör införas. Detta eftersom en sådan kan riskera att patienten enbart fokuserar på informationen i den rutån.

II. ÄNDRINGSREKOMMENDATIONER

Ändringsförslag 1

KOM(2008) 663 slutlig – Artikel 1 – punkt 2

Kommissionens textförslag	ReK:s ändringsförslag
Direktiv 2001/83/EG ska ändras på följande sätt: Artikel 88.4 ska ersättas med följande: "(...) 4. Det förbud som fastställs i punkt 1 ska inte gälla vaccinationskampanjer och andra kampanjer till förmån för folkhälsan som utförs av branschen och som är godkända av de behöriga myndigheterna"	Direktiv 2001/83/EG ska ändras på följande sätt: Artikel 88.4 ska ersättas med följande: "(...) 4. Det förbud som fastställs i punkt 1 ska inte omfatta reseprofylaxvacciner. inte gälla vaccinationskampanjer och andra kampanjer till förmån för folkhälsan som utförs av branschen och som är godkända av de behöriga myndigheterna. "

Motivering

Vacciner bör omfattas av samma regelverk som andra receptbelagda läkemedel. Undantaget för reklam för vaccinkampanjer och andra kampanjer till förmån för folkhälsan bör begränsas till reseprofylaxvacciner. I den nuvarande europeiska lagstiftningen finns det ett undantag från det generella reklamförbudet för just vaccinkampanjer. I kommissionens förslag vill de göra det möjligt för läkemedelsindustrin att informera om kampanjer till förmån för folkhälsa. Bedömningen är att det nuvarande undantaget har lett till att läkemedelsföretag informerar kring sina vacciner på ett sätt som upplevts som påträngande med ett tydligt säljbudskap. Att då som kommissionen föreslå utöka detta undantag till att även omfatta "andra kampanjer till förmån för folkhälsan" finns risk att det skulle undergräva det reklamförbud som finns för receptbelagda läkemedel. Detta för att det är svårt att avgränsa vad som ingår i begreppet "andra kampanjer till förmån för folkhälsan".

Vetenskapliga genombrott gör att antalet vacciner i framtiden kommer att öka t.ex. i form av terapeutiska vacciner. Det innebär att skillnaderna mellan vaccin och konventionella läkemedel kommer att minska i framtiden. Vaccination av befolkning utgör en viktig del i hälsoarbete. Medlemsländerna har i dag olika rutiner för sina vaccinationsprogram. För att göra en samlad bedömning av risk/nytta samt bästa utnyttjande av vårdens resurser bör bedömningen för information kring vaccinkampanjer ligga hos samhället och inte enskilda läkemedelsföretag.

Ändringsförslag 2

KOM(2008) 663 slutlig – Artikel 1 – punkt 5

Kommissionens textförslag	ReK:s ändringsförslag
Artikel 100b Följande typ av information om godkända receptbelagda läkemedel får spridas av innehavaren av godkännandet för försäljning till allmänheten eller delar av den: (...) c) an, pris samt sakliga, informativa meddelanden och referensmaterial som till exempel kan gälla förändringar av förpackningar eller varningar ogynnsamma reaktioner. d) Medicinsk produktrelaterad information om vetenskapliga observationsstudier eller återföljande åtgärder för förebyggande och medicinsk behandling eller information som presenterar läkemedelsprodukten i samband med det tillstånd som ska förebyggas eller behandlas.	Artikel 100b Följande typ av information om godkända receptbelagda läkemedel får spridas av innehavaren av godkännandet för försäljning till allmänheten eller delar av den: (...) c) Information om läkemedlets miljöinverkan de miljörisker, som är förbundna med missbruk eller felaktigt bruk av läkemedlet som inte omfattas av sammansattningen av produktens viktigare egenskaper. pris samt sakliga, informativa meddelanden och referensmaterial som till exempel kan gälla förändringar av förpackningar eller varningar ogynnsamma reaktioner. d) Medicinsk produktrelaterad information om vetenskapliga observationsstudier eller återföljande åtgärder för förebyggande och medicinsk behandling eller information som presenterar läkemedelsprodukten i samband med det tillstånd som ska förebyggas eller behandlas.

Motivering

Termen "miljöinverkan" är alltför vag. Med en ökad uppmärksamhet på potentiellt skadliga effekter av läkemedel i miljön är termen "miljörisker" att föredra. Att använda termen "miljörisk" avspeglar mer adekvat den typ av miljöpåverkan som kommissionen önskar att reducera.

Bestämmelser ska utformas så att det tydligt framgår att endast innehållet i sammanfattningen av produktens egenskaper, märkning och bipacksedeln ska anses som information. Dessa uppgifter kan dock kompletteras med uppgifter om läkemedlets miljöeffekter. Artikel 100b d) är otydlig och bör utgå. Kommissionen har själv skrivit i en rapport ⁽⁴⁾ att icke- interventionsstudier "ofta är av bristfällig kvalitet och säljande".

Ändringsförslag 3

KOM(2008) 663 slutlig – Artikel 1 – punkt 5

Kommissionens textförslag	ReK:s ändringsförslag
<p>Artikel 100c</p> <p>Information om godkända receptbelagda läkemedelsprodukter som sprids av innehavaren av godkännandet för försäljning till allmänheten eller delar av den ska inte vara tillgänglig på radio eller television. Den ska endast vara tillgänglig via följande kanaler:</p> <p>(...) a) Hälsorelaterade publikationer enligt definition i den medlemsstat där de ges ut, med undantag för icke efterfrågat material som aktivt sprids till allmänheten eller delar av den.</p> <p>b) Webbplatser om läkemedelsprodukter, med undantag för icke efterfrågat material som aktivt sprids till allmänheten eller delar av den.</p>	<p>Artikel 100c</p> <p>Information om godkända receptbelagda läkemedelsprodukter som sprids av innehavaren av godkännandet för försäljning till allmänheten eller delar av den ska inte vara tillgänglig på radio eller television. Den ska endast vara tillgänglig via följande kanaler:</p> <p>(...) a) Hälsorelaterade publikationer enligt definition i den medlemsstat där de ges ut, med undantag för icke efterfrågat material som aktivt sprids till allmänheten eller delar av den.</p> <p>b) a) Webbplatser om läkemedelsprodukter, där informationen endast får omfatta de upplysningar som ges i läkemedlets bipacksedel och märkning, med undantag för Webbplatserna får inte innehålla icke efterfrågat material som aktivt sprids till allmänheten eller delar av den.</p>

Motivering

Begreppet "hälsorelaterade publikationer" är svårdefinierat och den informationskanalen ska därför tas bort. Det nuvarande förslaget innebär att varje medlemsland självt ska definiera vilka publikationer som ska innefattas och därigenom finns en uppenbar risk för såväl vid som olika tolkningar. Den nuvarande skrivningen aktualiserar frågan om definition av reklam och information.

⁽⁴⁾ Strategi för bättre skydd av folkhälsan genom att stärka och rationalisera EU:s säkerhetsövervakning av läkemedel: offentligt samråd av lagstiftningsförslag, Bryssel, 5 december 2007 (pt 3.2.5) (ej officiell titel).

Ändringsförslag 4

KOM(2008) 668 slutlig – Artikel 1 – punkt 1

Kommissionens textförslag	ReK:s ändringsförslag
Direktiv 2001/83/EG ska ändras på följande sätt:	Direktiv 2001/83/EG ska ändras på följande sätt:
1. I artikel 1 ska följande punkt 17a införas efter punkt 17: "17a. <i>handel med läkemedel</i> : all verksamhet som består i självständiga förhandlingar på annan persons vägnar om försäljning eller köp av läkemedel, eller fakturering för eller förmedling av läkemedel, med undantag av utlämnande av läkemedel till allmänheten, och som inte omfattas av definitionen av partihandel."	1. I artikel 1 ska följande punkt 17a införas efter punkt 17: "17a. handel med läkemedel : <u>Förmedlande av läkemedel</u> : all verksamhet som består i självständiga förhandlingar på annan persons vägnar om försäljning eller köp av läkemedel, eller fakturering för eller förmedling av läkemedel, med undantag av utlämnande av läkemedel till allmänheten, och som inte omfattas av med undantag för dem som <u>omfattas av</u> definitionen av partihandel <u>och detaljhandel</u> ."

Motivering

I den föreslagna punkten 17a definieras "handel med läkemedel". I definitionen anges bl.a. att partihandel och detaljhandel inte ska falla under begreppet "handel med läkemedel". Mot bakgrund av att "handel med läkemedel" redan har en väl förankrad betydelse i många av medlemsstaterna borde den hantering som avses i punkten 17a kallas någonting annat. Om det föreslagna begreppet inte ändras finns risk för begreppsförvirring.

Ändringsförslag 5

KOM(2008) 665 slutlig – mellan punkt 17 och 18

Kommissionens textförslag	ReK:s ändringsförslag
	Direktiv 2004/27/EG, artikel 1.40 e ska ändras på följande sätt <u>Led j ska ersättas med följande:</u> "Information om att oanvända eller utgångna läkemedel inte ska spolas ner i toaletten, i annat avloppsvatten eller läggas i hushållsavfall. Hänvisning till befintliga insamlingssystem ska finnas."

Motivering

Regionkommittén vill föreslå en ändring i den nuvarande lagstiftningen som inte beaktats av kommissionen i sitt förslag. Nuvarande lagstiftning, Europaparlamentets och rådets direktiv 2004/27/EG av den 31 mars 2004 om ändring av direktiv 2001/83/EG om upprättande av gemenskapsregler för humanläkemedel artikel 54(j) lyder: "Särskilda försiktighetsåtgärder vid bortskaffandet av oanvända läkemedel eller avfall som härrör från läkemedel, om så erfordras, samt en hänvisning till lämpliga och befintliga insamlingssystem."

Nuvarande lagstiftning kräver att insamlingssystem för oanvända eller utgångna läkemedel finns i alla medlemsländer, men patienterna är inte tillräckligt informerade om dessa system. Bristen på tydliga patientinstruktioner leder till önskad tillförsel av läkemedel till avloppsvattnet och en ökad belastning på avloppsreningsverk och ytvattenrecipienter. Tydligare information på förpackningen skulle förbättra förutsättningarna för adekvat omhändertagande av oanvända eller utgångna läkemedel.

Ändringsförslag 6

KOM(2008) 665 slutlig – mellan punkt 15 och 16

Kommissionens textförslag	ReK:s ändringsförslag
	<p data-bbox="807 371 1345 400">Direktiv 2004/27/EG, artikel 1.1 i ska ändras på följande sätt</p> <p data-bbox="807 434 1129 463">Punkt 28 ska ersättas med följande:</p> <p data-bbox="807 497 1305 526">”28. risk i samband med användning av ett läkemedel:</p> <ul data-bbox="858 555 1345 689" style="list-style-type: none"><li data-bbox="858 555 1345 629">— varje risk som har att göra med läkemedlets kvalitet, säkerhet eller effekt med avseende på användarens hälsa,<li data-bbox="858 663 1110 689">— folkhälsan eller miljön. <p data-bbox="807 723 1050 752">28a. risk/nyttaförhållande:</p> <p data-bbox="858 786 1345 860">en utvärdering av ett läkemedels positiva terapeutiska effekter i förhållande till risken enligt definitionen i punkt 28.”</p>

Motivering

Kommittén anser att det i fråga om läkemedel är mycket mer ändamålsenligt att skilja de miljömässiga riskerna från hälsoriskerna i enlighet med direktiv 2004/27/EG. Därigenom bevaras den traditionella uppdelningen i fördelar/risker när det gäller läkemedel.

Bryssel den 7 oktober 2009.

Regionkommitténs
ordförande
Luc VAN DEN BRANDE

Yttrande från Regionkommittén om "Det framtida gemensamma europeiska asylsystemet II"

(2010/C 79/11)

REGIONKOMMITTÉNS STÅNDPUNKT

- Regionkommittén framhåller i detta yttrande att de lokala och regionala myndigheterna även fortsättningsvis kommer att stå i främsta ledet när det gäller genomförandet av EU:s lagstiftning om väsentliga delar av det gemensamma europeiska asylsystemet. Kommittén är dock bekymrad över att de dokument som behandlas i yttrandet inte i tillräckligt hög grad tar hänsyn till den lokala och regionala dimensionen. Att inbegripa den lokala och regionala nivån är nödvändigt både för att effektivt kunna genomföra det gemensamma europeiska asylsystemet II och för att uppfylla subsidiaritetsprincipen.
- Kommittén anser att en framgångsrik harmonisering är ett sätt att lätta på den oproportionerligt stora börda som vissa lokala och regionala myndigheter drabbats av på grund av sin geografiska belägenhet eller i egenskap av gränsregion, i kombination med skillnaderna i nationella synsätt på asylområdet. Kommittén rekommenderar därför att man ska medge att det finns behov av solidaritet och delade bördor på nivåer under den nationella i de fall då tillgången till bostäder, sjuk- och hälsovård, utbildning och sysselsättning administreras av lokala eller regionala myndigheter.
- Kommittén anser dock att de lokala och regionala myndigheterna, om den europeiska harmoniseringen ska bli framgångsrik, kan behöva antingen ett direkt tilläggsstöd från EU eller garantier för att de kommer att få en proportionell del av de medel som fördelats till medlemsstaterna. Kommittén betonar också att det behövs förbättringar i kommunikationen på lokal och regional nivå i fråga om skillnaden mellan påtvingad och frivillig migration, och mellan mottagare och personer som söker internationellt skydd, för att lokalsamhällena ska få välunderbyggd och positiv information om personer som får internationellt skydd.

Föredragande: Doreen Huddart (UK-ALDE), ledamot av Newcastle-upon-Tyne City Council

Referensdokument

Meddelande från kommissionen till Europaparlamentet, rådet, Europeiska ekonomiska och sociala kommittén samt Regionkommittén: Strategisk plan för asylpolitiken – ett integrerat grepp på skyddsfrågor över hela EU

KOM(2008) 360 slutlig

Förslag till Europaparlamentets och rådets direktiv om miniminormer för mottagande av asylsökande i medlemsstaterna

KOM(2008) 815 slutlig

Förslag till Europaparlamentets och rådets förordning om kriterier och mekanismer för att avgöra vilken medlemsstat som har ansvaret för att pröva en ansökan om internationellt skydd som en tredjelandsmedborgare eller en statslös person har gett in i någon medlemsstat

KOM(2008) 820 slutlig

Förslag till Europaparlamentets och rådets förordning om inrättandet av en europeisk byrå för samarbete i asylfrågor

KOM(2009) 66 slutlig

I. REGIONKOMMITTÉNS POLITISKA REKOMMENDATIONER

REGIONKOMMITTÉNS STÅNDPUNKT

1. Regionkommittén framhåller särskilt att de lokala och regionala myndigheterna även fortsättningsvis kommer att stå i främsta ledet när det gäller genomförandet av EU:s lagstiftning om väsentliga delar av det gemensamma europeiska asylsystemet. Kommittén upprepar sina rekommendationer i det första yttrandet om det gemensamma europeiska asylsystemet, som antogs vid den 74:e plenarsessionen (CdR 177/2007 fin).

2. I detta kommitténs andra yttrande om det gemensamma asylsystemet klarläggs andra specifika aspekter av den strategiska planen rent generellt och den föreslagna lagstiftningen i synnerhet, samtidigt som de ursprungliga ståndpunkterna bekräftas.

3. Kommittén är bekymrad över att de dokument som behandlas i detta yttrande inte i tillräckligt hög grad tar hänsyn till den lokala och regionala dimensionen. Att inbegripa den lokala och regionala nivån är nödvändigt både för att effektivt kunna genomföra det gemensamma europeiska asylsystemet II och för att uppfylla subsidiaritetsprincipen.

Strategisk plan för asylfrågor

4. Kommittén välkomnar att man kommit till insikt om att en harmonisering på detta område måste åtföljas av förbättrade

normer, men endast på vissa villkor. Kommittén noterar framför allt att det kan få ekonomiska konsekvenser för de lokala och regionala myndigheterna.

5. Kommittén betonar att de delar av det gemensamma asylsystemet som gäller asylsökande och flyktingar även i framtiden bör vara förankrat i principerna i FN:s flyktingkonvention från 1951, och ingen reduktion av dessa normer bör tillåtas eller underförstås.

6. Kommittén välkomnar att ett huvudinslag i den strategiska planen och lagstiftningsförslagen är att uppnå större enhetlighet i synsättet på asyl och de olika formerna av subsidiärt skydd. Detta är viktigt, eftersom det innebär att man medger att definitionen av flykting är begränsad och att många människor som söker internationellt skydd kanske inte är flyktingar i strikt mening (till exempel personer som flyr från naturkatastrofer). Likvärdig behandling av dessa personer bör garanteras genom det mottagande och de förfaranden som ska tillämpas samt av deras beviljade status.

7. Kommittén anser att en framgångsrik harmonisering är ett sätt att lätta på den oproportionerligt stora börda som vissa lokala och regionala myndigheter drabbats av på grund av sin geografiska belägenhet eller i egenskap av gränsregion, i kombination med skillnaderna i nationella synsätt. När mottagningsvillkoren och handläggningen, eller tillämpningen av kriterierna avseende rätten till internationellt skydd, är striktare i en medlemsstat än i en annan (eller uppfattas vara det), kan detta bidra till sekundär migration inom EU, vilket gör genomförandet av det gemensamma asylsystemet svårare och kan lägga orimliga bördor på vissa stater och deras lokala och regionala myndigheter.

8. Kommittén framhåller att huvudorsaken till påtvingad migration är de omständigheter som råder utanför EU snarare än villkoren inom EU.

9. Kommittén rekommenderar att man ska medge att det finns behov av solidaritet och delade bördor på nivåer under den nationella i de fall då tillgången till bostäder, sjuk- och hälsovård, utbildning och sysselsättning administreras av lokala eller regionala myndigheter.

10. Kommittén anser att om den europeiska harmoniseringen ska bli framgångsrik kan de lokala och regionala myndigheterna behöva antingen ett direkt tilläggsstöd från EU eller garantier för att de kommer att få en proportionell del av de medel som fördelas till medlemsstaterna.

11. Kommittén inser att oproportionerligt stora bördor på grund av ett geografiskt läge vid EU:s gränser och demografiska särdrag kan hindra effektiviteten i harmoniseringen. Därför bör harmonisering av de nationella normerna genom det gemensamma europeiska asylsystemet åtföljas av ett förstärkt praktiskt samarbete för en rättvis fördelning av asylansvar mellan medlemsstaterna och regionerna.

12. Kommittén är oroad över att EU:s gränsbyrå Frontex verksamhet inte tas upp i den strategiska planen, varken i samband med harmonisering eller praktiskt samarbete. Att man i förslagen till det gemensamma europeiska asylsystemet i högre grad fokuserar på de mänskliga rättigheterna rent generellt, och i synnerhet på sårbara personers mänskliga rättigheter, måste återspeglas i bestämmelserna för Frontex.

13. Kommittén betonar att det behövs förbättringar i kommunikationen på lokal och regional nivå i fråga om skillnaden mellan påtvingad och frivillig migration, och mellan mottagare och personer som söker internationellt skydd, för att lokalsamhällena ska få välunderbyggd och positiv information om personer som får internationellt skydd.

Direktivet om mottagningsvillkor

14. Kommittén stöder att åtgärder i samband med normer för mottagande av såväl asylsökande som personer som söker subsidiärt skydd kombineras i direktivet.

15. När man harmoniserar normerna för mottagande får det sociala stöd som erbjuds de asylsökande ifråga om bostäder, välfärd, sjuk- och hälsovård, utbildning och tillträde till arbetsmarknaden i varje fall inte tillhandahållas på en nivå som överstiger den som erbjuds landets befolkning.

16. Kommittén anser att de föreslagna garantierna om mänskliga rättigheter, inklusive särskilda åtgärder för utsatta människor, ska tillämpas vid alla former av handläggning, inklusive de former av handläggning utanför EU:s territorium som anges i artikel 5.2.3 i den strategiska planen. Ytterligare steg i denna riktning kommer att kräva noggrann kontroll, i synnerhet i fråga om laglighet, effektivitet och tillrädlighet.

Förvar: Artiklarna 8–11

17. Kommittén välkomnar varmt att det i artikel 8.1 fastställs att personer inte får tas i förvar av det enda skälet att de ansöker om internationellt skydd, vilket vi efterlyste i punkt 16 i vårt första yttrande om det gemensamma europeiska asylsystemet. Vi medger att de behöriga myndigheterna kan ha goda skäl att hålla vissa sökande i förvar, t.ex. när rymning anses sannolik.

Tillträde till arbetsmarknaden efter 6 månader: Artikel 15

18. Regionkommittén instämmer i att dessa förslag kan gagna både den asylsökande och medlemsstaten, även om vi inser att det är ett kontroversiellt förslag för vissa medlemsstater, i synnerhet länder med stigande arbetslöshet och länder i ett utsatt geografiskt läge. Kommittén ställer sig positiv till att artikel 15.2 i det omarbetade direktivet om mottagning klargör att "Medlemsstaterna ska besluta på vilka villkor sökanden kan beviljas tillträde till arbetsmarknaden".

19. Kommittén upprepar sin syn på integrationspolitiken som framfördes i punkterna 34–38 i det första yttrandet om det gemensamma europeiska asylsystemet och framhåller yttrandet av den 11 oktober 2007 om "Tillämpning av den övergripande strategin för migration på Europeiska unionens södra sjögränser och på Europeiska unionens östra och sydöstra grannregioner" (CdR 64/2007 fin); slutsatserna från konferensen på Teneriffa 2007 om "Regionernas och städernas roll i hanteringen av migrationsströmmar", som anordnades gemensamt av Regionkommittén och Kanarieöarnas regering; yttrandet av den 15 juni 2006 om "Minoritetsskydd och antidiskrimineringspolitik i ett utvidgat EU" (CdR 53/2006), där integrationspolitiken diskuterades och yttrandet av den 12 februari 2009 om "De lokala och regionala myndigheterna som drivkraft för integrationspolitiken" (CdR 212/2008), samt slutsatserna från seminariet i Aten i oktober 2008 om "Städernas och regionernas roll i integrationen av invandrare", som anordnades av Regionkommittén och Attikaregionens kommunförbund.

20. Kommittén upprepar rekommendationen i punkt 4 i sitt första yttrande om det gemensamma europeiska asylsystemet, nämligen att det i EU:s lagstiftning bör finnas ett krav på att medlemsstaterna ska inrätta ett system med nätverk av lokala myndigheter i syfte att integrera flyktingar på ett målmedvetet sätt.

Bestämmelser om materiella mottagningsvillkor och hälso- och sjukvård: Artiklarna 17–20

21. ReK ser det som problematiskt att låta nationella bestämmelser om social trygghet gälla för asylsökande, och föreslår i stället att man överväger att i hela EU införa enhetliga miniminormer för att säkerställa grundläggande tjänster.

22. Kommittén konstaterar att bestämmelserna om materiella förmåner är av särskild betydelse för de lokala och regionala myndigheterna, som spelar en viktig roll när det gäller att tillhandahålla bostäder, välfärd, hälso- och sjukvård samt utbildning. Om beslutet om genomförandet av dessa normer överlämnas till medlemsstaterna måste de lokala och regionala myndigheterna försäkras om att de kommer att få ett proportionellt ekonomiskt stöd om de tilldelas ytterligare uppgifter.

23. Kommittén påpekar att det finns ett utbildningsbehov för de tjänstemän vid de lokala och regionala myndigheterna som ska genomföra den behovsprövning som föreslås i föreliggande bestämmelser för att se till att bidrag till kostnaderna för materiella mottagningsvillkor och hälso- och sjukvård inte i onödan tas från de personer som ansöker om internationellt skydd.

Bestämmelser för personer med särskilda behov: Artiklarna 21–24

24. Kommittén upprepar sin djupa oro över utsatta människor (punkterna 29–33 i vårt första yttrande om det gemensamma europeiska asylsystemet) och välkomnar de åtgärder som vidtagits för att ta itu med denna fråga. Särskild vikt bör läggas vid hälso- och sjukvårdsbehoven hos personer som söker internationellt skydd under förhållanden som gett upphov till skador, undernäring eller psykiska trauman. Eftersom hälso- och sjukvårdstjänster ofta tillhandahålls på lokal eller regional nivå måste bördorna för vissa regioner utredas, identifieras och minskas.

Behandling av sökande som inte beviljas internationellt skydd

25. Genom att harmonisera behandlingen av personer som fått avslag på sin asylansökan kan man bidra till att minska sekundär migration. Åtgärder för att uppmuntra de sökande i fråga att frivilligt lämna landet måste emellertid tillåtas. Dessa åtgärder bör inte påverka nödvändig läkarvård eller bistånd till grundläggande uppehälle som dessa personer beviljas.

26. Kommittén betonar att påtvingad fattigdom och avsaknad av hälso- och sjukvård aldrig får användas för att genomföra den del av immigrations- och asylpolitiken som berör utvisning av sökande som vägrats internationellt skydd.

Underåriga

27. Kommittén välkomnar att direktivet om mottagningsvillkor och övriga omarbetade instrument inom ramen för det gemensamma europeiska asylsystemet II nu innehåller en klar definition

av begreppet "underårig", nämligen "en tredjelandsmedborgare eller en statslös person under 18 år". Vi är även positiva till att samtliga instrument ger underåriga ett förstärkt skydd. Personer som identifierats som underåriga kommer att dra nytta av dessa normer, men om den medlemsstat som tar emot, behandlar och fattar beslut om en ansökan eller tillämpar Dublinkriterierna ifrågasätter åldern hos den person som ansöker om internationellt skydd är detta skydd emellertid inte tillräckligt.

28. Kommittén konstaterar att de materiella mottagningsvillkoren kommer att bli den första aspekten av det gemensamma europeiska asylsystemet som personer som ansöker om internationellt skydd kommer i kontakt med. Det är därför mycket viktigt att man, om den sökandes ålder ifrågasätts, behandlar henne eller honom som underårig tills motsatsen bevisats (med tillbörlig hänsyn till andra sökandes rättigheter och säkerhet), att den sökande alltid behandlas human och värdigt och att rätts säkerhetsgarantierna med avseende på fastställande av ålder tillämpas, särskilt vid läkarundersökningar. Om den sökandes ålder felbedöms i detta skede, kan det resultera i att barnet som ansöker om internationellt skydd nekas det extra skydd som lagstiftningen inom det gemensamma europeiska asylsystemet II säkerställer för underåriga.

29. Kommittén inser att det sätts ovanligt stor press på vissa lokala och regionala myndigheter som måste tillhandahålla tjänster för underåriga utan medföljande vuxen eller stora grupper av underåriga, och rekommenderar att man ställer tillräckliga resurser till deras förfogande.

Den omarbetade Dublinförordningen

30. Kommittén konstaterar att detta har särskild betydelse för regionerna, eftersom asylsökande enligt Dublinsystemet kan överföras till den EU-medlemsstat dit de först anlände, vilket sätter press på vissa stater och regioner vid EU:s yttre gränser och de viktigaste platserna för inresa.

31. Kommittén stöder målet att göra systemet mer effektivt, men endast då detta är kopplat till en konsekvent tillämpning av harmoniserade normer och förfaranden för mottagning och fastställande av skyddsbehov. Därigenom säkerställs att en medlemsstat som överför en tredjelandsmedborgare till en annan medlemsstat inte bryter mot sina egna åtaganden om mänskliga rättigheter enligt internationell människorättslagstiftning, inklusive rätten till respekt för familjelivet och barnens bästa, samt principen om icke-avvisning, inklusive indirekt icke-avvisning, enligt artikel 19 i den europeiska stadgan om grundläggande rättigheter, artikel 33 i FN:s flyktingkonvention från 1951 och artikel 3 i FN-konventionen mot tortyr från 1984. Bestämmelserna i förslaget till förordning bör träda i kraft först då de omarbetade direktiven om mottagningsvillkor, asylförfaranden och skyddsbehov har genomförts till fullo.

32. Kommittén välkomnar skyddet av rättigheterna för underåriga utan medföljande vuxen i artikel 6. De rör till viss del samma problem som tas upp i punkterna 29–33 i ReK:s första yttrande om det gemensamma asylsystemet. Ett effektivt skydd för andra utsatta människor, exempelvis gravida kvinnor och funktionshindrade personer, bör införas. I förordningen bör även rådande tillkortakommanden när det gäller att hålla ihop familjer tas upp.

33. Kommittén välkomnar att det i artikel 27 fastställs att personer inte får tas i förvar av det enda skälet att de ansöker om internationellt skydd, vilket vi efterlyste i punkt 16 i vårt första yttrande om det gemensamma europeiska asylsystemet.

34. Kommittén stöder de förfaranden som föreslås i artikel 31 när det gäller upphävande av bestämmelserna i denna förordning om en medlemsstat drabbas av en särskilt akut situation som sätter dess mottagningskapacitet under ovanligt stort tryck.

35. Kommittén föreslår att det inrättas en formell form för kommunikationen mellan regionerna och kommissionen i syfte att hjälpa kommissionen att bedöma situationer som kan innebära att den bör agera i enlighet med bestämmelserna i artikel 31.2 i de fall förhållandena i medlemsstaten i sin helhet inte är sådana att de uppfyller de krav som anges i artikel 31.1. För att förhindra att dessa bestämmelser överutnyttjas bör emellertid kommissionen noggrant övervaka situationen och ta ställning till om det verkligen handlar om en akut situation, eller om direktivet om miniminormer för mottagande av asylsökande och direktiv 2005/85/EG inte har följts och att detta bör leda till ett överträdelseförfarande i enlighet med artikel 226 i EG-fördraget.

Det omarbetade direktivet om asylförfaranden

36. Kommittén ser positivt på att man har erkänt att harmoniseringen av asylförfarandena måste åtföljas av "förbättrade normer" när det gäller handläggningen av ansökningar om internationellt skydd. Fördelen med detta är att det leder till snabbare beslut. Långa behandlingsperioder kan få negativa konsekvenser för hälsan och det mentala välbefinnandet, vilket i hög grad kan tära på lokala och regionala resurser. Även när beslutsfattandet hanteras som en del av det nationella (snarare än det regionala) systemet så kan förseningar leda till alltför stor press på de lokala eller regionala myndigheter där utredningscentrum eller domstolar är belägna.

Det omarbetade direktivet om förutsättningarna för att anses vara i behov av skydd (skyddsdirektivet)

37. Kommittén ser positivt på att man har erkänt att harmoniseringen av skyddskraven måste åtföljas av "förbättrade normer". Med tanke på den humanitära aspekten av all lagstiftning som gäller flyktingar, bör lösningar på problemet med inkonsekvenser

när det gäller erkännandet av flyktingar prioriteras i förhållande till lösningar på problemet med sekundär migration som orsakas av skillnader i de sociala trygghetssystemen och tillgången till arbetsmarknaden. Konsekvenserna av att på orätta grunder vägra internationellt skydd är särskilt allvarliga.

38. Regionkommittén välkomnar att det läggs ökad tonvikt vid subsidiärt skydd. Det är positivt att man i artikel 3.3 i handlingsplanen i synnerhet uppmärksammar förbättringar i tillämpningen av det så kallade "inre flyktalternativet". Detta "alternativ" får aldrig användas för att maskera avvisning.

39. Regionkommittén är av uppfattningen att förbättringar i kvaliteten på beslutsfattandet om asyl och subsidiärt skydd, som innefattar att sprida bästa metoder när det gäller tolkningen av befintlig och föreslagen lagstiftning, kommer att minska antalet överklaganden (som i vissa medlemsstater är högt). Det kan även bidra till att en högre andel personer frivilligt återvänder sedan deras ansökan om internationellt skydd har avslagits. Framsteg på båda dessa områden kommer att minska den oproportionerliga press som regionerna ställs under för att erbjuda stöd till personer som utestängts från nationellt stöd.

40. ReK vill åter påpeka att enligt internationell lag har fördrivna personer rätt att söka internationellt skydd även om de har rest in i EU olagligt. Därför vill kommittén framhålla att det sätt på vilket personer som ansöker om internationellt skydd tog sig in i EU inte får hållas emot dem. Det är särskilt viktigt när det gäller offer för människohandel.

41. "Trovärdighet" ingår inte i den internationella eller europeiska definitionen av flyktingar, men många ansökningar om internationellt skydd avslås dock just på grund av bristande trovärdighet. Sökande som inte beviljas internationellt skydd kan vara i behov av omfattande stöd från de lokala och regionala myndigheterna innan de lämnar EU, och det är därför viktigt att ansökningarna inte avslås otillbörligen av trovärdighetsskäl.

42. I det omarbetade skyddsdirektivet bör det tydligare anges att bestämmelserna om trovärdighet (för närvarande artikel 4.5) är supplementära till definitionen av flykting. De beskriver de förhållanden under vilka en individs ostrykta påståenden kan betraktas som bevis och bidra till den bevisbörda som krävs för att beskriva de omständigheter som lett till behov av internationellt skydd.

Praktiskt samarbete

43. Nätverken måste dela information och bästa praxis i asylfrågor på lokal och regional nivå, och det är viktigt att nätverksverksamheten får tillräckligt finansiellt stöd.

44. Regionkommittén välkomnar beslutet att inrätta en europeisk byrå för samarbete i asylfrågor, och är övertygad om att den kommer att bidra till förbättringar av de internationella normerna och mer samordnade strategier.

45. Regionkommittén bör nämnas i punkt 17 i förslaget till förordning under rubriken "andra gemenskapsorgan" (artikel 49).

46. Regionkommittén vill betona att det är viktigt att forska och utarbeta jämförande studier om hur man kan förbättra faktabasen med avseende på både politik och praxis, och att de lokala och regionala myndigheterna kommer att spela en viktig roll i detta sammanhang. De lokala och regionala myndigheterna bör nämnas i anslutning till "informationsutbyte och bästa praxis" (artikel 3) och "insamling och utbyte av information" (artikel 11).

47. Regionkommittén efterlyser klarhet i fråga om det föreslagna regelverket och indikatorer för att mäta effektiviteten med avseende på politikutveckling och tjänsteleveranser.

48. Stödprogram som kan utnyttjas via de lokala och regionala myndigheterna bör utvecklas för att höja allmänhetens medvetande om asylfrågor på områden där det skulle kunna förbättra informationen och integrationen i lokalsamhällena. De lokala och regionala myndigheterna och Regionkommittén bör ingå i den rådgivande gruppen.

49. Regionkommittén anser att byrån för samarbete i asylfrågor bör spela en central roll när det gäller att etablera kontakter med tredjeländer, icke-statliga organisationer och internationella organ.

50. Regionkommittén vill starkt framhålla de lokala och regionala myndigheternas bidrag till att uppnå höga standarder avseende den praktiska hanteringen när det gäller asylsökande och flyktingar. Dessutom är utbildning för personal vid gränserna, mottagningscentrum och bosättningsmöjligheter av avgörande betydelse för att främja internationella skyddsprogram.

51. Kommittén är mycket oroad över att man har förbisett de lokala och regionala myndigheterna i styrelsen, och rekommenderar att byrån för samarbete i asylfrågor stärks genom att företrädare för ReK involveras och att samråd hålls regelbundet.

Rättvis fördelning av ansvar och solidaritet inom EU

52. Medan solidaritet mellan medlemsstaterna anses som ett centralt inslag i förslagen, framför allt när det gäller ändringarna av Dublin II-förordningen, ger de fortfarande medlemsstaterna betydande handlingsfrihet när det gäller politikens genomförande. Det är viktigt att erkänna att det finns ett behov av att dela

bördorna och vara solidarisk inte bara mellan medlemsstaterna, utan också inom dem.

53. Kommittén är nöjd med det praktiska stöd som medlemsstaterna fått från EU:s flyktingfond och återvändandefond, något som också framhölls i punkt 46 i kommitténs första rapport om det gemensamma asylsystemet. Dessa fonder kommer att bli särskilt viktiga för ett framgångsrikt genomförande av direktiven om mottagningsvillkor och asylförfaranden. Kommittén väntar på försäkringar om att regionerna kommer att få direkt tillgång till dessa fonder och att de kommer att spela en roll när det gäller övervaka fördelningen av stöd genom dem.

54. Kommittén ser i princip positivt på möjligheterna till ett gemensamt förfarande för handläggning av vissa ärendetyper inom EU, förutsatt att man i hög grad beaktar de mänskliga rättigheterna och respekterar principen om att varje fall ska bedömas individuellt.

Extern solidaritet

55. Det är viktigt med frivillig vidarebosättning, och kommittén välkomnar förslagen till förbättringar. ReK efterlyser en bekräftelse av att det kommer att inrättas mekanismer för samråd med de lokala och regionala myndigheterna i denna fråga, i synnerhet med tanke på att de spelar en nyckelroll för att flyktingar och andra som får internationellt skydd ska integreras på ett framgångsrikt sätt. Kommittén noterar att om detta hanteras väl kan frivillig återbosättning göra det möjligt för regionerna att dra nytta av en konstruktivt hanterad migration.

Om inrättande av ett gemensamt vidarebosättningsprogram för EU

56. Regionkommittén ställer sig positiv till dessa kommissionsmeddelanden och anser att detta initiativ kommer att öka solidariteten i praxis vid vidarebosättning och när normerna i medlemsstaterna ska förbättras, framför allt när det gäller de lokala myndigheternas roll i samband med mottagande, vidarebosättning och integration av vidarebosatta personer.

57. Regionkommittén ställer sig särskilt positiv till utvecklingen av expertgruppen för vidarebosättning och framhäver den viktiga roll som de lokala och regionala myndigheterna har att spela i samband med mottagning och vidarebosättning. Deras bidrag till arbetet med att identifiera behov, årliga prioriteringar och utbyte av god praxis bör betraktas som expertkunskaper inom denna grupp.

58. Regionkommittén anser att de lokala och regionala myndigheterna måste få tillräckliga resurser från de medel som kommissionen föreslagit till stöd för vidarebosatta personer. Dessa myndigheter har nämligen en viktig roll att spela för att genomförandet av EU:s vidarebosättningsprogram ska lyckas.

II. ÄNDRINGSREKOMMENDATIONER

Ändringsförslag 1

Förslag till ett mottagandedirektiv [KOM(2008) 815] – artikel 2 c

Kommissionens textförslag	ReK:s ändringsförslag
<i>familjemedlemmar</i> : som familj till den asylsökande ska räknas följande medlemmar som befinner sig i samma medlemsstat av skäl som är knutna till ansökan om internationellt skydd, förutsatt att familjen bildades redan i ursprungslandet:	<i>familjemedlemmar</i> : som familj till den asylsökande ska räknas följande medlemmar som befinner sig i samma medlemsstat av skäl som är knutna till ansökan om internationellt skydd, förutsatt att familjen bildades redan i ursprungslandet:
i) Den asylsökandes make/maka eller hans/hennes ogifta partner i en stadigvarande relation, om lagstiftningen eller sedvanerätten i den berörda medlemsstaten behandlar ogifta par på samma sätt som gifta enligt dess utlänningslagstiftning.	i) Den asylsökandes make/maka eller hans/hennes ogifta partner i en stadigvarande relation, om lagstiftningen eller sedvanerätten i den berörda medlemsstaten behandlar ogifta par på samma sätt som gifta enligt dess utlänningslagstiftning.
ii) Underåriga barn till par som avses i led i eller till den sökande, på villkor att de är ogifta, oavsett om de fötts inom eller utom äktenskapet eller adopterats enligt nationell lagstiftning.	ii) Underåriga barn till par som avses i led i) eller till den sökande, på villkor att de är ogifta och beroende av den sökande för sin försörjning, oavsett om de fötts inom eller utom äktenskapet eller adopterats enligt nationell lagstiftning.
iii) Underåriga gifta barn till par som avses i punkt i) eller till den sökande, oavsett om de fötts inom eller utom äktenskapet eller adopterats enligt nationell lagstiftning, om de är bäst betjänta av att bo hos den sökande.	iii) Underåriga gifta barn till par som avses i punkt i) eller till den sökande, oavsett om de fötts inom eller utom äktenskapet eller adopterats enligt nationell lagstiftning, om de är bäst betjänta av att bo hos den sökande.
iv) Den sökandes far, mor eller vårdnadshavare, om den sökande är underårig och ogift, eller om han eller hon är underårig och gift men är bäst betjänt av att bo hos sin far, mor eller vårdnadshavare.	iv) (iii) Den sökandes far, mor eller vårdnadshavare, om den sökande är underårig och ogift, eller om han eller hon är underårig och gift men är bäst betjänt av att bo hos sin far, mor eller vårdnadshavare.
v) Underåriga, ogifta syskon till den sökande, om denne är underårig och ogift, eller om den sökande eller dennes underåriga syskon är underåriga och gifta men en eller flera av dem är bäst betjänta av att bo tillsammans.	v) iv) Underåriga, ogifta syskon till den sökande, om denne är underårig och ogift, eller om den sökande eller dennes underåriga syskon är underåriga och gifta men en eller flera av dem är bäst betjänta av att bo tillsammans.

Motivering

Kommissionens förslag syftar till en utsträckning av familjebegreppet. På så sätt skulle antalet personer som har rätt till socialbidrag kraftigt öka. Därför bör man behålla den ursprungliga kretsen av bidragsberättigade.

Ändringsförslag 2

Förslag till ett mottagandedirektiv [KOM(2008) 815] – artikel 6 – ny punkt 1

Kommissionens textförslag	ReK:s ändringsförslag
	1. Medlemsstaterna ska värna den enskildes rättssäkerhet, så att även asylsökande utan identitetshandlingar i alla avseenden kan garanteras en human och rättssäker behandling. <u>Följderna av att använda en fiktiv eller lånad identitet eller att lämna in förfälskade, efterbildade eller ogiltiga handlingar ska fastställas i gällande lagstiftning om kvalificering för internationellt skydd.</u>

Motivering

Så länge identiteten inte med största säkerhet är fastställd är det viktigt att varje asylsökande behandlas rätts-säkert. Det är viktigt att inleda artikeln med denna grundläggande ståndpunkt, grundad på människovärdet och principen om alla människors lika värde.

Ändringsförslag 3

Förslag till ett mottagandedirektiv [KOM(2008) 815] – artikel 15.4

Kommissionens textförslag	ReK:s ändringsförslag
Medlemsstaterna får av arbetsmarknadspolitiska skäl prioritera EU-medborgare och medborgare från sådana stater som är parter i avtalet om Europeiska ekonomiska samarbetsområdet och sådana tredjelandsmedborgare som innehar uppehållstillstånd.	Medlemsstaterna får av arbetsmarknadspolitiska skäl prioritera EU-medborgare och medborgare från sådana stater som är parter i avtalet om Europeiska ekonomiska samarbetsområdet och sådana tredjelandsmedborgare som innehar uppehållstillstånd.

Motivering

Vad gäller den oinskränkta tillgång till arbetsmarknaden som kommissionen föreslår bör man åtminstone behålla företrädet för egna medborgare, EU-medborgare och EES-medborgare. Lydelsen i direktivets artikel 15.4 bör alltså behållas.

Ändringsförslag 4

Förslag till ett mottagandedirektiv [KOM(2008) 815] – artikel 20 – nya punkter 6, 7 och 8

Kommissionens textförslag	ReK:s ändringsförslag
	<p>6. <u>Medlemsstaterna får inte dra in eller inskränka de materiella mottagningsvillkoren för sökande som vägrats internationellt skydd innan planer för deras återsändande eller frivilliga återvändande har fastställts.</u></p> <p>7. <u>Påtvingad fattigdom, eller hot om sådan, får aldrig användas för att tvinga sökande som fått avslag att återvända till sitt ursprungsland.</u></p> <p>8. <u>Vägran att ge grundläggande hälso- och sjukvård, eller hot om detta, får aldrig användas för att tvinga sökande som fått avslag att återvända till sitt ursprungsland.</u></p>

Motivering

Dessa bestämmelser krävs för att säkerställa överensstämmelsen med de europeiska mänskliga rättigheterna, särskilt artikel 3 i den europeiska konventionen om skydd för de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna. Att dra in eller inskränka de materiella mottagningsvillkoren uppmuntrar sökande som har fått avslag att bryta kontakterna med värdmedlemsstaten. Det kan hindra ett eventuellt återsändande och uppmuntra till olagligt arbete. De ekonomiska konsekvenserna av att bevara de materiella mottagningsvillkoren för sökande som har fått avslag ger medlemsstaterna incitament att förbättra sina förfaranden för återsändande och förbättra sina system för frivilligt återvändande (påtvingad fattigdom och vägran att erbjuda hälso- och sjukvård kan inte ses som sätt att uppmuntra återvändande på verkligt frivillig grund; i båda fallen handlar det om olagliga former av påtvingat återvändande). De ökade skatteinkomsterna till följd av att personer som ansöker om internationellt skydd får tillträde till arbetsmarknaden inom sex månader efter deras ankomst till EU kommer att bidra till att täcka de kostnader som ändringsförslaget medför.

Att tillhandahålla grundläggande hälso- och sjukvård till sökande som har fått avslag är också nödvändigt för att värna om den allmänna hälsan. I de fall som sökande som har fått avslag vägras grundläggande hälso- och sjukvård kan de typiskt nog vända sig till sjukhusen med sina symptom när situationen har blivit akut. Det innebär ett stort tryck på hälso- och sjukvårdsbudgeten, som i många medlemsstater förvaltas på regional nivå.

Ändringsförslag 5

Förslag till ett mottagandedirektiv [KOM(2008) 815] – artikel 20.1

Kommissionens textförslag	ReK:s ändringsförslag
Medlemsstaterna får inskränka de materiella mottagningsvillkoren om en asylsökande	Medlemsstaterna får inskränka <u>eller dra in</u> de materiella mottagningsvillkoren om en asylsökande
a) lämnar den bostadsort som fastställts av den behöriga myndigheten utan att meddela denna eller om begärt tillstånd inte har erhållits, eller	a) lämnar den bostadsort som fastställts av den behöriga myndigheten utan att meddela denna eller om begärt tillstånd inte har erhållits, eller
b) underlåter att uppfylla sin anmälningsplikt eller att följa uppmaningar att tillhandahålla information eller komma till en personlig intervju angående asylförfarandet under en rimlig period som fastställs i nationell lagstiftning, eller	b) underlåter att uppfylla sin anmälningsplikt eller att följa uppmaningar att tillhandahålla information eller komma till en personlig intervju angående asylförfarandet under en rimlig period som fastställs i nationell lagstiftning, eller
c) redan har lämnat in en ansökan i samma medlemsstat.	c) redan har lämnat in en ansökan i samma medlemsstat.

Motivering

Kommissionens förslag inskränker möjligheterna att dra in de materiella mottagningsvillkoren mycket kraftigt. Därigenom kan den asylsökande inte längre effektivt fås att medverka aktivt i asylförfarandet. De befintliga bestämmelserna bör därför behållas.

Ändringsförslag 6

Förslag till ett mottagandedirektiv [KOM(2008) 815] – artikel 21 – punkt 2

Kommissionens textförslag	ReK:s ändringsförslag
2. Medlemsstaterna ska i den nationella lagstiftningen införa förfaranden för att så snart som en ansökan om internationellt skydd lämnats in fastställa om den sökande har särskilda behov och för att ange av vilket slag behoven är. Medlemsstaterna ska garantera att personer med särskilda behov får stöd under hela asylförfarandet och sörja för att deras situation övervakas på ett lämpligt sätt.	2. (a) Medlemsstaterna ska i den nationella lagstiftningen införa förfaranden för att så snart som en ansökan om internationellt skydd lämnats in fastställa om den sökande har särskilda behov och för att ange av vilket slag behoven är. Medlemsstaterna ska garantera att personer med särskilda behov får stöd under hela asylförfarandet och sörja för att deras situation övervakas på ett lämpligt sätt. (b) <u>Om åldern på en sökande av internationellt skydd ifrågasätts, ska medlemsstaterna behandla honom/henne som underårig tills motsatsen bevisats (med tillbörlig hänsyn till andra sökandes rättigheter och säkerhet).</u> (c) <u>Medlemsstaterna ska säkerställa att lämpliga rättsäkerhetsgarantier för fastställande av ålder tillämpas, särskilt vid läkarundersökningar.</u> (d) <u>Undersökningar av underåriga utan medföljande vuxen ska göras utan att det påverkar [art. 17 direktiv 2005/85/EG].</u>

Motivering

Syftet är att se till att barn inte på felaktiga grunder nekas det extra skydd som förslagen till lagstiftning inom det gemensamma europeiska asylsystemet II ska säkerställa för underåriga. Det är viktigt att fastställandet av ålder här ger tillräckliga garantier, eftersom bestämmelserna i mottagningsdirektivet även gäller direkt för ändringen av rådets förordning 343/2003/EG (Dublinförordningen) (inledningen, klausul 9). Dessa bestämmelser bör även korshänvisa till de detaljerade bestämmelserna om underåriga utan medföljande vuxen i nuvarande artikel 17 i direktiv 2005/85/EG (direktivet om asylförfaranden) eller dokument som ersätter detta.

Ändringsförslag 7

Den omarbetade Dublinförordningen [KOM(2008) 820 slutlig] – artikel 31

Kommissionens textförslag	ReK:s ändringsförslag
<p>1. Om en medlemsstat drabbas av en särskilt akut situation som sätter dess mottagningskapacitet, asylsystem eller infrastruktur under ovanligt stort tryck, och om en överföring av personer som ansöker om internationellt skydd i enlighet med denna förordning kan öka denna börda, får den medlemsstaten begära att sådana överföringar avbryts.</p> <p>Framställan ska riktas till kommissionen. Den ska vara motiverad och särskilt innehålla</p> <p>(a) en närmare beskrivning av den särskilt akuta situation som medför ovanligt stort tryck på den anmodande medlemsstatens mottagningskapacitet, asylsystem eller infrastruktur, inklusive relevant statistik och dokumentation,</p> <p>(b) en underbyggd prognos över den sannolika utvecklingen av läget på kort sikt,</p> <p>(c) en underbyggd beskrivning av den ytterligare börda som en överföring av personer som ansöker om internationellt skydd enligt denna förordning skulle kunna innebära för den anmodande medlemsstatens mottagningskapacitet, asylsystem eller infrastruktur, inklusive relevant statistik och dokumentation.</p> <p>2. Om kommissionen anser att de rådande förhållandena i en medlemsstat kan leda till att skyddet för personer som ansöker om internationellt skydd inte överensstämmer med gemenskapslagstiftningen, särskilt direktiv [...]/.../EG om miniminormer för mottagande av asylsökande i medlemsstaterna och direktiv 2005/85/EG, kan den i enlighet med förordningen i punkt 4 besluta att alla överföringar av sökande i enlighet med denna förordning till den berörda medlemsstaten tillfälligt ska avbrytas.</p> <p>3. Om en medlemsstat anser att de rådande förhållandena i en annan medlemsstat kan leda till att skyddet för personer som ansöker om internationellt skydd inte överensstämmer med gemenskapslagstiftningen, särskilt direktiv [...]/.../EG om miniminormer för mottagande av asylsökande i medlemsstaterna och direktiv 2005/85/EG, kan den begära att alla överföringar av sökande i enlighet med denna förordning till den berörda medlemsstaten tillfälligt ska avbrytas.</p>	<p>1. Om en medlemsstat drabbas av en särskilt akut situation som sätter dess mottagningskapacitet, asylsystem eller infrastruktur under ovanligt stort tryck, och om en överföring av personer som ansöker om internationellt skydd i enlighet med denna förordning kan öka denna börda, får den medlemsstaten begära att sådana överföringar avbryts.</p> <p>Framställan ska riktas till kommissionen. Den ska vara motiverad och särskilt innehålla</p> <p>(a) en närmare beskrivning av den särskilt akuta situation som medför ovanligt stort tryck på den anmodande medlemsstatens mottagningskapacitet, asylsystem eller infrastruktur, inklusive relevant statistik och dokumentation,</p> <p>(b) en underbyggd prognos över den sannolika utvecklingen av läget på kort sikt,</p> <p>(c) en underbyggd beskrivning av den ytterligare börda som en överföring av personer som ansöker om internationellt skydd enligt denna förordning skulle kunna innebära för den anmodande medlemsstatens mottagningskapacitet, asylsystem eller infrastruktur, inklusive relevant statistik och dokumentation.</p> <p>2. Om kommissionen anser att de rådande förhållandena i en medlemsstat kan leda till att skyddet för personer som ansöker om internationellt skydd inte överensstämmer med gemenskapslagstiftningen, särskilt direktiv [...]/.../EG om miniminormer för mottagande av asylsökande i medlemsstaterna och direktiv 2005/85/EG, kan den i enlighet med förordningen i punkt 4 besluta att alla överföringar av sökande i enlighet med denna förordning till den berörda medlemsstaten tillfälligt ska avbrytas.</p> <p>3. Om en medlemsstat anser att de rådande förhållandena i en annan medlemsstat kan leda till att skyddet för personer som ansöker om internationellt skydd inte överensstämmer med gemenskapslagstiftningen, särskilt direktiv [...]/.../EG om miniminormer för mottagande av asylsökande i medlemsstaterna och direktiv 2005/85/EG, kan den begära att alla överföringar av sökande i enlighet med denna förordning till den berörda medlemsstaten tillfälligt ska avbrytas.</p>

Kommissionens textförslag	ReK:s ändringsförslag
<p>Framställan ska riktas till kommissionen. Den ska vara motiverad och särskilt innehålla närmare uppgifter om den situation i den berörda medlemsstaten som pekar på en möjlig brist på överensstämmelse med gemenskapslagstiftningen, särskilt direktiv [...]/.../EG om miniminormer för mottagande av asylsökande i medlemsstaterna.</p>	<p>Framställan ska riktas till kommissionen. Den ska vara motiverad och särskilt innehålla närmare uppgifter om den situation i den berörda medlemsstaten som pekar på en möjlig brist på överensstämmelse med gemenskapslagstiftningen, särskilt direktiv [...]/.../EG om miniminormer för mottagande av asylsökande i medlemsstaterna.</p>
<p>4. Kommissionen kan, efter mottagandet av ett framställan i enlighet med punkterna 1 eller 3, eller på eget initiativ i enlighet med punkt 2, besluta att alla överföringar av sökande i enlighet med denna förordning till den berörda medlemsstaten tillfälligt ska avbrytas. Ett sådant beslut ska fattas så snabbt som möjligt och senast en månad efter mottagandet av framställan. Beslutet om att avbryta överföringarna ska vara motiverat och särskilt innehålla följande:</p>	<p><u>4. Om en lokal eller regional myndighet hyser farhågor om att drabbas av en särskilt akut situation som sätter dess mottagningskapacitet, asylsystem eller infrastruktur under ovanligt stort tryck i förhållande till medlemsstaten i stort och tröskeln för åtagande under punkt 1 inte har nåtts, kan myndigheten göra en formell begäran till kommissionen om att utöva sin möjlighet att agera i enlighet med punkt 2.</u></p>
<p>4. Kommissionen kan, efter mottagandet av ett framställan i enlighet med punkterna 1 eller 3, eller på eget initiativ i enlighet med punkt 2, besluta att alla överföringar av sökande i enlighet med denna förordning till den berörda medlemsstaten tillfälligt ska avbrytas. Ett sådant beslut ska fattas så snabbt som möjligt och senast en månad efter mottagandet av framställan. Beslutet om att avbryta överföringarna ska vara motiverat och särskilt innehålla följande:</p>	<p>4 5. Kommissionen kan, efter mottagandet av ett framställan i enlighet med punkterna 1 eller 3, eller på eget initiativ i enlighet med punkt 2 <u>enbart eller i kombination med punkt 4</u>, besluta att alla överföringar av sökande i enlighet med denna förordning till den berörda medlemsstaten tillfälligt ska avbrytas. Ett sådant beslut ska fattas så snabbt som möjligt och senast en månad efter mottagandet av framställan. Beslutet om att avbryta överföringarna ska vara motiverat och särskilt innehålla följande:</p>
<p>(a) En genomgång av alla relevanta förhållanden i den medlemsstat som kan komma att omfattas av ett beslut om att avbryta överföringarna.</p> <p>(b) En redogörelse för vilken verkan avbrytandet av överföringarna kan komma att få för övriga medlemsstater.</p> <p>(c) Det datum då avbrytandet av överföringarna föreslås börja gälla.</p> <p>(d) Eventuella särskilda villkor som är kopplade till ett sådant avbrytande.</p>	<p>(a) En genomgång av alla relevanta förhållanden i den medlemsstat som kan komma att omfattas av ett beslut om att avbryta överföringarna.</p> <p>(b) En redogörelse för vilken verkan avbrytandet av överföringarna kan komma att få för övriga medlemsstater.</p> <p>(c) Det datum då avbrytandet av överföringarna föreslås börja gälla.</p> <p>(d) Eventuella särskilda villkor som är kopplade till ett sådant avbrytande.</p>
<p>5. Kommissionen ska underrätta rådet och medlemsstaterna om beslutet att avbryta alla överföringar av sökande i enlighet med denna förordning till den berörda medlemsstaten. Varje medlemsstat kan överlämna kommissionens beslut till rådet inom en månad från det att underrättelsen mottogs. Rådet får med kvalificerad majoritet fatta ett annat beslut inom en månad från den dag beslutet hänsköts av en medlemsstat.</p>	<p>5 6. Kommissionen ska underrätta rådet och medlemsstaterna om beslutet att avbryta alla överföringar av sökande i enlighet med denna förordning till den berörda medlemsstaten. Varje medlemsstat kan överlämna kommissionens beslut till rådet inom en månad från det att underrättelsen mottogs. Rådet får med kvalificerad majoritet fatta ett annat beslut inom en månad från den dag beslutet hänsköts av en medlemsstat.</p>
<p>6. Sedan kommissionen fattat beslut om att avbryta överföringar till en medlemsstat, ska de andra medlemsstater där det finns sökande vars överföringar har avbrutits ansvara för prövningen av dessa personers ansökningar om internationellt skydd.</p>	<p>6 7. Sedan kommissionen fattat beslut om att avbryta överföringar till en medlemsstat, ska de andra medlemsstater där det finns sökande vars överföringar har avbrutits ansvara för prövningen av dessa personers ansökningar om internationellt skydd.</p>
<p>Beslutet att avbryta överföringarna till en medlemsstat ska ta vederbörlig hänsyn till behovet av att säkra skyddet av underåriga och av familjens enhet.</p>	<p>Beslutet att avbryta överföringarna till en medlemsstat ska ta vederbörlig hänsyn till behovet av att säkra skyddet av underåriga och av familjens enhet.</p>
<p>7. Ett beslut om att avbryta överföringarna till en medlemsstat i enlighet med punkt 1 ska utgöra grund för beviljande av sådant stöd till nödgärder som föreskrivs i artikel 5 i Europaparlamentets och rådets beslut nr 573/2007/EG, efter det att den berörda medlemsstaten har ansökt om stöd.</p>	<p>7 8. Ett beslut om att avbryta överföringarna till en medlemsstat i enlighet med punkt 1 ska utgöra grund för beviljande av sådant stöd till nödgärder som föreskrivs i artikel 5 i Europaparlamentets och rådets beslut nr 573/2007/EG, efter det att den berörda medlemsstaten har ansökt om stöd.</p>

Kommissionens textförslag	ReK:s ändringsförslag
<p>8. Överföringarna får avbrytas under en period på högst sex månader. Om grunderna för åtgärderna fortfarande kvarstår efter sex månader får kommissionen, på begäran av den berörda medlemsstat som avses i punkt 1 eller på eget initiativ, besluta att förlänga tillämpningen av åtgärderna i ytterligare sex månader. Punkt 5 är tillämplig.</p> <p>9. Inget i denna artikel ska tolkas som att det ger medlemsstaterna möjlighet att avvika från sin generella skyldighet att vidta alla allmänna eller särskilda åtgärder som lämpar sig för att säkra uppfyllandet av de förpliktelser som följer av gemenskapslagstiftningen på asylområdet, särskilt denna förordning, direktiv [...]/EG om miniminormer för mottagande av asylsökande i medlemsstaterna och direktiv 2005/85/EG.</p>	<p>8 9. Överföringarna får avbrytas under en period på högst sex månader. Om grunderna för åtgärderna fortfarande kvarstår efter sex månader får kommissionen, på begäran av den berörda medlemsstat som avses i punkt 1 eller på eget initiativ, besluta att förlänga tillämpningen av åtgärderna i ytterligare sex månader. Punkt 5 är tillämplig.</p> <p>9 10. Inget i denna artikel ska tolkas som att det ger medlemsstaterna möjlighet att avvika från sin generella skyldighet att vidta alla allmänna eller särskilda åtgärder som lämpar sig för att säkra uppfyllandet av de förpliktelser som följer av gemenskapslagstiftningen på asylområdet, särskilt denna förordning, direktiv [...]/EG om miniminormer för mottagande av asylsökande i medlemsstaterna och direktiv 2005/85/EG.</p>

Motivering

Syftet med detta ändringsförslag är att komma till rätta med situationer där vissa regioner kan stå inför en oproportionerlig börda jämfört med medlemsstaten som helhet och där medlemsstaten därför inte kan återropa artikel 31.1 på grund av att situationen i hela landet inte är tillräckligt allvarlig. Till skillnad från nuvarande artikel 31.1 innebär detta inte ett direkt krav på att överföringar ska avbrytas, utan ett krav på att kommissionen ska agera i enlighet med artikel 31.2. Ändringsförslaget innebär följaktligen ett erkännande av de lokala och regionala myndigheternas betydelse, utan att för den skull jämställa dem med medlemsstaterna.

Ändringsförslag 8

Förordningen om en europeisk byrå för samarbete i asylfrågor [KOM(2009) 66] – artikel 11.1

Kommissionens textförslag	ReK:s ändringsförslag
<p>1. Byrån ska anordna, samordna och främja informationsutbyte mellan de nationella asylmyndigheterna samt mellan kommissionen och de nationella asylmyndigheterna såvitt avser genomförandet av de rättsakter som omfattas av EU:s regelverk på asylområdet. I detta syfte får byrån upprätta databaser innehållande faktauppgifter, rättsliga uppgifter och uppgifter om rättspraxis avseende asylinstrument på nationell, europeisk och internationell nivå.</p>	<p>1. Byrån ska anordna, samordna och främja informationsutbyte mellan de nationella asylmyndigheterna samt mellan kommissionen och de nationella asylmyndigheterna såvitt avser genomförandet, <u>inklusive på lokal och regional nivå</u>, av de rättsakter som omfattas av EU:s regelverk på asylområdet. I detta syfte får byrån upprätta databaser innehållande faktauppgifter, rättsliga uppgifter och uppgifter om rättspraxis avseende asylinstrument på nationell, europeisk och internationell nivå.</p>

Motivering

En stor del av asylopolitiken genomförs på regional nivå, och därför är det när det gäller insamling och utbyte av information viktigt att regionerna konsulteras direkt.

Ändringsförslag 9

Förordningen om en europeisk byrå för samarbete i asylfrågor [KOM(2009) 66] – artikel 25.3

Kommissionens textförslag	ReK:s ändringsförslag
<p>3. Styrelsen får bjuda in en person med potentiellt relevanta åsikter som observatör till sina möten.</p>	<p>3. Styrelsen får bjuda in en person med potentiellt relevanta åsikter som observatör till sina möten. <u>En företrädare för Regionkommittén ska bjudas in när lokala och regionala intressen står på spel.</u></p>

Motivering

Ändringsförslaget innebär ett erkännande av de lokala och regionala myndigheternas betydelse och erfarenhet när det gäller asylpolitiken.

Ändringsförslag 10

Förordningen om en europeisk byrå för samarbete i asylfrågor [KOM(2009) 66] – artikel 30.9

Kommissionens textförslag	ReK:s ändringsförslag
9. Verkställande kommittén får bjuda in alla personer vars synpunkter kan vara av intresse att delta i sammanträdena.	9. Verkställande kommittén får bjuda in alla personer vars synpunkter kan vara av intresse att delta i sammanträdena. <u>En företrädare för Regionkommittén ska bjudas in när lokala och regionala intressen står på spel.</u>

Motivering

Ändringsförslaget är i linje med den föreslagna ändringen av artikel 25.3 som syftar till att säkerställa att regionernas sakkunskap och erfarenhet erkänns fullt ut och tas till vara.

Ändringsförslag 11

Förordningen om en europeisk byrå för samarbete i asylfrågor [KOM(2009) 66] – artikel 32.1

Kommissionens textförslag	ReK:s ändringsförslag
1. Byrån ska samarbeta nära med icke-statliga organisationer och institutioner inom det civila samhället	1. Byrån ska samarbeta nära med icke-statliga organisationer och institutioner inom det civila samhället på det asylpolitiska området på <u>regional</u> , nationell, europeisk eller internationell nivå, och ska i detta syfte inrätta en rådgivande grupp.

Motivering

Även detta ändringsförslag innebär ett erkännande av de lokala och regionala myndigheternas betydelse och erfarenhet när det gäller asylpolitiken.

[Översättarens anmärkning: Slutet av meningen i artikel 32.1 i den svenska översättningen av kommissionens textförslag saknas och har därför lagts till i översättningen till svenska av ReK:s ändringsförslag.]

Bryssel den 7 oktober 2009.

Regionkommitténs
ordförande

Luc VAN DEN BRANDE

Yttrande från Regionkommittén om ”Progress-instrument för mikrokrediter”

(2010/C 79/12)

REGIONKOMMITTÉN FRAMFÖR FÖLJANDE STÅNDPUNKTER:

- Regionkommittén stöder omedelbara insatser från kommissionens och EIB:s sida för att säkerställa att EU:s resurser används effektivt till att stödja företag i denna period av begränsad likviditet. Regionkommittén betonar att finanskrisen har lett till kreditåstramning för små och medelstora företag och mikroföretag, vilket förvärrar den ekonomiska nedgången och bromsar återhämtningen.
- Kommittén är bekymrad över att omfördelningen av 100 miljoner euro från Progress-programmet till det nya Progress-instrumentet för mikrokrediter kan äventyra ursprungsprogrammets mål, genomslagskraft och effektivitet och uppmanar kommissionen att överväga andra lämpliga finansieringsmöjligheter för genomförandet av det nya instrumentet.
- Kommittén uppmanar kommissionen att rationalisera nuvarande EU-initiativ och tydliggöra kopplingarna mellan det nya Progress-instrumentet för mikrokrediter och andra EU-instrument, i synnerhet Progress, ESF, Jasmine, Jeremie och CIP.
- Regionkommittén uppmanar kommissionen att göra en tydligare åtskillnad mellan de olika målgrupperna och betrakta arbetslösa och missgynnade personer, häribland ungdomar, kvinnor, äldre och etniska minoritetsgrupper, som målgrupper och ge dem en särskild plats inom ramen för program och initiativ som är kopplade till mikrokredit.
- Kommittén erinrar kommissionen och EIB-gruppen om att mikrofinansieringsinstrumentet kommer att få större genomslagskraft om det samordnas och genomförs parallellt med redan befintliga stödinstrument på EU-nivå och lokala och regionala program i medlemsstaterna.

Föredragande: David Parsons (UK-PPE), ordförande i Leicestershire County Council

Referensdokument

Europaparlamentets och rådets beslut om inrättande av ett EU-instrument för mikrokrediter för sysselsättning och social inkludering (Progress-instrument för mikrokrediter)

KOM(2009) 333 slutlig

och

Förslag till Europaparlamentets och rådets beslut om ändring av Europaparlamentets och rådets beslut nr 1672/2006/EG om inrättande av ett gemenskapsprogram för sysselsättning och social solidaritet – Progress

KOM(2009) 340 slutlig

I. REGIONKOMMITTÉNS POLITISKA REKOMMENDATIONER

REGIONKOMMITTÉN FRAMFÖR FÖLJANDE STÅNDPUNKTER:

Behovet av åtgärder

1. Regionkommittén stöder omedelbara insatser från kommissionens och EIB:s sida för att säkerställa att EU:s resurser används effektivt till att stödja företag i denna period av begränsad likviditet. Regionkommittén betonar att finanskrisen har lett till kreditåtstramning för små och medelstora företag och mikroföretag, vilket förvärrar den ekonomiska nedgången och bromsar återhämtningen.

2. Kommittén är medveten om att budgetplanen 2007–2013 begränsar kommissionens möjligheter att avsätta nya medel till det föreslagna Progress-instrumentet för mikrokrediter.

3. Kommittén är bekymrad över att omfördelningen av 100 miljoner euro från Progress-programmet till det nya Progress-instrumentet för mikrokrediter kan äventyra ursprungets programets mål, genomslagskraft och effektivitet och uppmanar kommissionen att överväga andra lämpliga finansieringsmöjligheter för genomförandet av det nya instrumentet.

4. Regionkommittén vill göra kommissionen uppmärksam på att mikrofinansieringsmekanismen på 100 miljoner euro sannolikt inte kommer att kunna uppbringa de 500 miljoner i kompletterande medel som krävs för att mildra nuvarande lånebegränsningar, främja mikrofinansiering och tillgodose nuvarande efterfrågenivåer.

5. Kommittén välkomnar att Progress-instrumentet för mikrokrediter ligger i linje med subsidiaritetsprincipen och därmed kompletterar mikrofinansieringsinstrument som tillhanda hålls av medlemsstater och lokala och regionala myndigheter.

6. Regionkommittén påpekar att över 90 % av företagen i EU är mikroföretag och att det största innovationshindret för dem är begränsad tillgång till mikrokrediter.

7. Regionkommittén hävdar att större delen av de mikrokrediter som ges till missgynnade personer i EU beviljas av icke-kommersiella mikrofinansinstitutioner och att dessa aktörer behöver mer stöd för att kunna tillgodose efterfrågan.

8. Regionkommittén anser att kommissionens insatser för att utveckla mikrokrediter i EU kommer att visa sig vara till stor nytta när det gäller att skapa möjligheter för personer som annars inte har tillgång till den traditionella kreditmarknaden att etablera nya företag och skapa nya arbetstillfällen.

9. Kommittén beklagar att de lokala och regionala myndigheternas roll och återverkningarna på dem inte har beaktats i tillräcklig utsträckning i kommissionens förhandsbedömning.

Resultatnriktning

10. Kommittén uppmanar kommissionen att inrikta sig på innovativa mikroföretag, i första hand kunskapsintensiva sådana, för att främja innovation och produktivitet i EU.

11. Kommittén uppmanar kommissionen att rationalisera nuvarande EU-initiativ och tydliggöra kopplingarna mellan det nya Progress-instrumentet för mikrokrediter och andra EU-instrument, i synnerhet Progress, ESF, Jasmine, Jeremie och CIP ⁽¹⁾.

⁽¹⁾ Gemenskapsprogram för sysselsättning och social solidaritet (Progress), Europeiska socialfonden (ESF), Gemensamma åtgärder till stöd för mikrofinansinstitutioner i Europa (Jasmine), gemensamma europeiska resurser för mikroföretag till medelstora företag (Jeremie), Ramprogrammet för konkurrens och innovation (CIP).

12. Regionkommittén rekommenderar att kommissionen gör en tydligare åtskillnad mellan de olika målgrupperna och betraktar arbetslösa och missgynnade personer, häribland ungdomar, kvinnor, äldre och etniska minoritetsgrupper, som målgrupper och ger dem en särskild plats inom ramen för program och initiativ som är kopplade till mikrokredit.

13. Kommittén uppmanar kommissionen att framhålla vikten av bredare stödåtgärder för företag som komplement till finansiellt stöd till nya eller redan etablerade företag. Finansiellt stöd till nyblivna eller redan etablerade företag bör också kompletteras genom mentorprogram, utbildning, coachning och kapacitetsuppbyggnad, utöver det räntestöd som Europeiska socialfonden kan tillhandahålla i syfte att främja hållbar företagstillväxt och se till att företagets misslyckandeprocent minskar.

14. Regionkommittén konstaterar att villkoren för beviljandet och efterfrågan på mikrokrediter varierar mycket mellan olika områden i EU och uppmanar kommissionen att säkerställa att mikrokrediter i lika stor utsträckning beviljas till områden som inte erhåller stöd från struktur fonderna, eftersom fickor av fattigdom och eftersläpning kan förekomma också i välmående områden.

15. Kommittén gör kommissionen, medlemsstaterna och de lokala och regionala parterna uppmärksamma på att mikrofinansieringsinstrumentet på 100 miljoner euro bör betraktas mot bakgrund av andra program och initiativ. Mer specifikt kommer instrumentets begränsade resurser att vara tillgängliga för samtliga 27 medlemsstater under de kommande 4 åren. Anslagen bör följaktligen beviljas utifrån särskilda kriterier som säkerställer största möjliga genomslagskraft.

16. Regionkommittén erinrar om kommitténs yttrande om Paketet för ekonomisk återhämtning och de lokala och regionala myndigheternas roll (CdR 12/2009) i vilket *"Kommittén uppmanar kommissionen att lägga fram ett förslag till bestämmelser för beviljande av mikrokrediter inom EU...[och] införa grundläggande parametrar för beviljande av mikrokrediter."*

Kommunikation

17. Regionkommittén framhåller för kommissionen och EIB-gruppen att instrumentets framgång är beroende av att parter, finansiella institutioner och potentiella stödtagare får fullständig information om programmet.

18. Regionkommittén hävdar att kommissionen och EIB-gruppen måste inta en aktiv roll och informera om sin roll och metoderna för att ansöka om stöd inom ramen för de olika programmen i partnerskap med lokala och regionala myndigheter.

19. Kommittén uppmanar kommissionen och EIB-gruppen att tydliggöra det mervärde som mikrokreditinstrumentet Progress innebär för befintliga företagsfrämjande initiativ på EU-nivå och nationell, regional och lokal nivå.

20. Vi betonar att kommittén tidigare har anmodat kommissionen och EIB-gruppen att spela en aktivare roll när det gäller att informera om den funktion, det mervärde och de möjligheter som förknippas med andra stödprogram för företag, exempelvis Jeremie och ramprogrammet för konkurrenskraft och innovation (se yttrandet om *En "Small Business Act" för Europa*, CdR 246/2008).

Samordning av åtgärder

21. Kommittén erinrar kommissionen och EIB-gruppen om att mikrofinansieringsinstrumentet kommer att få större genomslagskraft om det samordnas och genomförs parallellt med redan befintliga stödinstrument på EU-nivå och lokala och regionala program i medlemsstaterna.

22. Kommittén hänvisar till sitt yttrande om *"Lissabonstrategin för tillväxt och sysselsättning"* (CdR 245/2008), i vilket behovet betonas av *"Samordning mellan strukturfundsprogrammen och andra relevanta EU-program ... för att maximera det europeiska mervärdet och de regionala och lokala myndigheternas medverkan"*.

23. Regionkommittén anser att kommissionen bör utnyttja den flexibilitet som kännetecknar instrumentet eftersom detta tillhandahålls via icke-finansiella institutioner som i tillämpliga fall samarbetar med lokala och regionala myndigheter som tillhandahållare av mikro finansiering.

24. Regionkommittén uppmanar kommissionen, medlemsstaterna, de lokala och regionala myndigheterna samt de organ som ansvarar för genomförandet av instrumentet att bistå potentiella stödmottagare i deras ansökan om lån, att minimera byråkratin i samband med ansökan, behandling och utnyttjande av medel och att erbjuda ytterligare stöd för att minska den byråkrati som anslagen medför.

Övervakning och utvärdering

25. Regionkommittén rekommenderar att kommissionen utför interimis- och slutbedömningar på eget initiativ i nära samarbete med internationella finansiella institutioner och i samråd med lokala och regionala myndigheter och finansiella stödmottagare. Slutbedömningarna bör i synnerhet ha till syfte att utvärdera i vilken utsträckning instrumentet som helhet har bidragit till att uppnå de fastställda målsättningarna och hur det har kompletterat andra befintliga EU-instrument, exempelvis Progress, ESF, Jasmine, Jeremie och ramprogrammet för konkurrenskraft och innovation. Den slutliga utvärderingen bör även innefatta en analys av anslagsfördelningen mellan de 27 medlemsstaterna.

26. Regionkommittén anser att kommissionen och EIB bör överväga att förlänga instrumentet för mikrokrediter, som är en tidsbegränsad åtgärd inom den nuvarande budgetramen, efter 2013 om programmet visar sig vara framgångsrikt.

II. ÄNDRINGSREKOMMENDATIONER

Ändringsförslag 1

KOM(2009) 333, artikel 2

Europeiska kommissionens textförslag	ReK:s ändringsförslag
<p>1. Mikrokreditinstrumentet ska tillhandahålla medel från gemenskapen för att öka tillgången till mikrokrediter för</p> <p>(a) personer som har förlorat eller riskerar att förlora sitt arbete och vill starta ett mikro företag, även som ensamföretagare,</p> <p>(b) personer som har svårt att hävda sig på arbetsmarknaden, bland annat ungdomar, och som vill starta eller vidareutveckla ett mikro företag, även som ensamföretagare,</p> <p>(c) mikroföretag i den sociala ekonomin som anställer arbetslösa eller personer som har svårt att hävda sig på arbetsmarknaden, bland annat ungdomar.</p>	<p>1. Mikrokreditinstrumentet ska tillhandahålla medel från gemenskapen för att öka <u>underlätta</u> tillgången till mikrokrediter för</p> <p>(a) <u>personer som har förlorat eller riskerar att förlora sitt arbete och vill starta ett mikro företag, även som ensamföretagare,</u></p> <p>(a) <u>arbetslösa eller personer som riskerar att förlora sitt arbete enligt definitionen i artikel 2 i förordning nr 1927/2006 (EG) om inrättande av Europeiska fonden för justering av globaliseringseffekter, ändrad genom förordning nr 546/2009 (EG), som vill starta eller vidare utveckla ett mikroföretag, även som ensam företagare</u></p> <p>(b) <u>personer som har svårt att hävda sig på arbetsmarknaden, bland annat ungdomar, kvinnor, äldre och etniska minoritetsgrupper och som vill starta eller vidareutveckla ett mikroföretag, även som ensamföretagare,</u></p> <p>(c) mikroföretag i den sociala ekonomin som anställer arbetslösa eller personer som har svårt att hävda sig på arbetsmarknaden, <u>bland annat ungdomar, enligt definitionen i punkt (b)</u></p>

Motivering

- i) Uppfattningen om vad formuleringen "riskerar att förlora sitt arbete" innebär och innefattar skiljer sig åt i stor utsträckning. Därför är det nödvändigt att hänvisa till den definition som ges i den nyligen ändrade EU-förordningen om inrättande av Europeiska fonden för justering av globaliseringseffekter nr 1927/2006.
- ii) Det finns andra missgynnade grupper utöver "unga" som uttryckligen bör omnämnas.
- iii) Hänvisningen till "unga" stryks i punkt 2 (c) eftersom missgynnade grupper redan definieras i punkt 2 (b).

Ändringsförslag 2

KOM(2009) 333, artikel 4

Europeiska kommissionens textförslag	ReK:s ändringsförslag
<p>1. Mikrokreditinstrumentet ska verkställas genom en lämplig kombination av följande åtgärder:</p> <p>(a) Garantier och riskspridningsinstrument.</p> <p>(b) Egetkapitalinstrument.</p> <p>(c) Skuldinstrument.</p> <p>(d) Stödåtgärder som kommunikation, övervakning, styrning, revision och utvärdering som är nödvändig för ett effektivt och ändamålsenligt genomförande av detta beslut och för uppnåendet av dess mål.</p> <p>2. Mikrokreditinstrumentet ska vara tillgängligt för offentliga och privata inrättningar med säte i medlemsstaterna som tillhandahåller mikrokrediter till personer och mikroföretag i medlemsstaterna.</p>	<p>1. Mikrokreditinstrumentet ska verkställas genom en lämplig kombination av följande åtgärder:</p> <p>(a) Garantier och riskspridningsinstrument.</p> <p>(b) Egetkapitalinstrument.</p> <p>(c) Skuldinstrument.</p> <p>(d) Stödåtgärder som kommunikation, övervakning, styrning, revision och utvärdering som är nödvändig för ett effektivt och ändamålsenligt genomförande av detta beslut och för uppnåendet av dess mål.</p> <p>2. Mikrokreditinstrumentet ska vara tillgängligt för offentliga och privata inrättningar med säte i medlemsstaterna som tillhandahåller mikrokrediter till personer och mikroföretag i medlemsstaterna</p> <p>3. <u>De offentliga och privata inrättningar som medlemsstaterna har inrättat för tillhanda hållande av mikrokrediter ska utarbeta riktlinjer för slutmottagarnas stödberättigande.</u></p>

Motivering

- i) Med tanke på de begränsade medel som står till buds och för att säkerställa största möjliga behållning av instrumentet är det viktigt att kriterier för stödberättigande fastställs och att dessa tillämpas enhetligt i alla 27 medlemsstater.
- ii) Genom att fastställa tydliga kriterier för stödberättigande främjar man effektiv kommunikation och differentiering mellan olika program och samordning med andra program.

Ändringsförslag 3

KOM(2009) 333, artikel 5

Europeiska kommissionens textförslag	ReK:s ändringsförslag
<p>1. Kommissionen ska förvalta mikrokredit instrumentet enligt rådets förordning (EG, Euratom) nr 1605/2002.</p> <p>2. För att genomföra de åtgärder som avses i artikel 4.1, utom stödåtgärderna i artikel 4.1 d, ska kommissionen ingå avtal med internationella finansinstitut, särskilt Europeiska investerings banken och Europeiska investeringsfonden, enligt artikel 53d i rådets förordning (EG, Euratom) nr 1605/2002 och artikel 43 i kommissionens förordning (EG, Euratom) nr 2342/2002. Dessa avtal ska innehålla detaljerade bestämmelser om genomförandet av de uppgifter som anförtros dem, bland annat för att se till att åtgärderna kompletterar nationella insatser.</p> <p>3. De internationella finansinstitut som avses i punkt 2 får under sex år efter mikrokreditinstrumentets startdatum åter investera intäkterna, inklusive utdelning och återbetalningar, i de åtgärder som anges i artikel 4.1 a, b och c. När mikrokreditinstrumentet har löpt ut ska det återstående beloppet betalas tillbaka till Europeiska gemenskapernas allmänna budget.</p> <p>4. De internationella finansinstitut som avses i punkt 2 i denna artikel ska ingå skriftliga avtal med de offentliga och privata mikrokredit givare som avses i artikel 4.2, där det fastställs vilka skyldigheter de har när det gäller att använda de medel som ställs till förfogande via mikrokreditinstrumentet i enlighet med målen i artikel 2 och att tillhandahålla information för utarbetande av årliga rapporter enligt artikel 8.1.</p> <p>5. Budgeten för stödåtgärder enligt artikel 4.1 d ska förvaltas av kommissionen.</p>	<p>1. Kommissionen ska förvalta mikrokredit instrumentet enligt rådets förordning (EG, Euratom) nr 1605/2002.</p> <p>2. För att genomföra de åtgärder som avses i artikel 4.1, utom stödåtgärderna i artikel 4.1 d, ska kommissionen ingå avtal med internationella finansinstitut, särskilt Europeiska investerings banken och Europeiska investeringsfonden, enligt artikel 53d i rådets förordning (EG, Euratom) nr 1605/2002 och artikel 43i kommissionens förordning (EG, Euratom) nr 2342/2002. Dessa avtal ska innehålla detaljerade bestämmelser om genomförandet av de uppgifter som anförtros dem, bland annat för att se till att åtgärderna kompletterar och samordnas med nationella, <u>regionala och lokala</u> insatser.</p> <p>3. De internationella finansinstitut som avses i punkt 2 får under sex år efter mikrokreditinstrumentets startdatum åter investera intäkterna, inklusive utdelning och återbetalningar, i de åtgärder som anges i artikel 4.1 a, b och c. När mikrokreditinstrumentet har löpt ut ska det återstående beloppet betalas tillbaka till Europeiska gemenskapernas allmänna budget.</p> <p>4. De internationella finansinstitut som avses i punkt 2 i denna artikel ska ingå skriftliga avtal med de offentliga och privata mikrokredit givare som avses i artikel 4.2, där det fastställs vilka skyldigheter de har när det gäller att använda de medel som ställs till förfogande via mikrokreditinstrumentet i enlighet med målen i artikel 2 och att tillhandahålla information för utarbetande av årliga rapporter enligt artikel 8.1.</p> <p>5. Budgeten för stödåtgärder enligt artikel 4.1 d ska förvaltas av kommissionen.</p>

Motivering

Det är viktigt att betona att Progress-instrumentet för mikrokrediter kommer att bli effektivare om det samordnas med nationella, regionala och lokala program.

Ändringsförslag 4

KOM(2009) 333, artikel 9

Europeiska kommissionens textförslag	ReK:s ändringsförslag
<p>1. Kommissionen ska på eget initiativ och i nära samarbete med de internationella finansinstitut som avses i artikel 5.2 göra en delutvärdering och en slutlig utvärdering. Delutvärderingen ska göras fyra år efter mikrokreditinstrumentets startdatum och den slutliga utvärderingen senast ett år efter det att det uppdrag som anförtrots de internationella finansinstituten i artikel 5.2 löpt ut. I den slutliga utvärderingen ska man särskilt undersöka i vilken utsträckning mikrokreditinstrumentets mål har uppnåtts.</p> <p>2. Resultaten av utvärderingarna ska vidarebefordras till Europaparlamentet, rådet, Europeiska ekonomiska och sociala kommittén och Regionkommittén för information.</p>	<p>1. Kommissionen ska på eget initiativ och i nära samarbete med de internationella finansinstitut som avses i artikel 5.2 och i samråd med lokala och regionala myndigheter och slutliga stödmottagare göra en delutvärdering och en slutlig utvärdering. Delutvärderingen ska göras fyra år efter mikrokreditinstrumentets startdatum och den slutliga utvärderingen senast ett år efter det att det uppdrag som anförtrots de internationella finansinstituten i artikel 5.2 löpt ut. I den slutliga utvärderingen ska man särskilt undersöka i vilken utsträckning mikrokredit instrumentets mål har uppnåtts och kompletterat andra befintliga finansieringsinstrument på EU-nivå, exempelvis ESF, Jasmine, Jeremie och ramprogrammet för konkurrenskraft och innovation, utan att det har underminerat Progress-programmets genomslagskraft och ändamålsenlighet.</p> <p>2. Resultaten av utvärderingarna ska vidarebefordras till Europaparlamentet, rådet, Europeiska ekonomiska och sociala kommittén och Regionkommittén för information.</p>

Motivering

- i) Progress-instrumentet för mikrokrediter bör genomföras i partnerskap med lokala och regionala myndigheter. Därför bör även utvärderingarna utarbetas i samråd med lokala och regionala myndigheter och de slutliga stödmottagarna, eftersom de är synnerligen väl lämpade att uttala sig om instrumentets generella genomslagskraft och ändamålsenlighet.
- ii) En förutsättning för att instrumentet ska nå framgång är att det kompletterar andra befintliga EU-instrument. Därför bör uppgifter om i vilken utsträckning detta har uppnåtts ingå i utvärderingsramen.

Bryssel den 7 oktober 2009.

Regionkommitténs
ordförande
Luc VAN DEN BRANDE

PRENUMERATIONSPRISER 2010 (exkl. moms, inkl. frakt och porto)

<i>Europeiska unionens officiella tidning</i> , L- och C-serierna, endast pappersversion	22 officiella EU-språk	1 100 euro per år
<i>Europeiska unionens officiella tidning</i> , L- och C-serierna, pappersversion + årsutgåva på cd-rom	22 officiella EU-språk	1 200 euro per år
<i>Europeiska unionens officiella tidning</i> , L-serien, endast pappersversion	22 officiella EU-språk	770 euro per år
<i>Europeiska unionens officiella tidning</i> , L- och C-serierna, månatlig (kumulativ) utgåva på cd-rom	22 officiella EU-språk	400 euro per år
Tillägg till <i>Europeiska unionens officiella tidning</i> (S-serien), meddelanden och offentliga kontrakt, cd-rom, 2 nummer per vecka	flerspråkig: 23 officiella EU-språk	300 euro per år
<i>Europeiska unionens officiella tidning</i> , C-serien – allmänna uttagningsprov	Antal språk beroende på uttagningsprov	50 euro per år

Europeiska unionens officiella tidning (EUT) ges ut på EU:s officiella språk, och det går att prenumerera på den i 22 olika språkversioner. Den består av två serier: L (lagstiftning) och C (meddelanden och upplysningar).

Varje språkversion kräver en separat prenumeration.

Enligt rådets förordning (EG) nr 920/2005 som offentliggjordes i EUT L 156 av den 18 juni 2005 är Europeiska unionens institutioner under en övergångsperiod inte skyldiga att avfatta och offentliggöra alla rättsakter på iriska. Den iriska utgåvan av EUT säljs därför separat.

En prenumeration på tillägget till EUT (S-serien: meddelanden och offentliga kontrakt) omfattar en flerspråkig cd-rom med alla de 23 officiella språkversionerna.

Prenumeranter på EUT kan på begäran få de olika bilagorna till tidningen. När en bilaga ges ut meddelas prenumeranterna detta genom ett "meddelande till läsarna" i *Europeiska unionens officiella tidning*.

Cd-rom-format ersätts av dvd-format under 2010.

Försäljning och prenumeration

Prenumerationer på olika tidskrifter, såsom *Europeiska unionens officiella tidning*, kan beställas från någon av våra kommersiella distributörer. En lista över dessa finns på följande Internetadress:

http://publications.europa.eu/others/agents/index_sv.htm

Via EUR-Lex (<http://eur-lex.europa.eu>) har du kostnadsfritt direkt tillgång till Europeiska unionens lagstiftning. På webbplatsen kan du söka i *Europeiska unionens officiella tidning* samt i fördrag, lagstiftning, rättspraxis och förberedande rättsakter.

Mer information om Europeiska unionen finns på <http://europa.eu>

